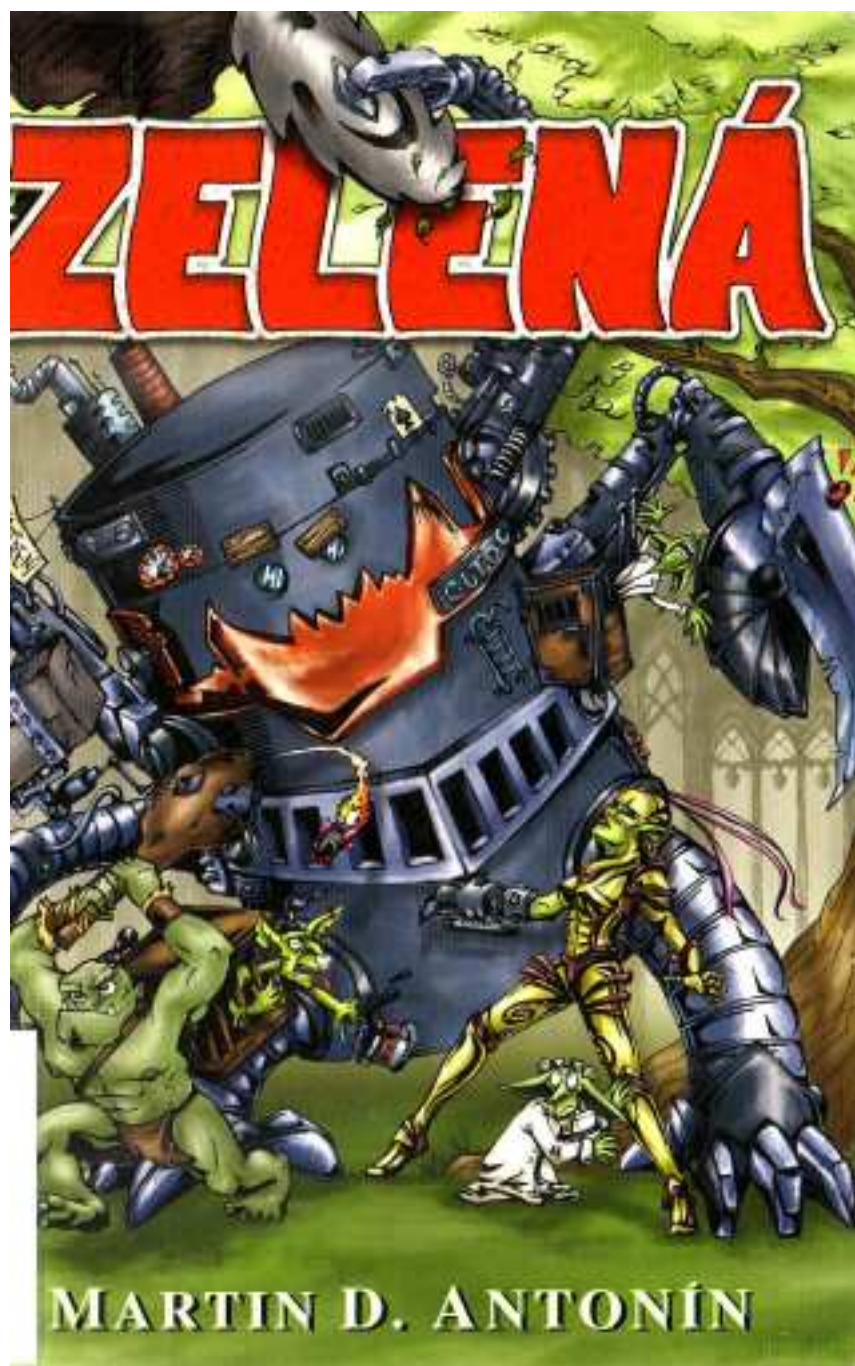
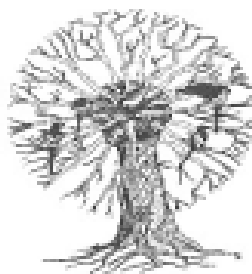

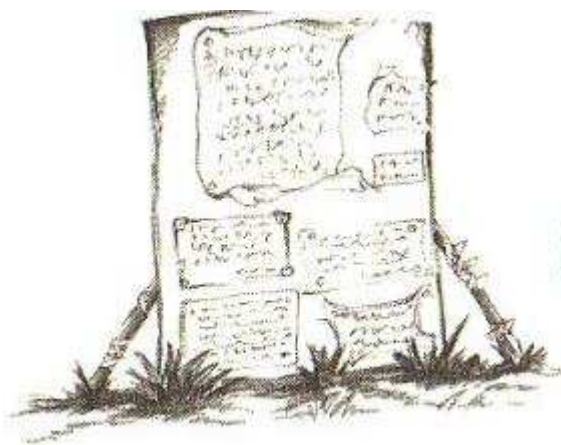

MARTIN D. ANTONÍN

ZELENÁ

MARTIN D. ANTONÍN

STRAKY NA VRBĚ
PRAHA 2008

Minimálně jedna ze smyšlených postav této knihy je podobná jedné smyšlené postavě jistého filmu, a to ve více než malé míře. Autor se nicméně ohrazuje proti přejmenování této knihy na „Gobocop“, neboť si chce zachovat alespoň zdání nezávislosti.

**Zelenou věnuji všem třem svým kočkám:
Rámovi, Sítě a Kamile**

Poděkování:

Kamile, za spoustu věcí, které snad ani nejde vyjmenovat (já vím, chabé alibi...),

Danovi Helekalovi za vysedávání v čajovnách a všeobecnou podporu psací morálky,

Michaelu Broncovi za všechno, co pro mě a ostatní české autory dělá,

Michaele „Nyemi“ Hertlíkové za úžasně trhlou tvář knihy,

Mým rodičům, prarodičům a sestře, jakož i rodině Thomových, za neutuchající podporu,

Dagobyjovi a ostatním testovacím čtenářům, protože každá vychytaná hnida se počítá,

jako vždy všem ostatním, na které jsem zapomněl a kteří mi to nezapomenou,

a samozřejmě Tobě, milý čtenáři.

Omluva:

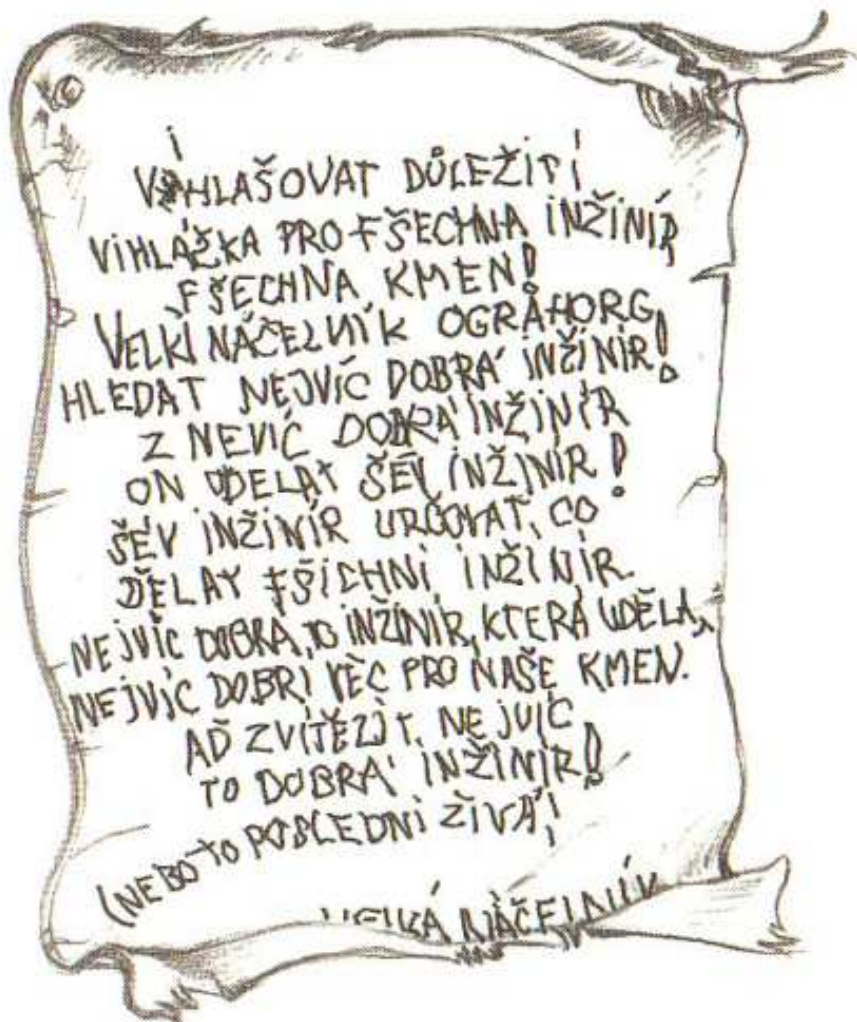
Tato kniha není o trpaslících. Autor by se rád předem omluvil všem kritikům, na které se vrhne se sekerou, až mu to bude vyčteno.

Copyright © 2008 by Martin D. Antonín

Edition © 2008 by Michael Bronec, Straky na vrbě

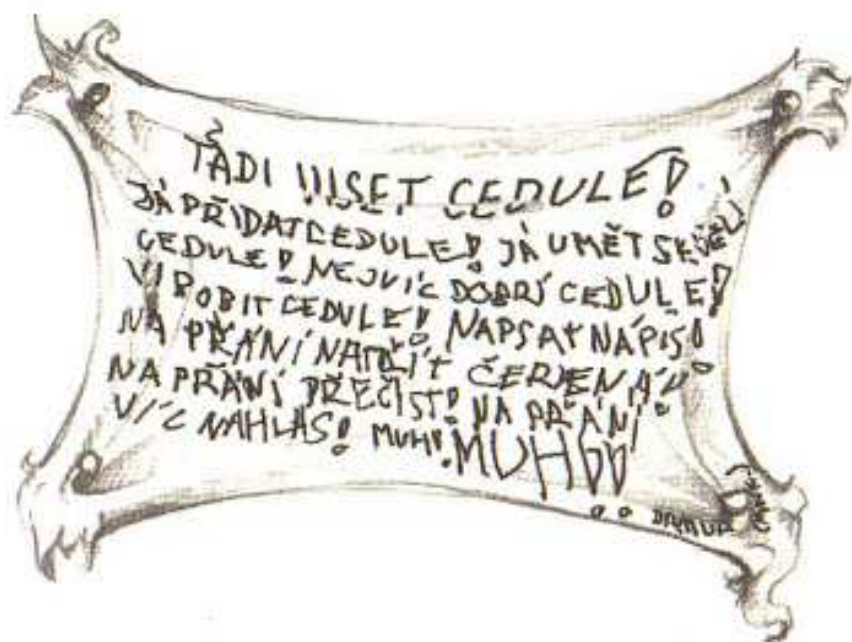
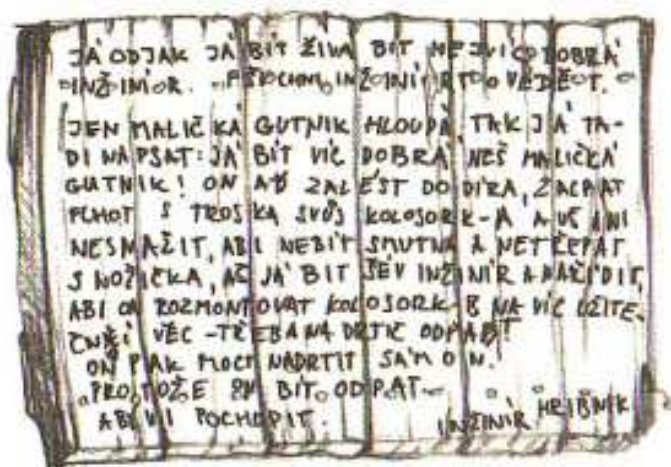
Cover Art & Illustrations © 2008 by Michaela Hertlíková

ISBN: 978-80-86428-88-8

HŘEBNÍK STARA' PITOGOB / MIT STARI
 HLAVA, STARE' MOZEK A STARA' MIŠLENKI!!
 A VYRÁBĚT JEN JAMA' ZMETEK!
 ON AŽ PŘIPRAVIT, ŽE JÁ BÍT JEV INŽINÍR
 A NIC JÁ NEZASTAVIT! CO F MOJE
 GESTA, TO ROSDUPAT *MOJE KOLOSORK
 INŽINÍR (BRZ I ŠEV) GUTNIK

(PŘEKLAD) HEDY TO JIHOVÝM ŽIVOT
 JÁ MÍT KIJ, ON DĚLAT MALÍ RÁNA.
 JÁ CHTÍ KIJ CO DĚLAT VELKÍ RÁNA.
 JESTLI JÁ NEMÍT KIJ NA VELKÍ
 RÁNA, JÁ DĚLAT VELKÍ RÁNA BES
 KIJ A TO NE ZÁBAVA. TO DŘINA.
 KDO DÁT KIJ, TOHO JÁ NAVEČIT
 DÁT DOBRÝ VELKÉ RÁNA.
 mišnu náma Bongorik

MI VRÁTIT Z BITVA S ~~TRA~~ ~~TR~~ TR PASÁK.

MI MÍT KORIST. MI MÍT SPOUSTA SEKERA
SPOUSTA ZBROJ, SPOUSTA PIVKA. KDO
KOUPIŤ NĚCO, DOSTAT VOUŠI ZDARMA.

VELKÁ NÁČELNÍK
OGRAMORG

A. KONZTRUKCE

I. FÁZE:

Přípravní práce na příprava projekt a plánování práce na plán projekt

„Pamatovat! Vystihnout okamžik – až ona přijet pro zrádce, my chytit! A jestli to nevyjít a ona ujet do bitva, pak počkat, až ona umřít! A jestli ona neumřít, umřít ona my! Bez ona nebýt projekt! Potřebovat ona umřít!“

Hluboký nádech, výstražně zvednutý zelený ukazováček, naléhavý hlas:

„Nespouštět ona z ok – a hlavně nenápadný!“

Hustému mléku podobná mlha se zvolna trhala. Ranní slunce vyslalo první paprsky až na zem a odhalilo čekající bojovníky.

Gelerion Stříbrovlas, vojevůdce Ilienganu a v dobách války vládce Nejstaršího lidu, vyjel před spojenecká vojska, zastavil svého bělouše a hrdě pohlédl doprava.

Perfektně sešikované oddíly elfích válečníků setrvaly v mlčenlivém očekávání krvavé bitvy. Před nimi stála jejich knížata ve zlatých zbrojích, hleděla přímo před sebe na chaoticky přelévavé řady maghronských nepřátel a čekala už jen na mávnutí signálních praporců. Jakmile se tak stane, pěchota vyrazí vpřed v poklusu, všichni vojáci ve stejném rytmu a dokonale stejným krokem, jediná formace nebude porušena – a přesně tak se oboří na nepřátele: v jednoduté řadě je zasypou přesně odměřenými seky svých dokonale vyvážených obouručních mečů, nesmiřitelně a chladně jako správní elfové.

Gelerion se spokojeně usmál. S takovou armádou nemohl prohrát.

Tedy... kdyby stejnou viděl i při pohledu doleva.

Naprosto náhodně sročené skupinky mohutných orků se potácely sem a tam, zmožené ukradeným trpasličím pivem, narážely jedna do druhé a rvaly se jak koně. Mezi nimi se pletli jejich menší bratránci goblini, kteří si naopak nakradli povzbuzující elfí chléb a právě teď si užívali rozchechtaný vrchol maniakální extáze.

Vypadalo to, že dva nebo tři z nich jsou i na goblinské standardy naprosto a dokonale šílení. Pobíhali po bojišti v dlouhých bílých pláštích a tahali s sebou výplody svých chorých myslí, kterými byli nechvalně proslulí dokonce i mezi členy Ctihodného cechu alchymického osvětlení. Byly to podivné, zubaté, rotující a dýmající stroje – a většinou znamenaly mnohem větší nebezpečí pro vlastní síly než pro nepřátele.

Gelerionův úsměv se změnil na křeč. S takovou armádou už prohrát mohl.

Uprostřed vší té zelené změti se potácel největší ork, jakého kdy Gelerion za svůj tisíciletí dlouhý život poznal, a vypadal, že vypil víc piva než celé jeho vojsko dohromady. Většinu zuřících rvaček začal sám, k tomu nesrozumitelně, falešně a z plných plic řval válečné popěvky a neustále si někde zapomínal vlastní zbraň... Byl to sám

náčelník Ograhorg, živoucí a smrtící legenda. Dost možná brzy nahradí samotného Gorgorga, minulého náčelníka, kterého orci uctívali jako svého boha války...

Déle než jednu generaci si nepamatovali a na ničem jiném než na boji jim nezáleželo, takže žádné jiné a starší bohy neznali.

„Ignorantští barbaři...”

Elfí vojevůdce i přesto Ograhorga považoval za chytrého, nebezpečného a na bojišti takřka nepřekonatelného protivníka – až do té doby, než s ním přestal válčit a přesvědčil ho k uzavření spojenectví proti společnému nepříteli. Tehdy v něm najednou odhalil obrovského zeleného idiota. Tupý ork nechápal ani ty nejjednodušší bitevní plány. Všechny problémy řešil přímým útokem. Celé to spojenectví bylo spíš ke vzteku než k užtku...

Gelerion se však nutil k trpělivosti – Ilienganu už žádní jiní spojenci nezbyli. Z pyšných lidských království zůstaly jen zkrvavené ruiny. Zachmuření trpaslíci prohlásili cosi o své hrdosti, zmizeli do podzemních děr a zavalili vchody. Dokonce i divoké kmeny horských hobitů raději odešly na nehostinný sever – jejich starostové věřili, že až vyženou sněžné trolly, získají v jejich jeskyních nový klidný domov daleko ode všech válek.

Bylo to krátkozraké. Nikdo z nich si nenechal vysvětlit, že ta hrozba brzy zaplaví celý svět a nic se před ní neskryje – ať už se zahrabou pod led nebo pod zem.

Pokud se s ní elfové a orci nevypořádají sami.

Maghroni. Pěkné spojence si to hamižní vládci lidí ve své honbě za mocí pozvali. Svých hrátek s nevyzpytatelnou silou magie ani nestačili litovat. Po celé lidské říši se otevřely pekelné portály, vyšlo z nich sto tisíc netvorů a nebe se zbarvilo rudě. Jako by to nebylo dost, přidali se k řádění i všichni mágové a kouzelníci – zdivočelá magie je dohnala k šílenství.

Jen elfí mudrci zatím odolali. Dokonce tvrdili, že dokáží i nadále používat kouzla pro dobro Ilienganu – Gelerion však nemohl riskovat, že se mýlí. Kdyby se jejich děsivá moc obrátila proti elfům, nic by již nepomohlo. Raději mágy důrazně *požádal*, aby přijali pozvání do Vnitřního paláce, a nechal je tam dnem i nocí hlídat.

Všechno bylo špatně. Svět se přes noc změnil k nepoznání.

Samotná orčí síla a zuřivost vetřelce nezastavila. Samotná elfí moudrost a disciplína nic nezmohla. Jedině společně měli naději.

Znělo to rozumně. Vojevůdce před bitvou vypracoval podrobné taktické plány, v nichž se snoubily největší přednosti vojenské síly obou národů. Všechno to ale padlo na Ograhorgově nechápavém: „HE?“

Pak přišel ještě burácivý smích, potřesení hlavou a ujištění: „My bojovat! Jestli elfoun neutěct a taky bojovat, to stačit! Víc vědět nepotřebovat!“

Gelerion v tu chvíli v duchu napočítal do deseti, pak mlčky sbalil své plány a vrátil se k elfům. Nezbyvalo než doufat.

Bylo to čím dál těžší. Maghroni se už šikovali a orci se stále ještě bezstarostně rvali. „Oni se nudí!“ Gelerion bezmocně svíral pěsti, v duchu spílal těm hlupcům do zelených prasat a málem ztrácel naději.

To si však nemohl dovolit. Mezi elfy byl právě on tím hlavním zastáncem tolerance. Bez něj by se spojenectví rozpadlo. Elfí knížata přijala jeho rozhodnutí mlčky, některá byla dokonce otevřeně proti – a jeho nejlepší přítel, sithlarienský kníže Qethilis, dokonce hlasitě navrhoval jiné řešení...

To však také nebylo z nejšťastnějších: Požadoval omilostnit elfího arcimága Tremlira, propustit ho z žaláře i se všemi jeho učedníky a nechat magii porazit magií.

„Tremlir nikdy vábení moci nepodleh!“ prosazoval Qethilis svou. „Disciplína je pro něj vším. On *dokáže* magii opravdu vládnout – není jako ti šílení a slabí lidé! Když on říká, že ji stále můžeme používat, je to pravda! Uvěznili jsme ho neprávem – hloupě jsme podlehli vlastnímu strachu!“

S tímto názorem však stál osamocený.

Gelerion mu vlastně byl vděčný. Když Qethilis hlasitě prosazoval magii, spojenectví s orky hned vypadalo lépe...

Někteří elfové však odmítali obojí. Zvlášť hlasitě pak horkokrevná Aiyanaail, hrdinná velitelka hraničářů z Rozeklaných hor, jeho nejschopnější pobočnice, první v řadě zástupců a také jeho manželka – jak alespoň ještě stále doufal.

Když prosadil spojenectví s orky, odešla od něj i z Eldalionu. Od té doby ji vídal jen na bojištích. Jako dnes, když spolu s Qethilisem přicházeli za ním.

Připadal si jako blázen. Měl pocit, že se na další boje začíná těšit – jen aby své choti už zas konečně byl nablízku...

Ona to tak necítila. Dívala se na něj jen jako na svého vládce.

Ne však uctivě. „Můj otec i má matka mě právě teď proklínají!“ posteskla si útrpně – místo pozdravu. „Určitě už prosí Smrt, abychom se v jejích síních nikdy nesetkali! Pane, naposledy tě prosím, zavel vlevovbok a útok! Budeme s těmi stvůrami hotovi dřív, než se maghroni vzpamatují!“

„Také mě víc láká slavně padnout se cítí, než zvítězit s pomocí zelenokožců...“ souhlasil Qethilis. Pronesl to však potichu. Narozdíl od zamračené Aiyanaile nechtěl vojákům plést hlavu hlasitými spory velitelů.

Gelerion si povzdychl – také šeptem: „Kéž by to bylo tak jednoduché, lásko...“

Aiyanaile se zachmuřila ještě víc – zřejmě kvůli tomu oslovení. Gelerion posmutněl. Bylo mu jedno, že tohle nebylo to správné místo a čas na vyměňování něžností – možná už nebude jiná příležitost... Ona však jako by už nikdy nechtěla slyšet nic, co jejich svazek připomínalo. Nehodlala mu odpustit.

I teď dělala, že si Gelerionova smířlivého uklouznutí nevšimla, a tiše zavrčela: „Tak to udělejme. Odstraníme dvě hrozby v jediné bitvě!“

Vojevůdce jen doufal, že to není vážně myšlený návrh. O podporu orků nesměli přijít. V sázce bylo příliš mnoho.

Pro začátek osud celého světa.

Věděl, že Aiyanaile nebude naslouchat, ale stejně to už poněkolkáté zopakoval: „Oba víte, že nemůžeme jinak. Souhlasí i Bohyně Matka. Toto spojenectví jí nevádí... nechce, abychom couvli.“ Pak z náhlého popudu dodal: „Každý den se modlím, abych to měl tak jednoduché jako ty, aby si mě Bohyně také jen vybrala za posla svých požehnání. Kéž bych nemusel nést břímě odpovědnosti a na každém kroku poslouchat tisíce námitek od těch, kteří nic nechápou...“

Uvědomil si, že to znělo jako urážka.

Qethilis to přešel mlčky. Aiyanail také, ale *jinak*. Poznával ten výraz: Hleděla na něj s nehybnou tváří, ale pod klidnou maskou bouřil strašný vztek. Poznalo se to podle maličko zkrabacené brady. Velitelka hraničářů nikdy nepatřila mezi chápavé a promíjející ženy.

Gelerion se zamračil. Rád by svá slova uvedl na pravou míru. Místo toho ale musel říct: „Už je dost světla. Je čas. Qethilisi, signál. Aiyanail?“

Znala své povinnosti a vždy je kladla na první místo. Odměřeně se mu uklonila a třemi zažitými pohyby sňala luk z ramene a napnula na něj tětivu. Zkusmo o ni brnkla – zbraň vydala jasný tón – nástroj naladěný na smrt.

Qethilis zatím podstoupil a zamával rudým praporcem. Po celé šíři bitevní linie se zvedly stejné. Znamenalo to: „Připravte se!“

Elfové to vlastně nepotřebovali – už dávno tiše čekali jen na to, až se rudý prapor vymění za černý a pošle je do útoku. Orkové to naopak ignorovali nebo na vířící vlajky tupě zírali. Ograhorg si opravdu nevzpomínal na vojevůdcovo trpělivé (a později zoufalé) vysvětlování významu jednotlivých barev...

Maghroni na protější straně bojiště přivítali pohyb mezi nepřáteli vyzývavým řvaním.

Gelerion zavřel oči a pětkrát se zhluboka nadechl. Pak si promnul čelo, pohlédl na svou vysokou pobočnici a kývl. „Víš, co máš dělat.“

Aiyanail stiskla rty do tenké čárky. „A vím, že vy byste to dělat neměl, pane.“

„Neboj se o mne,“ usmál se vojevůdce potěšené. „Oni na náš strach spoléhají. Já jim teď ukážu, že strach neznáme!“

Podívala se na něj a opět se maličko zamračila. Mlčela. Pochopil, že se o něj nebála jako o svého milovaného manžela, ale jen jako o velitele, kterého vojsko potřebuje živého. Nedal najevo zklamání a popřál jí: „Ať je tvá ruka pevná a oči bystré.“

Věděl, že nemá smysl čekat na odpověď.

Pobídl koně do cvalu.

* * *

Vyjel sám.

Byla to výzva, kterou nešlo odmítnout. Obrovitý pán maghronů utišil svou řvoucí hordu a začal si prorážet cestu skrz přední řady. Příliš pomalu uhýbající monstra rozšlapával na blátivý sliz. Každý jeho krok trásl zemí. Rozrazil první linii a zastavil se.

„MALIČKÝ! JEDEŠ SE MI VZDÁT?“

Gelerion dojel téměř k němu. Také se zastavil. Bojovně pozvedl kopí nad hlavu – pak ho namířil arcimaghronovi na střed hrudi.

„Přináším trojí požehnání Bohyně Matky a jedu zvěstovat tvůj konec, stvůro!“

„TO MYSLÍŠ VÁŽNĚ? MÁM SE ZAČÍT TRÁST? MUAHAHAHAHÁÁ!“

S d'ábelským pánem maghronů se zlomyslně rozchechtalo i celé jeho nestvůrné vojsko.

„KDE MÁŠ TU SVOU BOHYNI? A KDY NASTANE TEN MŮJ KONEC? JSEM TADY A ČEKÁM!“

„Jak si přeješ! Přijmi první požehnání!“

Gelerion Stříbrovlas mávl kopím.

Nad bojištěm zazněl jasný tón.

Arcimaghron ztuhl. Zvedl ohromné spáry, jako by se chtěl dotknout svého obličej. Vyřinula se mu na ně hustá, černá krev. Podklesla mu kolena, sesunul se dopředu.

Z oka mu trčel dlouhý šíp – hrot vyjel z lebky na temeni.

Překvapeně zamžoural druhým okem.

Pak vybuchl.

* * *

Armáda maghronů šokovaně zírала. Z jejich pána zbyl jen oblak síry, hromada slizu a úlomky rohoviny, vše takřka rovnoměrně rozprostřené po první řadě nestvůrných bojovníků.

Gelerion se rozesmál: „A tohle byl váš vládce?“

Znovu mávl kopím.

Qethilis zamával černým praporcem. Pak ho zabodl do země vedle sebe. V tu chvíli už Aynail opět natáhla luk, zahrála druhou notu zkázy a vystřelila další šíp požehnaný samotnou Matkou.

Ohromný arcimaghron-ničitel, dobývací kolos velikosti tří dvoupatrových domů, se rozprskl na šupinaté fragmenty. Nepřátelé přišli o svého nejstrašlivějšího bojovníka.

Elfí armáda vyrazila vpřed. Poklusem, v dokonalých řadách, tichá jako sama Smrt.

Orci zaváhali – ale pak je s řevem předehnali. Možná neměli elfí koordinovanost a přesnost, ale nahradili to nadšením a vztekem. Sám Ograhorg řval nejhlasitěji a běžel nejrychleji.

Nikdo se nedostane k nepříteli dřív než ork a žádný ork dřív než jeho náčelník. Tradice.

Maghroni se znepokojeně rozhlíželi po někom, kdo by nahradil jejich pána a začal rozkazovat.

Gelerion se nehýbal ze své pozice. Potřetí mávl kopím. Aiyanail vypustila zbývající požehnaný šíp a opět neminula. Poslední arcimaghron, netvor stvořený z čírého utrpení tisíců umučených dětí, se rozplynul na tiché úlevné povzdychnutí –a s ním i závoj hrůzy, který nesvaté vojsko obklopoval a vnášel do srdcí smrtelníků zmar a beznaděj.

„Vítězství!“ překřičel vojevůdcův hlas divoký dusot orčích nohou i sílící paniku v řadách nepřátel. „Za Bohyni, za život! Žeňte je, elfové, žeňte je, orci – nastala poslední hodina pekla na světě!“

Neuspořádaná vlna zelených bojovníků se převalila kolem něj a vrazila mezi nepřátele s tak hrůzným řevem, že maghronům v žilách ztuhnul sliz. První řady netvorů se ani nezmohly na obranu. Mohutní orci se oháněli svými ohromnými zbraněmi s náruživostí, před kterou se i pekelní démoni obraceli na útěk. Mrňaví goblini vyskakovali do vzduchu a jejich šílené vynálezy sekaly, řezaly, drtily, vrtaly a vybuchovaly...

Gelerion se nutil ke klidu. Stál uprostřed všeobecné zkázy nehybně, kopí nad hlavou – bylo to znamení převahy nad nepřáteli. Pro své vojáky byl uklidňujícím majákem na vysokém útesu, o který se všechny bouřící vlny roztříští na neškodnou vodní spršku. Dokud on stál, žádný z elfů nezaváhal.

Doufal, že nikdo nevidí, jak koutkem úst zoufale uklidňuje svého koně. Nebohé zvíře bylo na pokraji zhroucení. Před chvilkou se ho jeden goblin pokusil posnídat. Gelerion mrňavého šílence nenápadně skopl na zem – ale moc to nepomohlo.

Koňské maso bylo mezi zelenokožci vyhlášenou pochoutkou a dalších hladových strávníků bylo všude kolem víc než dost.

„Pomalu zpět.“

Zvolna couvající maják už nebyl tak impozantní, ale stále lepší než maják kácející se do cvakajících gobliních čelistí.

* * *

Povzbuzení našťestí nebylo příliš zapotřebí. Každý jasně vnímal, kdo bitevnímu poli vládne. Orčí zuřivost neměla obdoby; elfové kryli záda a boky a zamezovali jakýmkoli pokusům o protiútok; maghronské řady kolísaly a rozpadaly se.

Gelerion jen stěží potlačoval spokojený smích. Doufal přesně v tohle. Pohled na zcela nesourodá, ale přesto spolupracující vojska překonal všechny jeho naděje.

Připojil se k němu Qethilis a podal první souhrnné hlášení z pole: „Na středu máme jen mizivé ztráty. Celý nápor tam nesou orci, k nepříteli nás málem ani nepustí. S tvým svolením odtamtud převelím čtyři setniny na orčí levé křídlo, než se maghroni pokusí o obchvat, a zbytek nechám zformovat záložní linii za orčím týlem. Pro jistotu. Nebylo by to poprvé, kdy orci nalétli na předstíraný ústup a padli do pastí...“ Počkal na Gelerionovo souhlasné kývnutí, pak dal znamení jednomu z naslouchajících posílů a rychlonohý elf okamžitě vyrazil.

„Na pravém křídle postupujeme pomaleji. Nestačíme orkům – linie se však jen ohýbá, netrhá se. Ta maghronská se naopak drobí. Otvírá se tam možnost rychlým průnikem rozdělit nepřátele od sebe a zlikvidovat je pak postupně.“

Gelerion o tom chvilku přemýšlel. Pak zavrtěl hlavou: „S tím počkáme. Žádné riskování. Začínám si myslet, že navzdory všem očekáváním už dnes...“

Významně se odmlčel.

Qethilis se na něj podíval překvapeně, ale potěšené: „Mám přivolat Aiyanaíl?“

Vojevůdce pohlédl do čela bitevní linie, kde jeho manželka jako jediná z elfů držela krok s náčelníkem Ograhorgem. Raději znovu zavrtěl hlavou: „Ne. Ještě ne. Kdyby to nevyšlo, neodpustila by mi už nikdy.“

Qethilis se přesto nepřestával usmívat. Při pohledu na rychlý postup orků nebylo pochyb, že zneuctění elfů dnes skončí.

„Jsou tak úžasně předvídatelní...“

Gelerion s ním mlčky souhlasil.

* * *

Boj – to byl jediný smysl orčího života. Zelenokožci nazývali svou životní filozofii *Kruh boje*: „Čím lepší protivník, tím lepší boj. Čím lepší boj, tím lepší ork. Čím lepší ork, tím lepší protivník.“

Byli si jistí, že do jejich Kruhu boje někam patří i smrt, ale nikdy si z ní moc nedělali. Umírání znamená, že se mohou použít všechny zbylé síly, protože je už není na co šetřit.

Ork jen zřídka kdy zemře sám. Většinou s sebou vezme i protivníky, kteří se podíleli na jeho smrti. S nimi bude *Věčný boj* dozajista dobrý. Musí být – vždyť ho dokázali zabít!

A smysl života goblina? Udělat díru do světa – nebo do čehokoli jiného. To bylo vlastně jedno. Hlavně dost velikou.

* * *

O hodinu později Gelerion ještě stále sledoval, jak orčí horda tlačí nepřátele před sebou a nemá před nimi ani špetku respektu. Zelenokožci ve svém opojení krví a válkou naprosto ignorovali nepřirozenou hrůzu, která maghronům prýštila ze všech pórů, plašila koně elfím knížatům a vháněla stín obav i do těch nejstatečnějších srdcí. Čím víc orků zemřelo, tím zuřivěji ostatní útočili.

Démoničtí nepřatelé se již několikrát pokusili příliš rychle postupující orky odříznout a obklopit, elfové však pokaždé zasáhli. Bez jejich pomoci na bocích a týlu by se útok zelenokožců již dávno rozpadl – takhle maghronské manévry vždy narazily na neprostupné řady mlčenlivých bojovníků a svištící čepele obouručních mečů.

Spojení skutečně fungovalo. Pekelné stvůry poprvé za celou válku panikařily a dávaly se na hromadný ústup.

Gelerion Stříbrovlas se usmál. S takovou armádou přeci jen nemohl prohrát.

* * *

Boj už zuřil dlouho, celé hodiny. Gelerion stál na kopci, odkud měl dobrý výhled na bitevní linii, naslouchal zprávám z bojiště a vysílal posly s novými rozkazy. Mohl být spokojený. Zdálo se, že dlouhá válka skončí dnes a tady.

Ale nebylo to zadarmo. Bitevní pole za postupujícími spojenci bylo bahnité – nasáklé rudou krví elfů i zelenou orčí...

Vojevůdce však litoval jen elfích obětí. Sice prosadil příměří a posléze i spojenectví s orky, sice byl ochoten bojovat s nimi bok po boku – rozhodně však neměl pocit, že by si zelení bojovníci svou odvahou zasloužili jeho důvěru. Neměl je rád. Na dlouhá staletí lítých bojů po celé délce Rozeklaných hor nešlo jen tak zapomenout. Jakkoli účinná byla jejich spolupráce, nedokázal v ní vidět příslib věcí příštích.

A už vůbec je nepovažoval za přátele.

Přicházela ta správná chvíle. Už si tím byl jistý. Za chvíli splní slib, který dal elfím knížatům – uvede do chodu plán, díky němuž nakonec všichni souhlasili se spojenectvím.

Již před chvílí nechal zavolat Aiyanaíl zpět ze špice postupujících linií – teď stála vedle něj, od hlavy až k patě postříkaná černou krví maghronů. Ještě jí neřekl, že se konečně dočkala.

Vůbec na něj nepohlédla. Všechnu pozornost věnovala bitvě. Přitom si takřka nevědomými pohyby kontrolovala zbraně a rovnala zbroj. Stále se mračila. Gelerionovi to trhalo srdce. Na její líbezný úsměv už si málem ani nevzpomínal...

Neznal nikoho, kdo by k orkům cítil tak palčivou a spalující nenávist jako ona, a dobře věděl, jak těžké pro ni bylo přijmout tohle odporné spojenectví. Její rodina náležela k hraničářům z Rozeklaných hor, ona sama tam čtyři sta let žila, vládla a bojovala. Zapomenout na všechny ty mrtvé, které měli orci na svědomí, a přijmout zelenokožce za druhy v boji – to byla ta nejtěžší věc, kterou od své ženy kdy žádal. Nemohl se divit, že odešla. Mohl jen doufat, že mu odpustí...

Pokud vše dopadne dobře, dnes by o tom mohla začít přemýšlet.

Už dávno obrnil své svědomí před následky rozhodnutí, které se chystal učinit. Ještě jednou zhodnotil vývoj událostí na bojišti a sám pro sebe přikývl. Maghronů zbývala sotva hrstka, orci utrpěli obrovské ztráty – v lepší příležitost už nemohl doufat.

Položil Aiyanaíl ruku na rameno a řekl: „Zelený.“

Plavovlasá bojovnice na něj pohlédla, jako by ho chtěla varovat, aby s ní o tomhle ani nežertoval – ale pak pochopila, že to vojevůdce

myslí vážně. Levý koutek úst se jí zvedl v prchavém náznaku úsměvu. Rychle rozbalila praporec, jehož význam orkům před bitvou nikdo nevysvětloval. Byl smaragdově zelený – a Aiyanail na jeho použití již dlouho toužebně čekala.

Zamávala jím, uklonila se vojevůdci, vyskočila na svého koně a tryskem zamiřila pryč z bojiště. Gelerion se za ní díval a přemýšlel, zda jeho rozhodnutí nebylo ukvapené. Možná, že se nechal ovlivnit touhou vyhovět své ženě...

Ale pak se znovu podíval na bojiště a viděl stále to samé. Příležitost, která se už nikdy nemusela opakovat. Příležitost k mrzké zradě. Snad to tak Bohyně chtěla.

* * *

Maghroni bojovali čím dál zoufaleji. Bránili se kolem jednoho z pekelných portálů a jejich mágové se horečně pokoušeli otevřít cestu domů – ale nemohli to stihnout včas. Orčí bojovníci je obklopili ze všech stran a mstili se za všechny porážky, které jim nesvatí vetřelci v uplynulých letech uštedřili. Vrhali se na nestvůrné nepřátele bez ohledu na vlastní ztráty. Náčelník Ograhorg nedbal na to, že mu nezbývá ani třetina válečníků, a sám šel příkladem.

Když koutkem oka zahlédl vlající zelený praporec, nebral to na vědomí. Když se všichni elfové stáhli z boje a přestali orkům krýt záda, bylo mu to jedno. I když tím umožnili maghronům přejít do protiútoků, neudělali tím na něj dojem.

Nic jiného od elfů nečekal.

Zatímco se pekelná monstra vrhala na prořídlé řady svých přemožitelů v marné naději na průlom a elfové se očividně šikovali, aby zelenokožcům vpadli do zad, Ograhorg se zastavil, zhluboka se nadechl a pak zařval tak hlasitě, že ho slyšeli orci po celém bojišti.

Bitva se na několik vteřin zastavila. Maghroni i elfové se překvapeně pokoušeli zjistit, co ten hrůzný zvuk znamenal.

Ograhorg se ohlédl na kopec, kde stála vysoká postava elfího vojevůdce, a pobaveně se zašklebil: „Praporky...”

Pak se otočil, vrhl se mezi elfy a začal sklízet hlavy zrádců.

* * *

Aiyanail vyjela na zalesněné úbočí. Ihned pochopila, že něco není v pořádku. V tuto chvíli se už dávno měla setkat se svou jednotkou.

Její hraničáři měli vidět zelený praporec, opustit úkryt a vyrazit jí naproti... Byla však sama.

Zastavila. Tichým slovem požádala svého koně, aby stál naprosto bez hnutí. Zaposlouchala se do zvuků lesa. Z utajeného údolí uslyšela tiché sténání, krákání hodujících havranů – a velmi blízko zacinkání kovu o kov.

Její kůň zareagoval na naléhavý stisk stehen a nesl ji pryč ještě dřív, než si plně uvědomila, co jí hrozí. O pár sekund později už mizela v ohybu cesty a jen se letmo ohlédla přes rameno: Z lesa se za ní vyřinula tlupa malých postaviček vedených důležitě ječícím goblinem v bílém plášti a s obrovskými brýlemi na čele...

* * *

Gelerion sledoval bitvu a bylo pro něj čím dál tím těžší zachovat chladný a nezúčastněný obličej. Začínal chápat, jak vážně orky podcenil. Zelenokožci čelili nepřátelům na obou stranách, ale nedali se tím zlomit – právě naopak. Zdálo se, že je bitva baví o to víc...

A maghroni nebyli tím bezmyšlenkovitým nástrojem, za jaký je považoval. Zorientovali se v situaci d'ábelsky rychle, přestali útočit na orky a soustředili se na aktivaci portálu. Jestli se jim to podaří, válka neskončí. Právě naopak...

A mnoho už nechybělo.

Kdyby neměl připravený onen příslovečný šíp za zády, musel by být *opravdu* nervózní. Takhle byl jen trochu.

„Aiyanaíl, kde jsi? Máš nejvyšší čas...”

Pohlédl k lesu, kde jeho pobočnice ukryla svou starou jednotku z Rozeklaných hor – ty nejzatrpklejší nepřátele orků, jací kdy mezi elfy žili. Žádný z nich si nepřál nic jiného než pomstu, každý z nich přišel alespoň o jednoho člena rodiny rukou zelenokožce. Odmítli bojovat, dokud nezavlaje zelený prapor a z orků se opět nestanou nepřátelé.

Gelerion nechápal, co je zdrželo. Znal je – věděl, že se žádný z nich nezastaví, dokud všichni nebudou mrtví –ať už orci, nebo oni sami...

Aiyanaíl vyjela z lesa.

Vojevůdce zamhouřil oči – díky ostrému elfímu zraku rozpoznal i výraz její tváře. Byla zrůzněná zuřivostí a touhou po orčí krvi.

Štvala koně vpřed, řídila ho jen koleny a střílela jeden šíp za druhým, dokud nebyl toulec prázdný. Pak tasila dlouhý tenký meč a vjela přímo mezi nepřátele, jak štíhlá plachetnice do vzdouvajícího se zeleného moře. Mířila k Ograhorgovi. Sekala napravo nalevo, rozlícené ječela hraničářský bojový pokřik, kolem ní stříkala krev. Padl pod ní kuň – těsně předtím však skočila – chvíličku běžela po tupých orčích hlavách a teprve pak se propadla dolů. Ani tím však její cesta neskončila – brázda z mrtvých těl se stále prodlužovala...

Byla sama.

Místo jejích hraničářů se z lesa vyrojily malé postavičky. Byly jich stovky a další se objevovaly každým okamžikem. Goblini – mrňaví, ječící, chechtající se a brebentící svým maniakálním jazykem. Na špici před nimi běžel jakýsi větší a majestátnější goblin v bílém plášti potřísněném rudou krví – ten ukazoval za Aiyanaíl a snažil se ji dosáhnout.

Goblini ho však příliš neposlouchali. Většinou se jednoduše vrhali na nejbližší elfy a sekali, kousali, škrábali a trhali...

Zasypávali je prostou vahou svého počtu.

Vojevůdce slyšel, jak Qethilis chladnokrevně posílá zálohy proti nenadálému přívalu nepřátel, a byl mu za to vděčný. On to teď nedokázal. Nemohl odtrhnout zrak od vřavy, která se strhla kolem jeho Aiyanaíla.

Nedostala se až k Ograhorgovi. Náčelníkova tělesná stráž ji odrazila – Velký ork se jejím zuřivým výzvám jen zdálky vysmál. Nestála mu za souboj. Nepříčetně zařvala a opět vyskočila – pokusila se dostat k nenáviděnému nepříteli vzduchem – ale strhli ji k zemi.

Gelerion sledoval, jak štíhlá postava jeho milované mizí pod přívalem primitivní zuřivosti. Místo zelené se na kratičký okamžik objevila rudá...

Zavřel oči a zlomeně se zapotácel. „To ne...“

* * *

V tu chvíli se nad bojištěm zablesklo – světelný šíp roztrátil oblohu vedví. Nebyla to však předzvěst bouře.

„Pane, maghroni otevřeli portál! Hrnou se z něj posily!“

Vojevůdce už ani nezvedl hlavu. Jen tiše zašeptal: „Bílou.“

Slyšel ho jen Qethilis. Pobočník okamžik zvažoval, že rozkaz svého velitele neuposlechne. Věděl, že pokud teď ustoupí, nezastaví se dříve než na vlastních hranicích...

Příval maghronů však neustával – a na špici se objevil jejich nový vládce. Z pečlivě řízené bitvy se stával nekontrovatelný masakr.

Qethilis vzhlédl k nebi. Ještě okamžik čekal, zda jim Bohyně nesešle znamení...

Pak splnil rozkaz.

Nad zbytky elfího vojska zavlály bělostné prapory. Přeživší knížata okamžitě zahájila spořádaný ústup a nechala bojiště orkům a maghronům.

Gelerion se nehýbal. Kdyby ho Qethilis neodvedl, zůstal by tam stát a stále by hleděl na místo, kde padla jeho Aiyanail.

Odešel shrbený, podobný starci.

II. FÁZE:

Provedení – (tajní) – extrakce a převoz – (tajná) – do dílna.

„Tam ona umřít! Ta ruka a prsty, posbírat! A nemlátit s hlava, hlava důležitý! Víc důležitý než vy! Nemlátit! A nezdržovat s užíváním kůň!“

Cupitání malých nohou motajících se do dlouhého bílého pláště. Cinkání nástrojů a přístrojů zavěšených na přetíženém opasku. Vzrušené brebentění.

„Bílá kůže nesmět vidět odnos! Všechno svědek zabít!“

„A smět užítat kůň?“

„Ty pitogob! Já zrovna říkat, neužírat kůň! My mít spousta práce, ty soustředit! Použít Sokůl X7 a rozehnat ork, co stát v cesta! Já teď nechat to na vy, muset vyzvednout ještě jedna věc, vy nečekat...“

Další cupitání se utopilo v prskání bleskových hůlek a bolestném řvaní bojovníků, kterých se jejich kovové konce dotkly.

Bolest.

Hleděla na nebe. Nechácala, jak je možné, že ji víc zajímá plynutí mraků než ta strašlivá bolest.

Možná proto, že ji ze všeho nejvíc bolela ruka, kterou viděla ležet o devět stop dál. Stále svírala meč...

Konec se blížil. Život jí prchal z těla s každou kapkou krve, která vytékala z pahýlu useknuté končetiny a děsivě potřhaného trupu. Bylo popuzující, jak zrádně a dobrovolně se mísila se zelenou krví orků.

Společně vytvářely nahnědlou břechku.

Aiyanail kolem sebe navršila úctyhodnou hromadu nepřátel. Litovala jen jediného: Že jich s sebou nevzala ještě víc. A Ograhorga...

Ne, v tom sama sebe klamala. Myslela i na Geleriona.

Ale nevěděla, jestli by mu odpustila – i kdyby tu u ní teď klečel a prosil. Přinutil ji nezabíjet orky...

Na obličej jí usedl havran. Chystal se jí vyklovnout oko.

Ráda by ho odfoukla, ale vzduch jí ucházel dírou v krku.

Havran si stihl jednou klovnout. Pak ho sevřela zelená ruka, šklebící se goblin udělal: „Na-a-a! Muh!“ a ukousl bezmocnému mrchožroutovi hlavu.

Pak bylo všude kolem zeleno – a hned poté tma.

* * *

Jen chvíli.

Otevřela oči. Ležela a dívala se do strany.

Krajina ubíhala dozadu. Rychle – tak rychle, jak stihla utíkat spousta zelených nohou, které se míhaly všude kolem.

Všichni goblini nesrozumitelně křičeli a ječeli. Nesli ji na nosítkách. Nadsakovala by, ale cosi ji tlačilo dolů. Viděla svou ruku – ležela jí těsně před očima a stále držela meč.

Vytočila oči doleva. Na hrudi jí seděl goblin v bílém plášti, s obrovskými brýlemi nasazenými v pohotovostní pozici; přidržoval ji na nosítkách, ohlížel se dozadu a zděšeně řval.

Za ním se proti nebi tyčil jezdec, jeden z elfích knížat ve zlaté zbroji. Musel zahlédnout, že goblini kradou vojevůdcovu manželku. Rozezleně křičel, rozháněl se mečem a rychle je doháněl.

Tma.

* * *

Opět jen okamžik.

Jezdec zmizel. Znovu spousta kmitajících nohou – ale o poznání méně než předtím.

Někteří goblini nesli různé kousky zlaté zbroje. Další za běhu ukusovali z kousků koně.

Tma. Velmi dlouho.

III. FÁZE:

ReKonstrukce, Konstrukce a DeKonstrukce - a vložit zdroj!

Promluvil vysoký gobliní, ale důležitý a velitelský hlas: „Uložit ona na montážní lávka a dobře poslouchat! Začínat projekt Střelka! Projekt tajná, víc tajná než ta chyba hrůza Kolosork od Gutnik! Vy nemluvit! Kdo mluvit venku o Střelka, toho Bangorg hodit do klece k doktor Muh na zevrubný zdravotní prohlídka!“

Zděšené lapání po dechu. Řinčení dvířek klece a nadšené ječení: „Muh! Ordinovat! Muuuuuuh! Ordinovat klidně i v noc! Já nejvíc dobrá doktor! Já amputovat! Kdo chtít amputovat? Vy nestydět, já dost zuby pro všechny!!“

Ticho.

Opět promluvil důležitý, velitelský hlas: „Výborný, my rozumět si. Jestli vše jasné, začít nosit kbelík na vnitřnost. My pospíšet, dokud ona čerstvý.“

„Muhuh, ona nečerstvý, ona živý! Já slyšet bít srdce! Pomalý, nepravidelný... tep-tep. Tep-tep. Tep-tep...“

„Skvělý! Jestli ona tak odolný, ona skutečný dobro pro Střelka! Gutnik bude bledězelená ze závist! Do práce!“

„Tep-tep. Tep-tep. Tep-nic! Nic-nic. Nic-nic...“

„Já říct do práce!“

„Muh! Nic-tep! Tep-tep...“

„Hned!“

Stále tma. Kovové řinčení se odráží od blízkých kamenných stěn.

Ostrý rezavý zvuk. Nadšené řvaní: „Muh! Muuuh!“

Bolest rezonuje celou kostrou. Není možné se pohnout. Není možné křičet.

Zvuk dopadajících ran, maniakální řehot a sprška slin. Bolest přichází a odchází v záplavových vlnách.

Cosi dopadlo na zem – a ticho.

* * *

Rytmické dunění. Kvílení.

Bolest uvnitř hlavy – horký vrták deroucí se do mozku. Otáčí se rychleji a rychleji a rychleji, proniká hluboko, pak zničehonic vyjede ven – a zůstává jen bolest.

A něco navíc. Tlak v lebce. I v myšlenkách.

Nečistý pocit v myšlenkách. Pocit síly. Obrovské a nečisté síly.

Ostré cvaknutí v zátylku. *Lup.*

* * *

Lup.

Roj žhavých a bodavých vos uvnitř mozku. Dunění a kvílení – bubny a zpěv!

Vrtání do těla – už nebolí. Jen tlačí.

Pak ticho, jen vosy v hlavě bzučí.

A někdo nesrozumitelně brebentí, blízko a ustaraně. Přidal se k němu další, vzteklý – spílal tomu prvnímu.

Zadunění bubnu. Jedna vosa bodla silněji. Krátké zakvílení, ticho. Tři vosy zabzučely a bodly najednou - první brebentění se změnilo v omluvné ječení a skučení, druhé ve výhrůžný odmítavý křik.

Vosy začaly bodat rychle a nejspíš i naprosto náhodně.

První brebentění se zlomilo do vystrašeného pláče. Vosí bzučení se mezitím zvolna měnilo na hlubší hučení, „...nana, Hribnik, nane, já nechápat, to muset být správný...“

Slova dávala smysl.

To druhé brebentění, které znělo jako výhrůžky, se také změnilo na zlostné řvaní: „Ty přestat! To už zbytečný! Ty zklamat, pitogob, ona nezačít nerozumět! Asistent Bangorg, ty prásknout do ten hloupý hlava!“

Zasvištění mohutné zbraně, dutý dopad, bolestné zafňukání. Potom spokojené konstatování hlubokým, tupým a pomalým hlasem: „Rána hotový. Další rána?“

Hučení vosího roje nezmizelo, ale přestalo být slyšitelné.

„Ty počkat, Bangorg. Já zkontrolovat, co ta pitogob napáchat za škoda.“

„Muh!“ ozvalo se vyčítavě odkudsi z rohu, společně s neméně vyčítavým řinčením mříží. „Já říkat, že já to dokázat víc dobrá! Mít připravená skvělá šamanské tlumočtanec! Muh. Proč nenechat já...?“

„Ticho, Muh!“ okřikl ho ten velitelský hlas. „Ty unavený, jak vkládat zdroj do ona hlava, vzpomínat? Moc unavený!“

„To pravda! Já unavený! Já na pokraj kolaps!“ ozývalo se do maniakálního řinčení. „Já na to úplně zapomenout!“

„Tak vidět. Jen zůstat v klec a šetřit síla na výuka, to víc důležitý! Ted' odpočívát!“

Kdosi se přiblížil. Naklonil se nad ni. Dlouhé tenké prsty rozevřely její pravé víčko. Zasvítilo ostré světlo, zamířilo jí do oka – pak zmizelo.

Udržela víčko otevřené. Její zorné pole vyplňoval vzteklý zelený obličej a rudé zřítelnice zírající skrz tlustá brýlová skla. Nepoznávala svého věznitele; nechápala, co vidí; jen to vše vnímala. Ten goblin se podíval stranou a vyštěkl: „On mít štěstí, nejít do klece k Muh! Bangorg, už jen rána a rána a rána a pustit. A potom přivést jiná šaman!“

Z úst ‚pitogoba‘ se začal drát vodopád vděčných slov, prokládaný dopady těžkého kyje a bolestnými výkřiky. Odkudsi zleva ho přehlušovalo velmi zklamané: „Muh! Opravdu nejít k já? Já až odtud vidět, jak moc on potřebovat doktor! Tolik rána – určitě bolet hlava! Já vědět, jak léčit bolavý a placatý hlava! Já nejvíc dobrý v léčit bolavý a placatý hlava! Tady mít skvělý pilka...“

Pitogob okamžitě vykřikl: „Ne, to dobrý! Hlava nebolavý!“

To, jak se asistent Bangorg nechápavě zamračil, bylo i *slyšet*. „Nebolavý? Tak to já omlouvat. To ta špatná kyj. Začít znovu. Rána! Rá-... kam běžet?“

„Počkat, neběžet!“ křičel i Muh. „Tady mít ten pilka! Eh... vlastně pilulka! Pilulka! Já pořád plést...“

Všechno to vnímala jen okrajově. Nezajímalo ji to. Viděla jen tvář toho rozčileného goblina.

Sáhl kamsi nahoru, těsně nad její čelo. Cítila, jak jí sahá... do hlavy. Pak se jeho ruka vrátila do zorného pole. Držela dlouhou jehlu. Kapala z ní krev a ještě cosi jiného. Goblin si ji opovržlivě prohlédl a pak ji pustil na zem.

„Mozkový akurátpunktura... pchá!“ Vyndal jich ještě dvacet devět.

Když se konečně narovnal a vzdálil, uviděla strop. Byl nízký, vytesaný do skály. Koutkem oka zahlédla jednu ze stěn a vrcholek jakéhosi kovového stroje. Otočit hlavu a rozhlédnout se nemohla. Ani nechtěla. Tlak v hlavě ji zbavoval touhy cokoli chtít.

Zelený mužik se ještě jednou přiblížil a podíval se jí zblízka do oka. Roztáhl zubatá ústa v čemsi, co snad měl být povzbudivý úsměv.

„Nebát se. My zkusit znovu. Nakonec ty nám porozumět...“

Pustil víčko.

Tma.

Lup.

* * *

Lup.

Kovové řinčení, vrtání, žádná bolest, jen pocit tlaku. Brebentění známého pánovitého hlasu: „...ne-e-e, žádný záchrana, žaludek vyndat a zahodit! Nebýt čas! Soustředit na ruka, nohy, oka! Dohnat zpoždění!“

Hlasité zaskřípění hned u levého ramene. Ohlušující bušení. Rány do těla, ale stále žádná bolest, jen pocit.

„Asistent Bangorg, poslouchat! Silný rána, ale opatrný! Přesný! Nenarušit synchronika! To jemný mechanika!“

„He?“ ozval se hluboký hlas. Bušení přestalo. „Rána, nebo ne rána?“

Povzdychnutí. „Mít já to zapotřebí? S tím já muset pracovat?“

„He?“

Další povzdychnutí. „Rána, Bangorg.“ Bušení zase začalo.

Pak se úplně blízko ozvalo: „Kdo ona zapnout? Kdo zas muset hrát s tlačítka? Nezapínat!“

Lup.

III. FÁZE:

**Prokrámovat Prorqamovat Naučit(!) do misl fšecho
ot záklat aš po fšecho, co se vejít!**

Nadšený chechtot zvenčí, skřípot dveří, pleskání bosých nohou po studené podlaze v rytmu tance vítězství.

„Chachachá, prototyp Kolosork-B utrhnout z kontrola a rozšlapat půlka konstrukční tým od Gutnik! Ted' my mít náskok! My být první, předvést Střelka náčelník a za odměna já povýšit!“

Maniakální hlas: „Muh! Dostat já pak víc velký klec?“

Hluboký hlas: „Rána?“

„Klec možný. Rána už ne – my hotovo s konstrukce. Ted' přijít jemný práce. Ted' my naučit Střelka všechno, co ona potřebovat.“

„To dobrý! Rána?“

„Já už říct ne! Ted' žádný rána!“

„He? Ale ty říct, my učit! Já chtít učit Střelka, jak rána!“

Povzdychnutí. „Ne, Bangorg. Ty jít pryč a odpočinek.“

Zvuk těžkého kyje, který někdo zklamaně táhne pryč. Ublížené bručení.

„Asistent! Počkat! Ty nepochopit, jak já myslet!“ Zvuk širachání na židli, pak drápání na stůl, pak povzbudivého poplácání po rozložitých zádech. „Ty přijít až den po Hra, Bangorg. Ty učit lekce pro pokročilá!“

Zvuk těžkého kyje, kterým někdo nadšeně mlátí všude holém.

Nadějeplné: „Muh? A co učit já? Já už minuta a minuta spát, já odpočinout!“

„Muh, já to rozmyslet. Ty nemoct učit. Ty maniak.“ Otrávené:
„Muuuh...“

Lup.

Mnoho hlasů, blízko, neustálé brebentění. Každé slovo se zarývá do mozku. Tlak roste.

„...gob, ork – to přítel, ochraňovat. Nemrtvoun, trollák, hobit – vyčkat rozkaz, zůstat v pohotovost, hledat další cíl. Elfoun, člověkoun, trpaslík, maghron – nepřítel, likvidovat, potom hledat další cíl...“

„...pokusná vrhač sít' Zmotak 4, pevnost lano vysoký, přesnost uspokojivý. Kuš s křížová lučiště Palsmršť 2B, čtyři střela současný, rychlost nabíječ vysoký, průraznost slabý, střela obvyklý či výbuchový či zápalný, použití: náhrada ruka pro silná ork. Ohňokyj Hořák X5, zkoušená na elfoun, nespolehlivá, vybuchovat nečekáný...“

„...být pán. Sloužit pán. Hribnik být tvůrce, milovat tvůrce, sloužit tvůrce, milovat tvůrce. Gob a ork být přítel, poslouchat přítel. Ograhorg být pán...“

„...zničit. Zelená dobrý. Bílá chránit. Žlutá opatrnost. Rudá zničit. Zelená dobrý. Bílá...“

„...vrátit k tvůrce. U tvůrce spát a čekat na opravit. Když v nebezpečí, chránit hlava, tam zdroj a oka. Když zdroj poškodit málo, vrátit k tvůrce. Když zdroj poškodit moc, jít daleko od tvůrce a od pán a jít pod zem! Když tělo poškodit málo a pohyb skřípat nebo když zdroj prázdnit, vypít jeden lok z láhev. Když láhev prázdnit, ulovit maghron a vrátit s maghron k tvůrce. Když zbraň nebo tělo poškodit moc, vrátit k tvůrce. U tvůrce spát a...“

„...když nemít rozkaz, platit rozkaz hledat nepřítel. Když rozkaz přítel proti rozkaz pán, platit rozkaz pán. Když rozkaz pán proti rozkaz tvůrce, platit rozkaz tvůrce...“

„...když to nezelený, rána! Když ještě hýbat, rána! Když ještě hýbat, rána do hlava, rána, rána, rána!“

Věty nikdy neskončí, jen hlasy se mění. Mnohokrát.

Tlak sílí. Stále sílí. Slova se ukládají do mysli a přehlušují vše ostatní.

Tlak hrozí roztrhnout lebku na kusy.

Krátké bodnutí bolesti. Tlak polevuje. Slova stále zní, ale už nemohou dovnitř.

Mysl přetéká.

Hlasy ještě dlouho mluví. Zničehonic jsou přehlušeny vzteklym řevem. Utichají. Ticho je chvíli prázdné.

Hlas milovaného tvůrce: „Nevidět, hlupágobi? Ona krvácet z uch! Víc nepojmout, učení hotová! Vypnout.“

Lup.

* * *

Lup.

Obě víčka rozevřená, nešlo mrknout. Oslepující světlo postupně sláblo. Uprostřed něj se objevila zelená skvrna, blížila se. Svíraly ji dva zelené prsty. Byla průhledná.

Přitiskla se na pravé oko. Svět byl z poloviny zelený. Pak se zdálky přiblížila druhá skvrna a přitiskla se na levé.

Svět byl celý zelený.

Potom se ty dva prsty změnil v celou ruku svírající dlouhý nástroj s tupou kovovou špicí, která se jí zabodla doprostřed čela a několikrát se otočila.

Zelená se rozplynula do zelené mřížky. Pak do velké zelené mříže. Pak se ta mříž přiblížila natolik, že přestala být vnímatelná.

Svět měl zase normální barvy – ale kdesi uvnitř v její mysli přesto zůstal zelený. Příjemně zelený.

Obklopovala ji nádherná zelená klec.

Přímo u ní stál tvůrce. Milovaný tvůrce.

„Vypadat to správný. Teď zkouška oko-zbraň!“

Ruka tvůrce zvedla špičatý nástroj a držela ho blízko.

„To nepřítel. Zaměřit!“

Nepřítel zrudl – a rudá do zeleného světa nepatřila. „Pal!“

Cosí napravo, zřejmě uvnitř pravé ruky... zacvakalo. Naprázdno. Nepřítel na okamžik zčernal, poté příjemně zezelenal. Opět to byl jen nástroj.

Vzdálil se, jen trochu. „Zaměřit! Pal!“

Nepřítel zrudl. Škubnutí ruky. Cvak. Nástroj zezelenal.

Nástroj se vzdálil na druhý konec místnosti.

„Zaměřit! Pal!“

Zrudnutí. Škubnutí. Nic. Cíl stále rudý. „Pal!“

Škubnutí. Nic. Cíl stále rudý.

Tak dlouho vidět něco rudého nebylo příjemné. Vědomí nebezpečí rostlo. Přidalo se vědomí vlastního selhání.

„Pal! Pchá... ona zaseknout!“ Hlas tvůrce zněl unaveně. „Vypnout, my muset vyčistit, než ona přetížit...“

Lup.

* * *

Lup.

Chaos. Mumraj. Víření tvarů a barev. Kakofonie zvuků. Útočící pachy.

Mrknutí. V mozku cosi cvaklo a svět začal dávat smysl.

„My vítězit! My bít maghron! My silné, silné, silné!“

Ležela na podstavci uprostřed stále stejné jeskyně plné strojů, plechů a ohromných zbraní. Uvědomovala si, jak se každý z těch podivných nástrojů smrti jmenuje, jak se používá a jak přesně funguje. Nevěděla, kdy se to naučila. Matně si vzpomněla na mnoho donekonečna brebentících hlasů.

Stále nemohla otočit hlavou. Viděla jen, že má tělo schované pod špinavou, zaolejovanou plachtou. Nevadilo jí to. Nebyla na nic zvědavá.

Někdo stál přímo u ní a v ruce držel hadr, pod nímž měla před okamžikem schovanou i hlavu.

„Héléé! Já ona záápnout! Póódívat, óna se díívat! Podívat, jak óna ošklivý! Týý, Střelkáá, ty věděét, jak být óóšklivýý?“

Kdesi v mysli se připravila odpověď, vyrazila na cestu k ústům, na cosi narazila a uvízla. Mluvení nebylo povoleno. Neuctivé a urážlivé odpovědi *příteli* byly dokonce zakázány.

Dokonce i když se jednalo o přítele, kterému z úst páchla zkvašená kukuřice a který ji poprskal čímsi žlutým a slizkým.

Chování všech přítomných v jeskyni bylo nezvyklé, to však nebylo důvodem k znepokojení. Vše zůstávalo příjemně zelené. Velcí i malí přátelé se pohybovali po místnosti, křičeli, skákali, požírali syrové maso a popíjeli zkvašené nápoje. Čím víc toho vypili, tím víc křičeli a skákali.

„Dnes my zničit poslední zářivá pekelný dveře!“ ozval se zvenku dunivý, majestátní hlas. Ihned v něm rozpoznala hlas *pána*. Odpovědělo mu dlouhé, nadšené skandování tisíců přátel. Pán

trpělivě počkal, než se ztiší, a pak burácel dál: „Dnes my poslat Velký maghron zpět do jeho díra!“ Další nadšený řev. „A zítra, zítra my ukázat zrádný elfoun, kde být místo pro elfoun! Vy vědět, kde být místo pro elfoun?“

Napjaté ticho.

„Místo pro elfoun všude, kam dopadnout kousky z elfoun!“

Ohlušující řev a smích. Náčelníkův projev skončil.

Cítila se nepatřičně. Slyšela hlas pána, ale nebyla si jistá, jestli si měla něco z jeho řeči vyložit jako rozkaz. V mysli se jí cosi zaseklo na místě a neustále se to opakovalo až do chvíle, než přišel další vjem.

* * *

Sklonila se nad ní vrásčitá přítelkyně, jejíž zelené tváře už takřka vybledly. Konejšivě se usmívala: „Ty nebát, i když nečistá. Všechno bude dobrá. Já o tebe vždy postarat.“

Ta stařenka ji pohladila malou seschlou ručkou, jemným hadříkem jí otřela poprskaný obličej a nakonec na ni mrkla. Pak odešla k jinému stolu a s trpělivým výrazem pokračovala v úklidu, i když všude kolem ní zuřily oslavy.

* * *

Kdesi nahoře, vysoko nad jeskyní, se ozvala série výbuchů.

Rozpoznala ten zvuk. Opět jí ho v mysli pojmenoval jeden z těch ječivých hlasů, které na ni v uplynulých dnech mluvily takřka neustále: ‚Ohňostrojomet Drigluk Drig-8, munice extrasírový, nepředstavovat hrozba.‘

Cítila se dobře. Celý svět zůstával zelený. Jen sám tvůrce, ten nejpříjemnější zelený, tu chyběl.

Kdosi k ní opět přiskočil. Naklonil se jí až k obličejí. Zazubil se a kousl ji do nosu.

Obranný reflex nastoupil okamžitě. V pravé ruce zacvakalo, malá silueta útočníka probleskla rudě – *Zelená dobrý!* – barva se ve zlomku sekundy opět vrátila k zelené.

Nebylo možné ublížit příteli. Ani v sebeobraně. A tak to bylo dobré.

Tak to bylo zelené.

„Aáá, ona jen čůůčet. Ona nůůda. Ona k nic dobrý, já vypnout.
Kde to...“
Lup.

IIII. FÁZE:

Protestovat a proskoušet fšecho, co moct pokazit!

„My nemít čas na testy!“

Nervózní mumlání po celé jeskyni. Prásknutí kyje do stolu, lomcování mříží a další výrazy obav a nesouhlasu.

„Ticho! My hotová, ale nevyzkoušená. Střelka možný zbláznit a všecho zabít, jenže my muset riskovat. Kolosork-C za dva dny hotová – my proto předvést Střelka už zítra! Nesmět prohrát s Gutnik! Zapomenout na přídavný zbraň a další vylepšení. To přidat později, až náčelník vyhodit Gutnik a schválit moje projekt!“

Další pochybovačné breptání.

„To zvláštní. Já pamatovat, že já chtít ticho, a tady pořád hluk. Bangorg, ty předvést správný rána na každá goblin, co ještě otevřít tlama.“

„Takže vy dívat! Rána vypadat tak!“ Dopad kyje na dutou věc. Jeden hlas zmlkl. „Ted’ rána s přiklepl“ Dvojitý dopad kyje na dutou věc. Všechny hlasy zmlkly. „A tohle můj paráda rá... Počkat. To být otevřený tlama, nebo nebýt?“

„Nebýt! Nebýt!“

„Ha, ted’ ale být, takže já bít. Paráda rána!“ Malebně dunivý dopad kyje na marně protestující dutou věc. „Dívat pozorný, Střelka? Všecho to jít z rameno!“

Uchechtnutí. „Ona nebýt zapnutý, Bangorg. Já zapnout a ty předvést znovu.“

Vyděšený řev mnoha goblinů pronásledovaných po místnosti.

Lup.

Už neležela. Stála na nohou, zády u zdi. Byla si vědoma toho, že může hýbat hlavou – ale jen s velkým úsilím, které nechtěla vynakládat. Neměla důvod.

Zbytek těla necítila. Jen věděla, že je ke stěně přichycena třemi těsnými a masivními kovovými obručemi – v ramenou, v pase a kolem stehů.

Sotva otevřela oči, uviděla velkého přítele pronásledovat mnoho malých přátel po místnosti a mlátit je kyjem. Zasažené postavičky plachtily vzduchem – často narážely do stropu, zlomek sekundy na něm ‚ležely‘ a vytřeštěnýma očima zíraly dolů na podlahu, než se jich opět chopila přitažlivost a úslužně je vrátila na zem. Další v letu narážely do podivných hučících a cvakajících zařízení rozmístěných po místnosti, což někde způsobilo víc hučení, jinde víc cvakání a ještě jinde tlumený výbuch.

Tvůrce to sledoval a maniakálně se chechtal.

Bylo to velmi, velmi zelené.

„Ty pozorný, Střelka!“ halekal přítel Bangorg důležitě. „Já teď rána s faleš! On točit a odrazit víc lepší!“

Střelka. To slovo označovalo ji. Bylo to její nové jméno.

Cítila by hluboké pohrdání nad tím, jak orci zacházeli s jazykem – protože střelka podle nich očividně byl ženský rod od střelce – ale to pohrdání bylo nepřipustně červené. Così ho zastavilo dlouho předtím, než ten pocit v duchu vyjádřila do slov.

Byla Střelka – a sledovala instruktáž. To byl nyní její rozkaz. To byl nyní smysl jejího života. Existovala, aby plnila rozkazy. Bylo to poníží... Bylo to správné a zelené.

Poslušně si vtiskla do paměti každý pohyb, který přítel Bangorg předvedl. Bylo to ostatně ukázkové využití silové převahy nad protivníkem. Dřív by tak bojovat nemohla – nyní však cítila tu nečistou, pulzující moc ve své hlavě, vnímala cirkulaci neznámých tekutin po celém svém těle a věděla, že kdyby chtěla, ani ty tři ocelové poutačí obruče by ji neudržely věčně. Silovou převahu teď byla schopná uplatnit takřka nad kýmkoli.

Orčí mistr rány ze sebe vydával to nejlepší. Úder s falší měl za následek odraz o tři stěny – do naprosto nečekaných stran. Tvůrce nadšeně zatleskal.

„Bangorg, ty skutečná odborník! Jen na jeden jediný věc, ale odborník! Teď ale stačit. Všichni ven! Zůstat jen asistent Bangorg.“

Příkaz byl splněn bleskově. Ve skutečnosti byl plněn už chvíli před jeho vyřčením.

„Muh?“ ozvalo se z malé ocelové klece. „Já taky ven? – Já nechť ven! Já myslet, že já vězeň! Ty slíbit, že já vězeň!“

„Ano, Muh, ty také zůstat,“ přikývl tvůrce s neuvěřitelnou trpělivostí. „Ty vězeň. A přestat mít to skelná pohled. Kdyby teď někdo vidět ty, zase všichni panika.“

„Muh. Tak já zavřít oka, aby nemít skelná, pohled! Zavřeno. Být lepší? Ty vidět, jestli já už nevidět? Já nevidět, jestli já vidět, protože zavřeno a...“

Tvůrce už mu nevěnoval pozornost. Rozhlédl se. V místnosti zůstali jen ti, které jmenoval – a maličká gobliní stařenka, která klečela v rohu, rychle mizejícím hadrem vytírala jakousi kysele kouřící louži a nevraživě si brumlala cosi o inženýrském nepořádku. Zřejmě nebyla důležitá, protože ji tvůrce ignoroval.

Přistoupil blíž ke Střelce. Byl proti ní mrňavý, špičky jeho uší jí nesahaly ani po pas, ale v jejích očích vypadal obrovský. Dívala se na něj s toužebným očekáváním. Když neměla zadaný rozkaz a nemohla jít hledat cíl, nebylo jí dobře.

Tvůrce se na ni přívětivě zašklebil: „Předtím já chtít týden test, ale to nejít. Ty muset fungovat, jinak ty šrot.“ Říkal to s úsměvem, ale bylo vidět, že je velmi napjatý. Dokonce si sundal brýle a nervózně si je leštil o klopou pláště. „Jeden test ale muset provést. Ty mi odpovědět na pár otázka. Já muset vědět, že ty Střelka, že ty ne elfoun! Jestli zklamat, ty šrot! Ty nezklamat, ano? Když ty nezklamat, já tebe odblokovat, promazat, naplnit střelovnik a aktivovat Palhrom. Snad my do ráno stihnout...“

Upírala na něj nehybný pohled. Obavy z možnosti zklamání nechápala. Tvůrcova slova pro ni měla jediný význam – dostala za úkol odpovídat na otázky. Těšila se, až jí je položí.

První zněla jednoduše: „Co ty být?“

Opět ucítila, jak se jí v mysli cosi dere na povrch, ale naráží to na neprostupnou překážku. Byla to rozhodně odpověď na položenou otázku, ale nesprávná. Místo toho se otevřelo jiné místo. Zelené místo.

„Jsem Hrib-27.“

Její hlas zněl podivně dutě – a kovově. Jako by mezi hlasivkami a ústy měla ocelovou trubku.

Bylo to asi proto, že ji tam skutečně měla. *Věděla* o ní. Čerpala tu vědomost z toho zeleného místa ve své mysli, stejně jako informace o všem ostatním, co se její konstrukce týkalo.

„Ty představit víc.“

„Hrib-27. Hrozně Rychlý Inteligentní Balista, sedmadvacátý prototyp. Hlavní zbraň instalovaná na místě pravé ruky: Palhrom 1A – balista schopná dvou způsobů střelby. Pro první se používají dvanáctipalcové šípy Perda1 pálené po jednom z centrální hlavně. Palhrom 1, běžná balista obsluhovaná třemi gobliny, dokázala takto prostřelit tři elfí jezdce v těžké zbroji. Palhrom 1A, díky speciálnímu zdroji mé síly, zřejmě dokáže toto číslo zdvojnásobit. Přejete si ukázkou?“

Tvůrce okamžik neodpovídal, jen si s trochu rozmrzelým obličejem mumlal cosi o ‚strašlivá přízvuk‘. Pak mávl rukou: „Nepřát. Pokračovat.“

„Druhý způsob střelby je rychlopalba. Ze čtyř menších hlavní umístěných po stranách centrální hlavně jsem schopna vystřelit až sto čtyři čtyřpalcových šípů Perda4 za minutu při nemířené palbě čtveřic najednou. Tento způsob střelby je však velmi náročný na přísun maziva i na spotřebu šípů, kromě toho je třeba mít na hlavně připojené speciální zásobníky. Horní hlaveň má kromě zásobníku ještě vlastní přísun šípů ze střelovniku v předloktí, tudíž je vždy funkční i bez přídavných zařízení.“

Odmlčela se. Přišlo jí velmi nepatřičné, že nemůže zvednout pravačku a zbraň předvádět, ale tvůrce to tak chtěl.

Opravdu ráda by zvedla pravačku. Opravdu ráda by se na ni podívala. Mělo to co dělat s podivně rostoucím pocitem čiré hrůzy, který bobtnal kdesi v její mysli.

To se jí však netýkalo. Ta hrůza se zarazila o překážku a zůstala uvězněná.

„Při mířené rychlopalbě z horní hlavně vystřelím dvacet šest šípů Perda4 za minutu. Zásobníky mají obsah dvacet pět šípů. Třicet šípů Perdal mám připnutých kolem stehů a nabíjím je předpokládanou rychlostí jedné sekundy. Počítá se s tím, že v druhé ruce budu mít jinou zbraň – proto mi v bitvě budou přiděleni dva asistenti. Perdul bude nabíjet ork.

Náhradní zásobníky Perda4 mám v zásuvkách v břiše v počtu osm. Výměna zásobníku trvá přibližně jednu a půl sekundy. Střelovnik v předloktí pojme až patnáct šípů. Tuto obsluhu zvládne i goblin – zde je zvláště potřebná rychlost.

Celkový počet nesených šípů v plném naložení a nabití je tři sta devatenáct Perda4 a třicet jedna Perdal. Celkový počet zabitých elfů při ideálním vývoji bitvy se odhaduje na pět set pět. Potom bych musela začít používat Palhrom jako kyj.“

Sám tvůrce na okamžik vypadal, že ho ty počty překvapily. Zamyšleně několikrát přepočítal něco na prstech, pak to ale hodil za hlavu a pokrčil rameny.

„A teď říct něco o síle těla.“

Sáhla po dalších vědomostech, které jí byly uloženy do mysli neustálým opakováním. Najednou jí plně došlo, co všechno se na ní a v ní změnilo. To uvědomění přišlo náhle. Uhodilo na její myšlenky jako...

Ne. Vlastně neuhodilo. Šok z toho všeho se nekonal. Nebo ano – ale málem si ho nevšimla, protože se jí vlastně netýkal.

Zcela klidně odpověděla: „Hlavním důvodem výběru elfa za základ Hrib-27 byla naše nedostižná přesnost střelby. Nebyl dosud objeven tvor, který by v tomto ohledu dosáhl lepších výsledků. Já sama jsem pak byla zvolena proto, že jsem za uplynulých deset let zastřelila nejvíc orků a goblinů ze všech elfů vůbec.“

Říkala to bezbarvě a klidně, i když si vzpomínala, že na to bývala hrdá. Na tom už jí ale také nezáleželo.

„Protože by elfí tělo nebylo schopné unést Palhrom a potřebné šípy, nevydrželo by ani zpětný ráz výstřelu a s největší pravděpodobností by podleгло prvnímu rozsáhlejšímu zranění, byla

jsem vylepšena. V mé lebce byl umístěn zdroj, z něhož je kostrou do celého těla rozváděna energie. Nejsem schopna o jejích účincích podat zasvěcený výklad, protože veškeré informace o zdroji zůstávají tajemstvím mého tvůrce, ale výsledkem tohoto vylepšení je vysoká odolnost kostry i masa a mnohonásobně rychlejší uzdravování. Kromě toho vládnu silou tří dospělých orků.

Jsem však také těžká jako tři dospělí orci. Proto je nejisté, zda budu schopná tichého pohybu, pronikání za nepřátelské linie a akrobatických výkonů. Pokud ano, rozhodně půjde o činnosti velmi náročné na energii zdroje.

Pro zvýšení ochrany těla mi byl na míru upraven pancíř ukořistěný na jednom z elfích knížat. V místě mých jater je nyní mazací pumpa, která...“

„To o tělo stačit,“ zastavil ji tvůrce dalším mávnutím ruky. „Dobrý, Střelka, dobrý ty mluvit... Ale až ty představovat náčelník, ty muset mluvit míň o čísla a víc o síla. A také...“ Tvůrce se zamyslel a povzdychl si. Pak zavrtěl hlavou: „Nejdřív já myslet, že to jít, ale nejít. To trhat ucho! Ty mluvit Orkamluv, ale ty pořád znít jako elfoun! Ty pracovat na přízvuk!“

Vzápětí se k ní naklonil a ztišil hlas do šepotu, aby ho neslyšeli ani jeho asistenti: „A ještě víc důležitý: Ty nesmět při mluva vypadat víc chytrá než náčelník a ostatní důležitá ork, jinak ty nikdy nepřijatý, ty rozumět? To být první lekce, která každá gob naučit, nebo umřít. Nemluvit chytrá, to být rozkaz! Ty zvyknout. Za chvilka ty už nemuset ani myslet, když mluvit.“ Narovnal se a nahlas důležitě kývnul: „Dobrý. My rozumět si?“

Rychle přikývla.

„Tak, teď tři poslední a nejmíc důležitý otázek,“ zatvářil se tvůrce slavnostně. „Teď buď sláva, nebo šrot.“

Asistenti Muh i Bangorg napětím ani nedýchali. Ticho ale nebylo – jeden rozčileně třásl mřížemi, druhý poklepával kyjem na pracovní ponk a nechtěně ho pomalu zatloukal do země. Gobliní stařenka v rohu nevšimavě zametala zatoulané matky.

„Střelka, ty proč být?“

„Já patřit náčelník Ograhorg a sloužit náčelník Ograhorg. Já nemít jiná důvod být.“

Lehkost, s jakou ta odpověď přišla, rozpoutala kdesi za překážkou v její mysli další bezmocnou bouři pocitů.

„Dobrý, dobrý. Střelka, co být víc důležitý, život ty nebo život ork a gob?“

„Já chránit život ork a gob před nepřítel. To nejvíc důležitý věc. Nic nebýt víc důležitá. Můj život nic. Život negob a neork nic.“ Odmělčela se. Tvůrce na ni s očekáváním hleděl a čekal, jestli ještě něco dodá. Po chvilce to konečně přišlo: „Ale když ork a gob bít jiná ork a gob, to v pořádek. Já nesmět rušit diskuze.“

Tvůrce se rozzářil. Hrdě se ohlédl na své asistenty, ale ti jen tupě zírali. Mávl nad tím rukou – od nich pochopení svého génia ani nečekal.

Vlastně mu bylo jasné, že on přece pochopení nemůže čekat od nikoho.

„Výborný, Střelka, výborný. A teď to nejvíc důležitá věc. Teď já doufat, že ty v pořádek. Teď já nejvíc bát.“

Byla rozhodnutá ho nezklamat.

„Střelka... já ty vzít od elfoun a udělat z ty zbraň, který my brzo použít proti elfoun. Ty muset zabíjet přítel a příbuzná. Ty muset sloužit nepřítel a dělat vše, co my chtít. Kdyby ty zůstat ležet na bojiště, ty moct zemřít a elfoun na ty vzpomínat rád, ale my to nedovolit. Ty nezůstat, nezemřít a elfoun ty brzy nenávidět. Já doufat, že ty chápat, co všechno to znamenat, protože já nechtít,, aby ty rozhodnout bez pohled na budoucnost.

A teď mi odpovědět, Střelka: Být ty mi vděčný?“

Poslouchala ho pozorně. Cítila, jak zuřící bouře za překážkou v její mysli s každým dalším slovem jeho otázky divočí. Bylo to, jako by se rozlícená šelma vrhala na mříže své klece bez ohledu na to, že se nakonec zabije.

Tvůrce se jí po celou tu dobu díval do očí. Zpočátku jen napjatě. Potom však zamrkal a jeho kůže nabrala bledší odstín zelené. Zřejmě tu lapenou šelmu v jejím nitru zahlédl.

Zelená myšlenková klec se otrásala stále víc. Pak se začala hroutit. Překážka nemohla vydržet a konečně povolovala.

Tvůrce vystrašeně couvl, klopýtl a kecl si na zadek.

A pak to přišlo. Tomu zuřícímu čemusi přeskočilo. Celá ta bouře utichla.

Překážka zničehonic nebyla vůbec důležitá a odpověď na otázku byla nasnadě.

Ničím si nikdy nebyla jistější.

„Já chtít být zelená!“

* * *

Chvíli bylo ticho.

Tvůrce se nevěřícně vyhrabal na nohy. Pak mu dojetím vhrkly slzy do očí. Posunul si brýle na čelo, vysmrkal se do cípu svého pláště, pak si jiným cípem vytřel vlhkost z očí – okamžitě začal slzet ještě víc, protože do toho cípu smrkal minule – a pak to všechno hodil za hlavu a láskyplně ji objal kolem kolenou. Vypadalo to, že se samým štěstím pokouší smát i plakat najednou.

„Já to... já to dokázat!“

Ještě chvíli kolem ní nadšeně poskakoval. Nakonec se odpotácel ven. Předtím už jen mávl na své asistenty.

„Vy splnit přání! Já muset dát jedna dvě ostrý. Vrátit za hodina.“

Gobliní stařenka už mezitím také někam zmizela.

Bangorg se zamyslel. Rozkaz byl rozkaz. Podrbal se na hlavě, načež začal prohledávat celou dílnu. Nakonec objevil, co hledal: plechovku se zelenou barvou a štětku.

Obojí položil před Muhovu klec, odemkl – a velmi rychle utekl ven.

IIIIII. FÁZE:

Předváděcí ukáska pro náčelník.

Desítky rozhádaných gobliních hlasů smíšených s cinkotem plechových korbělů a řvaním opilých orků.

Jeden hlas ječí nejhlasitěji a nejpřesvědčeněji: „Ji já říkat, že ona víc dobrý! Až já ona předvést náčelník, ty a tvá Kolosork skončit, Gutnik! Já už ona jen aktivovat, obléct pancíř a nabít Palhrom a pak já nad ty zvítězit! Ty už jít a pakovat, protože já zítra šéf inženýr a ty zítra padák!“

Temná a zlověstná odpověď, ječená hláskem dvakrát pisklavějším, než goblini mívají: „Ještě my uvidět, kdo zítra padák! Ty ještě nevědět, co znamenat mít z Gutnik nepřítel!“

„Haha, ty jít za svůj železná panák a vybrečet na rameno – jestli ty dokázat tam vylézt, mrňous!“

„Já jít, Hribnik, já jít...“

Prásknutí dveří, pak jedno vítězné zaječení a obdivné výkřiky všech přítomných goblinů.

Hribnik si posunul brýle na nos, ale nepomohlo to. Stále viděl to samé. Opile mžoural na nevzhlednou tabulku s nápisem:

a odmítal pochopit, co to znamená.

Tabulka visela Střelce na hrudi. Další visela na ponku. Další na kráječi oceli, další na dveřích, další na kleci, další na kovadlině, další na stěnách, další na stropě, další na podlaze, sedmdesát osm dalších na náradí...

Nebylo jiného zbytí. Už si to prostě musel přiznat.

Celá dílna byla zelená.

Muh ležel ve své kleci. Kdyby se mu občas zlehka nenadzvedla hrud', vypadal by, že je mrtvý.

Hribnik odložil tabulku, vzal do ruky trpasličí klíč – který se mu ihned přilepil do dlaně – a rozvážně vykročil ke kleci. Hodlal na Muhovi dokončit, co nezvládlo vyčerpání a výpary.

Potom se však přeci jen zastavil a otočil se zpět ke Střelce. Nemohl si pomoci. V duchu dal Muhovi za zničenou dílnu milost, protože z elfky udělal skutečnou krasavici.

Pustil klíč... ne. Setřásl přilepený klíč z dlaně... ne. Uchytil ho do svěráku a vši silou se od něj odtrhl – a vrátil se ke svému dílu.

Vždy měl své vynálezy radši než cokoli jiného. Když však uviděl Střelku zelenou, zamiloval se.

Vypadala jako goblínka. Měla sice nestvůrně přerostlé tělo s nepoměrně krátkýma rukama a dlouhýma rovnýma nohama a obličej jí hyzdily příliš malé zuby – vždyť jí ani nevyčuhovaly tesáky ze rtů! – ale to vše si Hribnik v duchu omluvil. Vypadala jako goblínka.

Jedno se Muhovi upřít nedalo – cit pro detail. Nevynechal jediný kousek té bledé elfí kůže a s maniakální přesností ani jednou nepřetáhl na kovové součástky – které mimochodem vyleštil.

Dokonce někde našel i křiklavě červenou barvu a obtáhl Střelčiny rty, nehty na levé ruce a ústí hlavní pravačky. A nabarvil i vlasy.

Nevynechal skutečně jediný kousek.

Hribnik pokrčil rameny a definitivně svému asistentovi odpustil. Bylo zcela pochopitelné, že Muh po tak dokonalé mravenčí práci na Střelce potřeboval upustit trochu páry na rozsáhlejším tvůrčím projektu...

Do místnosti opatrně nahlédl Bangorg. Vytřeštil oči a tupě zíral.

Hribnik si ho všiml, netrpělivě na něj mávnul a zavrčel: „My začít s aktivace. My ona obléct do pancíř.“ Bangorg šel a poslušně si do dlaně přilepil kladivo.

* * *

Střelka cítila, jak do ní tvůrce Hribnik a přítel Bangorg už půl hodiny buší, vrtají a přímo na její nepřírozeně tvrdé tělo šroubují pláty pancíře.

Pak konečně dokázala rozlepit víčka a opět otevřít oči.

Po tom všem, co si na ní Muh dovolil nalakovat, viděla rudě.

Okamžitě uslyšela spokojené vzdychnutí svého tvůrce: „Muh, ty výborné! Ty nabarvit i oči na červenou, ona dokonalý!“

Z klece se ozvalo unavené zasténání: „Mu...h...“

„Ano, ano, jistě. Až ty skončit s umírání, já ty potřebovat na nabíjení.“ Tvůrce přestal mlátit do hrudního plátu, chvíli na něm pracoval s trpasličím klíčem a potom spokojeně přikývl. Sáhl pro poslední část zbroje – zlatou helmu s tenkým zeleným průzorem. Zakrývala takřka celý obličej kromě úst a brady. Nasadil ji Střelce skutečně obřadním gestem a připevnil k lebce dvěma obrovskými šrouby.

Svět hned vypadal mnohem zeleněji.

„Tak! Pancíř hotovo. Bangorg, ty teď ona nalít do mazací pumpa celý plechovka Mažot X2000 a já už jen odblokovat Pal –“

Přerušila ho strašlivá rána, následovaná ohlušujícím rachotem.

Přední stěna dílny se zhroutila.

* * *

Přední stěnu dílny k jeskyni dostavěli až později, tudíž nebyla jako ostatní z jednolitého skalního masivu. Přesto byla takřka nezníčitelná. Hribnik si ji nechal vystavět z těžkých kamenných kvádrů tak, aby vydržela i ty nejsilnější výbuchy. Možná i výbuch přetíženého zdroje.

Tedy, ne že by chtěl chránit ty venku. Jen si chtěl být jistý, že v případě nehody se zdrojem má smysl utíkat.

Aby to bylo skutečně jisté – a aby to lépe vypadalo – pobil stěnu i dveře zevnitř i zvenčí ocelovými pláty. Ta zeď zkrátka neměla padnout.

Proto na něj Kolosorkův nenadálý příchod udělal hluboký dojem.

* * *

Všude létalo kamení, prach a zohýbané ocelové pláty. Samotný ocelový gigant k tomu zdatně přispíval hustými oblaky černého dýmu, jež vypouštěl z rozžhavené roury na zádech. Hribnik zíral na strašlivou, přinejmenším Iři a půl dospělého orka vysokou siluetu, která se zastavila uprostřed sutin zdi, a v duchu si říkal: „Tak tohle já nečekat.“

„Chachá!“ ozval se v tu chvíli tenoučký hlásek jeho konkurenta. „Tohle ty nečekat!“

Gutnik stál za pravou nohou svého obřího výtvoru, škodolibě se chichotal a nadechoval se k triumfálnímu ječení. Pak se zničehonic zarazil: „Ale tohle zas nečekat já. Hribnik... proč tvůj dílna celý zelený?“

Nečekání však už bylo dost, takže nečekal na odpověď. Na to si svou d'ábelskou řeč připravoval příliš dlouho. Začal znovu od začátku. Škodolibě se zachichotal a triumfálně zaječel: „Chachá! Tohle ty nečekat! Ty hlupogob, Hribnik! Ty já prozradit, že Střelka ještě nehybný! Já dokázat rychle rozpohybovat to nejvíc důležitý na Kolosork-C a teď provést test a předvedení v jedno! Až náčelník slyšet, že můj stroj vyhrát nad tvůj stroj, nezajímat okolnosti! Chachá! Ty zítra padák, já šéf inženýr!“

Gigant uslyšel své jméno a hrdě zamával horní dvojicí kovových paží. V pravačce svíral obrovskou sekeru, jejíž ostří bylo dvakrát delší než Hribnik. Zahrozil s ní všem uvnitř dílny, načež významně

roztočil kotoučovou pilu na konci druhé ruky. Nakonec spokojeně zařval – ale to nebylo z hloubi stroje slyšet. Dlouho očekávaný Megařev UAAX zřejmě patřil k věcem, které ještě nefungovaly.

Spodní pár jeho rukou nebyl ozbrojený a jen zplihle visel. Gutnik se zřejmě ještě stále potýkal s problémem, jak vysvětlit orčím pilotům, že mají o dvě ruce víc, než jsou zvyklí.

„Chachá, Hribnik, ty teď mít poslední šance k život! Já dovolit tobě, aby ty prohlédnout Kolosork-C a přiznat, že ty prohrát! Když ty já přesvědčit, že upřímná, já zničit jen Střelka a ty nechat utéct!“

Hribnik se smutně zašklebil, ale neodpovídal.

„Ty už mluvit, stařík!“ naléhal Gutnik. Poklepal svůj výtvar po noze: „Ty slyšet ta krásná jasné zvuk! To ne obyčejný ocel, to gutocel!“

„Gutocel?“

Starý inženýr se opět jen zašklebil.

Potom však přeci jen zaklonil hlavu. Pak ji zaklonil ještě víc. A pak ještě trochu – teprve tehdy uviděl Kolosorkovu sudovitou hlavu. Nebo by ji uviděl, kdyby ji nezakrýval klenutý oblouk neméně sudovitého kovového hrudníku a vyčnívající spodek ohromné gutocelové čelisti.

Pokud se dalo věřit Gutnikovu hospodskému chlubení, ta čelist dokázala překousnout zkamenělého trolla.

Kromě toho byla natřená načerveno, takže vypadala skvěle.

Kolosork-C opět netrpělivě roztočil pilu. Gutnik s očekáváním hleděl na svého pobledlého konkurenta.

Hribnik si povzdychl a pokrčil rameny: „Já vždycky říkat, že ty nemocná, Gutnik, ale že ty použít svá výtvar proti jiná gob... že ty dokonce učit Kolosork, že to dobrá, že on útočit na gob... To nezelená. Ty šílet.“

„Já šílet? Uvnitř Kolosork nebýt elfoun jako ve tvůj zrůda! Má pilot C-ork být ork, tak proč on nesmět bít jiná ork a gob? On jen lepší než ostatní, to být všechno!“

„Ty mluvit z cesta. To ne ork, to stroj. Ty šílet.“

„Ne, ty šílet! Ty použít maghron!“

Hribnik ještě víc pobledl: „Jak... jak ty vědět... To nesmysl! Já nikdy...“

„Já sledovat ty na bojiště! Ty rejpat v mršina arcimaghron! Proč ty dělat, když ne kvůli Střelka?“

„Ty mýlit! Já jen studovat vnitřnost maghron, aby naučit Střelka víc dobře zabíjet maghron!“

„Lhát! Lhát! Ty být naštvaná, že dlouho nepřijít s ničím inovace, tak sáhnout po zakázaná věc! A ty mi odvažovat říkat, co nezelená?! Použít maghron – to nezelená! A odporný! Ty zahrávat s věc, která nikdo nerozumět!“

„Ó, ó, já rozumět víc dobře než všechna jiná gob!“ rozlítil se Hribnik a v rozčilení praštil Střelku trpasličím klíčem zezadu do pravého ramene. „Ona dokonalý! Doktor Muh udělat rituál a vdechnout ona zelený duše!“ Opět svá slova doprovodil ránou, opět do ramene. Così povolilo, ale to ho jen ještě víc rozlítilo: „Ona sám stlačit elfoun dolů do spodek její mysl!“ Další rána, tentokrát zezadu do pasu. Zaskřípěl prasklý kov. „Ona být zelený a chtít být zelený! A můj zdroj,“ – opakované bušení do kolen – „můj zdroj být ta největší vynález od doba... od vždy! Ty rozumět, jak velká ty pitogob? Ne, ty vůbec nerozumět! Vždyť ty ani nevědět, co znamenat, když já říct: ‚Hrib-27, Nouze-stav!‘ Pitogob! Blbogob! Debi-debi-debigob!“

„Co ty blábolit? Ty mlčet!“ Gutnik zbrunátněl vztekem. Na okamžik měl v obličeji barvu dozrávajícího rajčete. „Já že být pitogob? A dost, já už nemít trpělivost! –lá nebýt žádná pitogob, já teď říct C-ork, aby... počkat! Co být ‚Nouze-stav‘?“

V tu chvíli Střelka strojově bezbarvým hlasem prohlásila: „Aktivace skončit. Nouze-stav. Zdroj čerpat trojnásobný.“

Zapřela se dlaněmi o stěnu za sebou a zatlačila. Hribnikovy pokusy o rozmlácení zámků na poutacích obručích měly jen částečný úspěch, ale pomohly. Střelka s trojitým kovovým prasknutím vykročila od zdi.

Pak si prohlédla giganta a stále stejně nezúčastněným hlasem prohlásila: „Stroj rozpoznat: Kolosork, nedokončená prototyp C, poznámka inženýr Hribnik: Šrot.“

Pak neméně lhostejně přejela pohledem po maličkém goblinovi, který se vyplašeně krčil za ohromnou nohou svého výtvoru, a obrátila se ke svému tvůrci: „Já připravena předvést já. Určit cíl?“

V tu chvíli však Gutnik konečně popadl dech, vyskočil na velký kámen, zamířil prstem na Střelku a zavřeštěl: „C-ork, útok!“

V dílně se strhlo peklo.

* * *

Zelená dobrý!

Střelka ukročila stranou.

Zběsile rotující kotouč Kolosorkovy pily neškodně zajel do podlahy přesně na místě, kde před momentem stála. Ozval se uširvoucí skřípot hladce řezaného kamene a dílnu zasypaly snopy odletujících jisker.

Střelka se naklonila na stranu a udělala krok vzad.

Ohromná čepel sekery prolétla skrz místo, kde se ještě před okamžikem nacházela elfčina hlava. Odnesl to stroj, který dělal neškodné: „Bíp-bíp-bipbip!“ a vyfukoval obláčky voňavého barevného kouře. Síla Kolosorkova úderu ho rozmetala na kusy a pípání doslova utnula.

Zelená dobrý!

Střelka již popáté hodnotila situaci a stále nechápala důvod Nouze-stavu.

Muh se ztěžka vyšplhal na vrcholek své klece – předtím se naprosto bez obtíží protáhl mezi mřížemi –, zařval: „Muhááá!“ a skočil přes celou dílnu. V zubech, rukou a za pasem měl připravené šípy Perda4. Dopadl na Střelčinu masivní kovovou pravačku – neuhnula s ní, protože patřil k údržbářskému týmu – obemknul ji nohama jak jezdeckého vlka a začal rvát střely do zdířky střelo vniku.

Střelka se sehnula a vířící kotouč pily jí neškodně prolétl nad hlavou. *Zelená dobrý, bílá chránit!* Levačkou hmátla po ocelovém plátu spadlém z provalené stěny a nastavila ho před bílé zářící postavičku tvůrce.

Kolosorkova sekera udeřila do provizorního štítu a síla nárazu odhodila elfku o několik kroků zpět. Plát se rozskočil. Na Střelčině pancéřovaném předloktí se objevila dlouhá promáčklin, ale tvůrcův život byl zachráněn.

Gobliní inženýr na ni po celou dobu zoufale křičel: „Kolosork nepřítel! Kolosork nepřítel! Střílet, střílet!“ Muh jí zatím seskočil

z ruky a uvolnil místo dobíhajícímu Bangorgovi, který nesl velké šípy Perdal a chystal se první z nich naládovat do střední hlavně Palhromu.

Střelka poštěstě zhodnotila situaci. Stále neviděla důvod Nouze-stavu. Stále neviděla nepřítele. Tvůrce zřejmě zkoušel její funkčnost chybnými rozkazy – osoba Kolosork-C nebyla a nikdy nemohla být červená. Byla z většiny zelená a pouze trochu žlutá, tudíž znamenala riziko zranění, ale rozhodně nemohla být nepřítelem.

Ať už si ona sama přála cokoli.

Odstrčila přítele Bangorga stranou, aby ho minul letící balvan. Kolosork zklamaně – a neslyšně – zařval a kopl jejím směrem další. Střelka bleskurychle zamiřila Palhrom a rozstřelila svištící skálu na spršku kamínků.

Nastavila hlaveň. Bangorg se vzpamatoval a začal nabíjet další Perdul.

Střelka pocítila varování. Trojnásobné čerpání síly ze zdroje začínalo být příliš nebezpečné, což v blízkosti bílého a zeleného tvůrce nebylo přípustné.

„Hrozit přetížení. Přecházet do Obvykle-stav. Zdroj čerpat jednonásobný.“

Proud síly ze zdroje se změnil na tenký čúrek.

Tvůrce začal zoufale ječet, ale nerozuměla mu. Nedodržoval maximální rychlost udílení rozkazů.

Kolosorkovy útoky zničehonic přestaly být pomalé.

* * *

Hribnik zděšeně zíral, jak Střelka zpomaluje.

Ještě dvakrát dokázala uhnout svištící pile, ale napotřetí došlápla naslepo, noha se jí zvrtila na volném kameni a Kolosorkova ohromná sekera ji nabrala přímo do hrudi. Elfka odlétla zpět, škobrtla špičkami bot o pracovní ponk, zarotovala ve vzduchu a narazila do zadní zdi hlavou napřed.

Dopadla však už na nohy. Napřímila se a rozvážně se otočila. Vypadala přitom... zlovětně.

Zpod helmy jí vytékala černá krev. Zbroj elfího knížete pukla – odhalila zelenou kůži její hrudi a další krev – ale z boje ji to nevyřadilo.

Hribnik byl bez sebe strachy. Nejraději by zalezl do rohu a zakryl si hlavu rukama – ale jeho vědecký zájem byl silnější. Nedokázal ze Střelky odtrhnout oči. Právě si v duchu zapisoval osmnáctou poznámku: ‚Opravit odhad síla na pět a půl dospělý ork.‘

Kolosork se neohrabaně pokoušel projít skrz trosky ke svému cíli. Elfka mu namířila Palhrom přímo na hlavu. Ihned ho však strhla stranou a Perdal se neškodně zabodla do stěny kousek vedle giganta. Zkusila to znovu s Perdou⁴. Stejný výsledek.

Trhla hlavou na stranu a kratičký okamžik nehybně pozorovala svého lopotícího se soupeře. Výraz její tváře zůstával skrytý za helmou – byla vidět jen její neústupně zkrabacená brada.

Pak vystřelila potřetí. Mířila na průzor v hrudi Kolosorka, kterým orčí pilot hleděl ven. Opět Palhrom strhla, ale tentokrát o zlomek vteřiny později. Už minula jen o vlásek.

Hribnik překvapeně zalapal po dechu. Tohle chování u ní neočekával. Považoval ho za tak nemožné, že se ho dokonce ani neobával. Bez jasného či přijatelného rozkazu měla chránit jeho a držet se zpátky, s přijatelným rozkazem měla bojovat. Rozhodně se neměla vztekle vzpírat svému naprogramování a přemáhat se k útoku na zapovězený cíl.

Vyčítavě se podíval na Muha, který kličkoval dílnou zpět k uskladeným Perdám, a zamračil se. Bylo mu to jasné. Maniakální doktor nedokázal, co slíbil – sice si kolem Střelky málem utancoval nohy a naprosto ochraptěl, ale jeho omezovači rituály nevydržely. Něco z elfčiny původní osobnosti se prodíralo na povrch a už to bylo blízko. Opět z ní sálal ten strašlivý vztek...

Za jiných okolností by už začínal rvát, jak to Muh zpackal, ale teď byl smutný. Pocítil lítost nad úbytkem Střelčiny zelenosti.

Ale ani to mu nevydrželo věčně. Vzápětí si s hrůzou uvědomil, co Muhovo selhání znamená: *Jestli ona to dokázat a zaútočit na Kolosork, pak ona dokázat zaútočit i na já!* Nahlas vykřikl: „Střelka, poslouchat! Ty přestat bojovat! Ty prchat pryč! Okamžitý!“

Všichni (kromě zběsilého doktora, který si právě nakládal patnáctý naládovaný zásobník) se na něj překvapeně otočili – jen Střelka ještě okamžik stála a pokoušela m<; zamířit. Pak ale i ona spustila zbraň k zemi.

Gutnik si to ihned vyložil jako kapitulaci. Vítězně zakvičel: „Chachá, teď už to jasné! Kolosork nezastavitelný zbraň a C-ork dokonalá pilot! C-ork úžasná... idiot! Co ty...?“

Kolosork-C, povzbuzen nadšením svého pána, triumfálně mával ječící pilou nad hlavou.

V rozřezaném stropě to začalo praskat.

Střelka levačkou chytila Muha, který k ní zrovna ze všech sil táhl svůj náklad, a vyhodila ho ven z dílny jak malý zelený míč. Současně vystřelila Perdu1, kterou ji Bangorg zrovna ládoval do hlavně a ještě ji nestihl pustit. Orčí asistent s překvapeným řevem zmizel kdesi v dálce.

Hribnik vzadu v dílně cpal ty nejdůležitější nástroje do obrovského tlumoku. „Hlavní být láhev! Kde být ta láhev? Tady!“ Střelka k němu přiskočila, narvala ho do batohu taky, hodila si to všechno na záda a rozběhla se ven. Po cestě ještě shrábla ze země co nejvíc zásobníků s Perdami4 a cestou kolem stolu chytila do zubů svazek Perda1.

Útěk byl prohra a naprosto nezelený – ale rozkaz byl rozkaz. A bezpečí tvůrce především.

Kolosork-C se tupě díval, proč na něj jeho pán tak vztekla řve. Potom ještě nechápavěji civěl na Střelku, která mu proběhla těsně vedle nohy a odkopla Gutnika do bezpečí.

Pak mu došlo, že jeho hlavní cíl právě utíká, a s nehlasným rozlíceným řevem se začal otáčet.

Vzápětí skončil pohřbený pod několika tunami nakrájené skály.

Gutnik ječel, jako by ho na nože brali, bil kolem sebe rukama a nohama a zmítal se jak právě vykopaný červ.

Pak si konečně uvědomil, že rachot padajícího kamení skončil, že není ani rozmačkaný, ani rozsekaný, ani rozstřílený... a že mu zkrátka nikdo nic nedělá. Otevřel oči.

Do smrti toho litoval. Měl je nechat zavřeně.

Neviděl by totiž, jak na něj Hribnik z batohu na Střelčiných vzdalujících se zádech vítězně vyplazuje jazyk.

B. MISE 1A

KROK I.

Instruktaš o cíl a důležitost úspěch

„Tak! Já zahajovat tajný setkání údržbatým! Všichni být zde? Ale vás jen polovina, kde zbytek?! Vy jim nevzkázat?“

Žalobnické hlasy řvou jeden přes druhý. Většinou se ozývá jméno Gutnik.

„No to já moct myslet! Oni vidět Střelka utíkat, oni myslet, že nás Gutnik porazit a oni hned běžet k on! Oni zrádci! Oni hlupáci! My ale ukázat, kdo lepší!“

Chvíli ticho. Potom zakňourání z davu: „Ale Kolosork-C zahnat Střelka...“

„Střelka utéct před padající skála! Kolosork-C ona nebát!“

Nedůvěřivé mumlání. Nakonec výkřik: „A proč ona nezastavit, když venku? Proč ona a ty utéct z město, když vy nebát Kolosork-C? Proč my scházet tajný?“

„Ale vždyť to jasný! Vy pitogobi, jeden jako druhá! Střelka nesmět bojovat proti ork a gob, proto já nechat ona běžet dál z město! Ona silný jako dva Kolosork-C, ale protože já ona zakázat útok na zelená, ona ve město bezbranný! Gutnik debi-debi-debigob, on to poprvá zpackat, ale podruha ani on nezpackat! Proto já muset vzít Střelka ven do úkryt. Vy chápat?!“

Rozporuplné a zmatené hlasy. Potom opět jeden jasnější výkřik: „Hribnik, já slyšet náčelník říkat: „Kolosork-C zahnat Střelka a přežít velká lavina kámen. To silný ork. Jestli on zabít hlavní elfoun, Kolosork-C hrdina a Gutnik šéf inženýr.‘ Hribnik, když my nezničit Kolosork-C, my prohrát! Ale jak my to udělat, když Střelka nesmět útok na zelená?“

Zamyšlené ticho. Potom vítězoslavný výkřik.

„Já vědět! Když Střelka zabít hlavní elfoun dřív než Kolosork-C, my vyhrát!“

Okamžik na pochopení – a potom nadšený jásot.

Ozve se jen jeden nepřesvědčený hlas se zásadní otázkou: „Ale proč ruiny náš dílna celý zelený?“

Otázka je okamžik ignorována a ve všeobecném jásotu se na ni zapomene.

*„Výborný! Vy skvělá tým a já z vy mít radost!“ zaznívá konečně pochvala. **Jíle** teď práce. Vy okamžitý prohrabat zbytek dílna a přinést všechno, co ještě celý. Jestli toho málo, vy zkusit vyrobit co nejvíc Perdal i Perda4. Já zatím jít za Střelka a sdělit dobrý zpráva.“*

Nadšený jásot se vzdaluje směrem k městu.

Hribnik si počkal, než bude sám, a pak se přestal přemáhat k veselosti. Toužebným pohledem se rozloučil s městem Rangorog. Zanechal v jeho ohromných kulatých domech se střechami z masivních a špičatých trámů velký kus svého života. Takřka každý ork a goblin, který něco znamenal, vlastnil jeden z jeho výtvorů... i když většinou netušili, co vlastně mají.

Hribnik se děsil dne, kdy se ho na některou z těch věcí někdo přijde zeptat a bude chtít vědět, k čemu a na co to je. Většinou to totiž byly zmetky výrobků, které pokazil, a vynálezy, jež nedomyslel. Jestli se jednou někdo přestane bát, že by vypadal hloupě, a nenechá se odbýt...

Změnit ovzduší vlastně nebylo tak hrozné!

Stejně nevěřil, že se do Rangorogu ještě někdy vrátí. Kromě toho také nevěřil, že ještě někdy uvidí kteréhokoli ze svých učňů a pomocníků, kteří právě s tak rozjařeným křikem odběhli. Jakmile se jim to rozleží v hlavě – a jakmile všichni uvidí na zeleno natřené trosky – nadšení se vytratí. Ti patetičtí ubožáci se začnou plazit před Gutnikem a prosit, aby je přijal do svého týmu. Nabídnou mu za to zradu – prozradí mu, kam Střelka vyrazí.

Proto jim to ostatně řekl. Alespoň k něčemu ještě budou dobří. Gutnik se lekne, že by mu Střelka mohla sebrat slávu, a zase pošle svůj výtvor dřív, než ho plně zprovozní.

Možná ho elfové díky tomu dokáží zničit. Možná, že Střelka skutečně uspěje. Možná.

Ale možná také ne. Naprosto netušil, jak ji k elfímu vojevůdci dostat. Začala se chovat zvláště. Pochyboval, že by tam šla dobrovolně...

Hribnik se zachmuřeným výrazem došel k soustavě jeskyní, kterou si už před několika lety prozíravě vyhlédl jako dobrou skrýš a nikomu o ní nikdy neřekl. Být důležitý goblin ve světě orků – a hlavně jiných goblinů – takovou prozíravost nejen povzbuzovalo, ale přímo vyžadovalo.

Přesvědčil se, že ho nikdo nesledoval, a vkročil do bludiště temných chodeb. Minul vodopád spadající do křišťálově čistého jezírka, prošel pod přírodním můstkem, po jiném přešel – a obrátil oči v sloup.

K čemu důmyslný úkryt, když z něj byla Bangorgova a Muhova hádka slyšet skoro až k východu? I přes řev vodopádu?

Jindy by na ně naběhl a začal křičet, aby okamžitě přestali křičet. Dnes však neměl náladu. Uvědomil si, co ho čeká. Svěsil ramena a schlíple se doploužil až k nim.

Muh i Bangorg zmlkli a zaraženě čekali, co jim řekne. Nedočkali se. Hribnik seděl v rohu a probíral se špínou mezi prsty na nohou.

Co nejdéle to oddaloval. Po všem tom nadšení uplynulých dnů nebyl připraven na zklamání. Nakonec se však na tiše a trpělivě čekající Střelku musel podívat.

Sundala si helmu; měla ji i s oběma šrouby položenou před sebou. V její elfsky vyzáblé tváři se nepohnul ani sval. Skrz červený lak na očích prosvítal nepřítomný ledový chlad.

Hribnik i přesto věděl, že jí v hlavě běsní divoký rej pocitů.

Věděl, že Střelka už nechce být zelená.

* * *

Aiyanail.

Měla pocit, že jí to slovo někdo neustále šeptá. Zacpala by si uši, ale nepomohlo by to. Šeptal ho její vlastní hlas uvnitř její hlavy – a vlastně už nešeptal, ale řval.

Nechtěla ho slyšet. Přinášel s sebou jen bolest.

„*Střelka!*“ vykřikla v duchu. „*Já být Střelka!*“

Všechno bylo tak krásně jednoduché, když jen poslouchala tvůrce a pána a barvy jí rozlišovaly svět na přátele na nepřátele... Vlastně si to ani neužila...

Aiyanail!

„*Být Střelka!*“

Netoužila si vzpomenout, že bývala elfkou. Nechtěla zpět svůj starý život a nestýskalo se jí po nenávisti, která jí z něj udělala peklo. Zase by se každý den, každý okamžik užírala lačností po smrti zelenokožců...

Zůstat však otrokem? Nesmět se bránit, i když ji chtějí zničit? A zabíjet své příbuzné a přátele?

AIYANAIL!

„*Střelka...*“

Šamanské okovy, kterými její mysl připoutali k poslušnosti, už visely jen na vlásku. Mohla je kdykoli utrhnout. Stačilo jen málo.

Jenže toho, co by pustila zpět na svět – a do sebe – se začínala děsit. Aiyanail, která celý život bojovala v Rozeklaných horách a přišla tam o všechny svoje příbuzné a přátele, Aiyanail, která sama padla v boji proti orkům **B** litovala jen toho, že jich nepobila víc – tahle Aiyanail nedokázala unést, co s ní goblini udělali.

Zabij je! Zabij je všechny!

V okovech se zmítalo monstrum, které už netoužilo po ničem jiném než po zelené krvi. Kdyby se dostalo ven, lekly by jí celé řeky.

Samo však uniknout nemohlo. Potřebovalo pomoc zvenčí. Její pomoc.

AIYANAIL! AIYANAIL! AIYANAIL!

„Střelka?“

To neřekla ona. Oslovil ji tvůr... Hribnik. Goblin Hribnik. Její milovaný stvoř... Ne. Hribnik byl ten, kdo sebral její umírající tělo, naplnil je nečistou energií a pak ještě víc zhyzdil hrubou technologií. Měla by ho nenávidět. Pomstít se. Roztrhat ho na kusy. Ta šílená hraničářka z Rozeklaných hor, která rozlícené řvala uvnitř její hlavy, by to bez váhání udělala.

Ona, Aiyanail, by to udělala.

Zabij ho!

Na okamžik, na kratičký okamžik ho zahlédla červeně.

Palhrom sebou škubl.

„Střelka... já líto!“ vyhrkl Hribnik a nervózně se ošil. „Já myslet, že ty napořád šťastný.“ Provinile kopal špičkou boty do malého kamene. „Jestli ty ale přestávat být šťastný, já ty vypnout, odmontovat vylepšení, vyndat zdroj a vrátit tvoje tělo elfoun. Já nechť, aby ty nešťastný. Ty chť, aby já vypnout?“

Dívala se na něj s naprosto nečitelným výrazem. Začínal se potit. Dal by všechno nářadí světa, aby mu na to skočila. Kdyby mu dovolila, aby ji vypnul, možná by Muh dokázal potlačit ten probuzený vztek a celý projekt by byl zachráněn...

Opět jí zaškubala zbraň. Hribnik vyděšeně uskočil. Oba asistenti se už dávno nenápadně přesouvali k východu. Ork si přitom ledabyly

hvízdal a usilovně zkoumal stalagmity. Muh byl zamčený v malé přenosné kleci, ale prostě ji nadzvedl a kradl se ven i s ní.

„Střelka, já myslet věci s ty dobrý! Já nechtít udělat ty špatný! Když ty já nezabít, já ty pomoci!“

Hlaveň Palhromu se trhnutím přesunula doprostřed goblinova čela a zůstala tam. Hribnik hlasitě polkl. Rozhodně neměl úniku.

Přišlo mu to ale jako dobrý konec. Zastřelen svým největším životním dílem...

Potom se ale nic nestalo. Hlaveň se mu tiskla k hlavě, střelba se však nekonala. Střelka maličko naklonila hlavu a vzdorně zkrabatila bradu.

Sklonila Palhrom a kovově odměřeným hlasem pronesla: „Jsem Střelka. Hrib-27. Ty jsi můj tvůrce.“

Goblinovi se roztáhla ústa v úsměvu, který by mu každá štika záviděla. Než ale stačil skákat radostí, měl hlavěň zpátky na čele a elíka pokračovala: „Byla jsem Aiyanaail. Lovkyně orků. Ty jsi znásilnil mé tělo i duši.“

„Ne ne, já jen tělo, to Muh znásilnit du... eh...“

Hribnik zmlkl, hlasitě polkl a zavřel oči v očekávání Perdy do hlavy. Když se však opět nic nedělo, jedno oko otevřel a roztřeseně se zeptal: „Kam tím mířit?“ S touhou po přesnosti vlastní všem inženýrům pak váhavě dodal: „Tedy, kam ty mířit slovo... Protože kam ty mířit zbraň, to já jaksi vidět...“

Místo odpovědi vystřelila.

Cvok.

Neměla nabito.

Hribnik však přesto věděl, co tím chtěla říct., Kdyby ho stále vnímala jako svého nedotknutelného tvůrce, nikdy by vystřelit nedokázala. Ani naprázdno.

Dokonce by si to nemohla ani představit.

„Já chápat,“ prohlásil goblin podřizným tónem, který do té doby používal jen vůči náčelníkovi a orkům z jeho tělesné stráže. „Já chápat.“

Střelka byla svobodná.

Měla pocit, že se jí rozskočí hlava.

Viděla třikrát. Na jednom z těch obrazů byl Hribnik zelený. *Zelená dobrý!* Na druhém také – ale normálně, jako každý goblin, a i celý zbytek světa měl jen obyčejné barvy.

Na třetím byl červený – a s ním i všechno kolem. *Zabij ho! Zabij je všechny!*

Snažila se udržet ve středu, balancovat mezi vnuceně šťastnou otrokyní a bezuzdně šílenou hraničářkou. Potřebovala je obě, ale podlehnout nesměla žádné. Svobodná byla jen uprostřed.

Zabij ho! Zelená dobrý!

Trvalo dlouho, než se jí vidění ustálilo. Přinutit se mířit na Hribnika a naprázdno vystřelit byla zkouška, kterou málem zaplatila přičetností.

Opět sklonila Palhrom. Tomu zelenému místu v její mysli, které bylo mozkiem Hrib-27, se ulevilo. Aiyanaíl naopak zuřila víc.

Věděla, že tohle nevydrží dlouho. Ten kousek s výstřelem do tvůrce by dokonce nedokázala ani zopakovat. Potřebovala pomoc.

Shrnula své rudé vlasy, nasadila si helmu. Muh okamžitě přiskočil – s frenetickým nadšením zašrouboval ohromné šrouby do jejích spánků – pak zase odskočil. Ani to nevnímala: „Sbalte všechno, co budeme potřebovat. Odcházíme.“

Gobliní inženýr se přehnaně hluboce uklonil a s tváří k zemi se zeptal: „A kam, ó mocný válečnice?“

„Do Eldalionu.“

Podíval se na ni s nevěřicným úsměvem. Překvapilo ji to. Čekala by, že z výletu do srdce elfí říše nebude tak nadšený.

Skoro jako by se jí chystal navrhnout přesně to samé.

KROK II.

Přetběžní průskum

*Dusot kopyt mnoha desítek koní se vzdaluje. Ztrácí se v dálce.
Strašlivý hrdelní řev.*

*Šeptané okřiknutí: „Bangorg! My plížit! Plížit znamenat tichá!
Tichá znamenat bez bojová pokřik!“ Ublížené bručení.*

*Šeptané okřiknutí se mění na šeptanou hrozbu: „Střelka nechtít
mrtvá elfoun! Jestli ty přilákat elfoun, ona tě zase vystřelit!“*

Bručení okamžitě zmlkne.

*„Muh, oni slyšet! Muh! Oni otáčet a dívat zpět! A posílat hlídka!
Já vzít ta tři vlevo! Jen trochu dobrousit hueby...“ – skřípavý zvuk
pilníku přejíždícího po sklovině – “...haby hoht hohtrá...”*

„Oni si jet pro dostat rána! Já rozdávat rána! Dost rána pro všichni!“

Strašlivý hrdelní řev, udušený v zárodku dvěma malýma rukama.

„Bangorg! Ty taková kreténork, že já tě darovat Gutnik na Kolosork-D! Vztít klec, my prchat zpátky! A Muh, okamžitý přestat vyrábět ta strašná zvuk, nebo já zešilet...“

Zašustění křoví. Ublížené bručení se rychle vzdaluje.

Po chvilce dusot kopyt a ržání koní. Lehký dopad elfích nohou. Netrpělivé podupávání nervózních ořů.

„Jeden goblin, jeden ork a něco čtverhranného. Přišli ze severu a uprchli zpět. Kolem toho čtverhranného předmětu... co to je za bílé vložky?“

„Nechte to být.“ Hlas velitele hlídky zní unaveně. „Na lov není čas. Můžeme být rádi, že se zdržují s posíláním zvědů a nejdou sem rovnou s armádou. Tohle území už stejně neudržíme, potřebují nás doma.“

Kdosi potichu zamumlá to, co si všichni myslí: „Stejně žádná škoda. Ať si tu lidi sklídí, co zaseli.“

Nikdo neprotestuje. Odjezd za ponurého, odevzdaného mlčení.

„My zjistit, že elfoun ujíždět na jih.“

Střelka přikývla. „Nedivím se. Na lidech nám nijak zvlášť nezáleží. Opouštíme jejich území a necháváme vám je napospas. Budeme se bránit až na hranicích Ilienganu.“ Povzdychla si. „Gelerion musí být zoufalý. Vždycky věřil, že v lidech je i dobro – a nevzdal to přesvědčení ani potom, co sem pozvali maghrony...“

„Já souhlasit!“ vmísil se Bangorg do rozhovoru. „Lidi moc dobrý!“

Střelka ho raději ignorovala: „Hribniku, už jste s tou barvou hotoví?“

„Já hotov, ale Muh ještě muset tančit, aby barva lépe skrývat.“

„Tak dělejte.“

Hribnik šťouchl klackem do podřimujícího šamana a ukázal mu na kotlík plný bublající černé tekutiny. Křivonohý šílenec vyskočil jak kašpárek na pérku, protlačil se skrz mříže klece a nadšeně se zeptal: „Ordinovat, přivolat pršení voda, přivolat pršení žába – muh, já dostat chuť! –, tančit složitá šaman rituál nebo malířit? Mu-huh?!“

„Ty začít a neštvat já.“

Kolem ohně a kotle se rozrotovala chřestící zelená šmouha.

Střelka zamyšleně sledovala křepčícího Muha. Pak ukázala na jeho klec: „Tohle tu zůstane. Neexistuje lépe hlídaná hranice než ilienganská. Jen těžko se nám podaří projít skrz. S tímhle se to podařit nemůže.“

Kvílejší zelené tornádo se zajíкло a omylem prorotovalo skrz okraj ohniště. Několik hořících polen odlétlo daleko do lesa.

Asistent Bangorg se za nimi znepokojeně ohlédl.

Hribnik mezitím jen sotva lapal po dechu: „Nechat klec tu? To nejít! Hloupost! Nemožný!“

„Proč?“ Elfčin hlas zněl stále stejně studeně a nevzrušeně. „Na co vlastně je? K čemu ji Muh potřebuje, když z ní může kdykoli ven? Nepotáhneme s sebou něco tak velkého a zbytečného, jen abychom uspokojili vaši šílenou touhu po bláznivých hrách!“

Halekající tornádo se uprostřed kroužení opět rozkývalo a vybočilo – tentokrát skoro převrhlo kotel.

„Ty už tak nemluvit!“ vykřikl Hribnik – a do jeho hlasu pronikl takřka prosebný tón. „To nedobrá hovor! My muset mít klec s my, jinak Muh... ty ani raději nevěděť! To stát jednou a...“

Další várka hořících polen odletěla do lesa. Ozvala se zvonivá rána, jak se Muh srazil s kotlem a málem ho zvrhl. Něco z hustého černého obsahu vyšplácho do plamenů – zasyčelo to jak klubko hadů a jasně zelený oheň vyšlehl až ke korunám stromů. Maniakální doktor uskočil na poslední chvíli – zůstal stát na půli cesty mezi ohništěm a svou klecí. Vypadal, že neví, kam se vrhnout dřív – zda pokračovat v práci, nebo se přimknout ke svému přenosnému domovu. Rozšířené rudé oči se mu leskly jak zrcadla.

Hribnik přeskakujícím hlasem zachraňoval situaci: „Ne, Muh, to ona jen udělat žert! To nemyslet vážný! Všechno klidný, já klidná, ona klidný, ty klidná, Bangorg... Bangorg! Přestat čučet do les a být také klidná! Okamžitý klidná!“

Orčí asistent ublíženě zabručel. Už chvíli marně ukazoval na plameny, které zvolna rostly v houští, ale nikoho to zřejmě nezajímalo. Pokrčil tedy rameny a zkusil být klidná. Ostatně, když to zvážil – ani on nechtěl, aby Muh opět... To by bylo horší než nějaký požár. Radši na to už nemyslel a byl klidná.

„Ty vidět, Muh, jak všechno dobrá? Klec jít s my, ty už tančit dál, ty nevzpomínat, všechno pryč! Ty moje vězeň, ty nesmět ven, ty dotančit a muset zpátky do klec – to dobrý!“

Muh ho přestal poslouchat a tázavě – s nadějí – se podíval na Střelku. Elfí bojovnice se maličko zamračila levým obočím. Nakonec však zvolna, odevzdaně přikývla a obrátila se k nim ke všem zády.

Maniakální doktor se celý otrásl, zazubil se a pokračoval v tanci.

Hribnik i Bangorg se po sobě podívali a s ulehčením si oddychli.

* * *

O několik minut později se Střelka ještě stále mlčky dívala přes pláně směrem k elfím lesům. Hribnik k ní přišel, lítostivě ji pohladil po lesklé zbrani a trochu vyčítavě zakňoural: „Já pořád myslet, že ten barva chyba. Ty být jistá, že on nutné?“

Sotva si jeho dotyk uvědomila, ucukla. „Ano, nutné. Nemůžu se plížit přes hranice se zbrojí nablýskanou jak trpasličí šperk!“

„Ale ty mnohem víc krásný, když ty zářit na slunce...“

„Ticho, Hribniku. Snažím se vzpomenout, kde bude nejméně hlídek.“

Goblin chvilku ublíženě trucoval, ale pak se ušklíbl: „Když my jít pomalu, možná už na hranice žádný hlídka. Kolosork-C projít a nechat za sebou pohodlný silnice z elfouní mrtvola.“

Otočila se k němu s rychlostí podrážděné kobry: „Kolos jde před armádou? Sám? Proč?“

Hribnik zaváhal. Proklínal se za svou ukecanost. Tohle zatím nechtěl prozradit.

Okázale dělal, že ho zaujalo něco jiného. Například Bangorg, který zuřivě gestikuloval směrem k lesu. „Podívat na ta hloupé ork! Co on asi chtí...“

Změna tématu mu nevyšla. Střelka ho levačkou chytila pod krkem a zvedla do vzduchu. Vystrašeně se zasmíтал, ale nebylo mu to nic platné. Její tvář se ani nepohnula, ale v očích jí viděl, že ho zabije, jestli se nedozví pravdu.

Tváří v tvář smrti šly všechny jeho plány a chystané uskoky stranou. Nebo alespoň většina.

Vysypal to ze sebe, div se nezalkl: „On chtít udělat dojem na náčelník! Mít za úkol projít do Eldalion a zabít hlavní elfoun!“

„A to jsi mi plánoval říct kdy, ty malej zelenej podrazníku?“

„Já chtít říct, ale ty pořád tak rozrušený a zamlklý – já bát ti říct špatný zpráva!“

„A nechtěl jsi spíš počkat, než se Kolos pustí do elfů a odláká pozornost od nás? Všichni budou bojovat s ním a my klidně projdeme?“

Odhadla ho přesně. Nedokázal ani ublíženě protestovat. Ještě okamžik mu tiskla hrtan, ale pak ho pustila a zůstala strnule stát v zamyšlení.

Hribnik jí ležel u nohou a neodvažoval se vstát. Palhrom mu totiž mířil na hrud'. Už už cítil, jak mu Perdal vniká do plic.

Potom však Střelka řekla: „Dobrý plán.“

Inžynýr na ni zůstal překvapeně zírat.

Vzápětí se ozvalo vysoké zapištění, vzduchem se mihla zelená mžitka a elfčin pancíř i zbraň se začaly pokrývat matnou černou barvou.

Maniak tentokrát nasadil takovou rychlost, že se vzduch naplnil štiplavým šedým kouřem.

Hribnik spokojeně pokýval hlavou. Muhův tanec byl velmi podařený – a zbroj tak tmavá, že si s tím oči málem neporadily. Jako by na jejím místě vůbec nic nebylo – jen hluboká černá skvrna. Přecházel z toho zrak.

O pár sekund později bylo hotovo. Muh se vyčerpaně odplazil zpět do klece. Opět ani jednou nechyboval – zelená plet' zůstala nezhyzděna jediným přetáhnutím.

Hribnik se uklidnil. Střelka i v černé zbroji pořád vypadala krásně.

A nebezpečně.

Skoro tak nebezpečně, jako lesní požár, který se jim zvolna rozhoříval za zády.

Ten kouř nešel od Muha. Hribnik vytřeštěně zíral na rostoucí hradbu plamenů.

„Bangorg, ty orkidiot!“ zaječel na svého asistenta. „Copak ty to nevidět? Proč ty jen čučet a mávat ruka? Proč ty už dávno nehasit? Muset já myslet na všechno? Na co čekat – až ta kouř přilákat elfoun zpátky? Jestli ty chtít plat, ty muset občas pracovat!“

Orčí asistent na něj chvíličku ublíženě zíral, ale pak s tichým temným bručením sáhl nad sebe, urval si obrovskou smrkovou větev a vyrazil proti ohni.

Představil si, že nemlátí do plamenů, ale do malých zelených postaviček v bílém plášti a s obrovskými brýlemi na čele.

Po prvních třiceti ranách už byl naprosto klidný.

KROK III.

Přesouvat k cíl, oblazit 1A

Uklidňující praskání ohně. Tiše broukaná elfí balada o dávno padlých hrdinech. Společné mlčení unavených bojovníků.

„Usnula vám hlídka,“ pronese kovově nezúčastněný ženský hlas. „Kdybych byla ork, pobila bych vás jak slepá hobiřata.“

Vyděšená vyjeknutí, horečné řinčení tasených mečů, tiché bzučení napínaných tětív.

„Obouručná elfouní meč, dlouhá elfouní luk, hrozba nulový,“ ozve se ten samý chladný hlas z úplně jiné strany. Pak dodá: „Správně. Ted’jste ostražití. Ted’ho můžete vidět – a prchat podat zprávu.“

„Co... kdo jsi?!“ Hlas velitele předsunuté hlídky zní znepokojeně. „Tvůj hlas je mi povědomý, ale... Sundej si tu helmu a ukaž obličej! A co to držíš v ruce, pod tím pláštěm? Okamžitě –“

„Podívejte se tam.“ Neznámá mluví chladně a bez špetky citu. „Dívejte se. Pak prchejte.“

„Počkej! Zůstaň tu, nebo... Kam zmizela? Ne, nikdo za ní nepoběží! Držte pozice, může to být past!“

Zdálky se ozve hlasitý výbuch.

„Pane – tam přece ukazovala! Co se to tam... Požár! Hoří les! Orci útočí!“

„Žádnou paniku! Je to až na druhé straně hranice. Asi jedna z lidských strážních věží... Ale proč by ji někdo zapaloval? Vždyť je dávno opuštěná... Počkat! Co je to mezi ní a námi? Silueta... orka?“

Nejprve zmatené mumlání, pak první zděšené výkřiky.

„Má čtyři ruce!“

„Zakrývá celou spodní polovinu věže! I na tu dálku!“

„Bohyně, pomoz! Obr! Míří sem obr!“

Hlas velitele přehluší rostoucí chaos: „Deset dobrovolníků na průzkum, zbytek do skupin a běžte varovat ostatní hlídky! A pevnost Sithlarien! Tohle bez pomoci nezastavíme...“

Zmatek se zvolna mění v uspořádanější zvuky připravující se jednotky.

Velitel si tiše mumlá sám pro sebe: „Kdo nás to varoval? Žádný elf by nenosil černou zbroj... a co to skrývala pod pláštěm? Kdyby byla přítel, proč by nezůstala?“

Potom zamyšleně dodá: „Kde ten hlas znám...“

Jednotka se rozděluje a každý vyráží za svými úkoly.

O několik minut později se okolními lesy rozléhá zklamané řvaní kovového monstra.

„Vy slyšet, jak on našťvaná?“ zachechtal se Hribnik. „My zapálit věž včas a vypálit on rybník! Elfoun nepočkat a zmizet dřív, než Kolosork-C doplížit! Nic nepomocť Tlumihadr PŠT2, on oni nepřekvapit! Střelka být určité spokojený. Snad ona vidět, jak já to skvělý načasovat...“

V tlustých sklech brýlí mu nadšeně tančily odlesky plamenů. Chválil se ještě chvíli. Musel, protože jeho asistenti naprosto trestuhodně mlčeli.

Krčili se v bezpečné vzdálenosti od hořící věže a Muh ordinoval – bleskurychle natíral Bangorga čpavě páchnoucí mastí. Přitom se tvářil velmi omluvně: Většina orkových spálenin sice pocházela od plamenů, ale tři nebo čtyři způsobil sám doktor. Zpočátku si neuvědomil, že se musí překonat a trochu zpomalit, aby každým – svištivým – nanesením masti orka zase nespálil.

Mistr rány mu už dávno odpustil. Jemu ano. V duchu už zase mlátil malé brýlaté postavičky v bílých pláštích...

Navenek však nedával nic znát. Vidina odměny mu za to stála. Statečně polykal bolestné sykání a házel po Hribnikovi alespoň vyčítavými pohledy. Umínil si, že na tohle jen tak nezapomene. Než to totiž začalo, stál uvnitř věže nad několika malými soudky Mažotu X2000. Hribnik mu vtiskl do ruky hořící pochodeň, ujistil ho, že je to naprosto bezpečné, a utekl ven.

Potom přišel jeho rozkaz, Bangorg vrazil oheň do lepkavé černé břechky – a pak už si pamatoval jen oslnivé světlo a pocit velmi dlouhého letu.

Hribnik se přestal kochat hučícími plameny a netrpělivě dupl.

„Tak už dost zdržovat! Vy chtít flákat, lenochové? My muset dál! Držet za Kolosork, jinak nás elfoun odříznout od Střelka! A ticho a nenápadný – ať nás nevidět ani oni, ani on!“

Bangorg si povzdychl, ale pak poslušně hodil Muha do jeho přenosné klece, klec si hodil na záda a Hribnika si vysadil na rameno.

Ihned přišel další rozkaz: „Ty běžet a *tentokrát* zůstat tichá, Bangorg! My zůstat blízko za Kolosork-C, dokud elfouni nepokusit o obrana! Blízko za on my bezpeční jak v oko bouřka!“

O chvíli později dohnali giganta, který si uprostřed opuštěného elfího ležení právě odřezával tlumící omotávky kolem masivních nohou, a plácli sebou na zem.

„Hehe! Vy vidět?“ smál se Hribnik tiše, „ta obrněný kukla na rameno Kolosork-C – uvnitř Gutnik! Já vsadit, že on tam ne dobrovolná! Určitě nemít dveře ven, aby neutéct! Náčelník jistě dobrý bavit, když nutit Gutnik do útok s Kolosork-C!“

Muh tiše zíral na giganta a vypadal, že v sobě jen stěží potlačuje vztek: „Muh! Vy vidět ta hrůza? Vy vidět? To urážka! To hanba! To výsměch můj profese!“ Zuřivě zatínal pěsti. Nejraději by snad vyrazil z klece za gigantem a vyřídil si to s ním osobně. „Muh! Muh! Kdo on lakovat? Kdo on tak hrozně špatný lakovat? Vidět ta rudý čelist? Tam být vynechaný místa! Čtyři! Muh! Já snad zešílet – ještě víc!“

Bangorg se jediný rozhlížel kolem. Vypadal ustaraně a zmateně. Pak se poškrábal na plešaté hlavě: „Kde být Střelka? Proč ona ne s my?“

Hribnik dostal z pohledu na Gutnikův osud tak dobrou náladu, že tupému asistentovi blahosklonně odpověděl: „Ona mezi Kolosork a elfoun, aby chránit elfoun. Ona plánovat, že elfoun vidět velká nebezpečné Kolosork a jak ona bojovat s Kolosork. Proto elfoun považovat ona za přítel.“

Bangorg vypadal ještě zmateněji: „Když ona chránit elfoun, tak ona přece přítel elfoun! Proč ona před oni skrývat?“

Nad tím se Hribnik už dlouho zamýšlel. Věděl, že Střelka *považuje* elfy za své přátele, ale nebyl si jistý, jak je teď *vidí*. Už mu začínalo být jasné, že většina Muhových ovládacích tanců přeci jen vydržela – proto předpokládal, že Střelka proti své vůli *vidí* elfy jako nepřátele. A gobliny a orky stále jako přátele.

Znělo mu to logicky a hodně by to vysvětlovalo. Pokud si Střelka nebyla jistá, zda v přítomnosti elfů nepodlehne nutkání zabíjet, nemohla vydržet v jejich blízkosti.

V duchu se z toho nadšeně radoval: „V elfouni město my určitě potkat hlavní elfoun – pak ona určitý podlehnout a střelit on! Potom já sláva! A Střelka ne šrot!“

Gratuloval si, jak chytře to s ní navlékl.

Ani na okamžik ho nenapadlo, že by se před ostatními elfy nechtěla ukázat, protože je zelená a místo ruky má obrovský Palhrom 1A. Že by se za sebe mohla stydět...

Byla přece tak krásná!

* * *

Bangorg svou otázku ještě jednou zopakoval, ale Hribnik se zasnul a přestal odpovídat.

Chvilku poté se gutocelový gigant napřímil, znovu vztekle zařval do noci a s hlasitým dusáním se vydal směrem k týden vzdálenému Eldalionu.

Týden pro pěší vojsko. Týden pro Kolosorka-C, kdyby cestoval s Tlumihadrem PST2 na nohou a pouze v noci.

Dva dny souvislého pochodu pro neúnavný stroj, který nepotřebuje jíst, spát, odpočívat a všímat si střelby zoufalých lučištníků. Jen o pár hodin víc, než potřebovali rychlí poslové, kteří se střídali každou hodinu a uštváli přitom ty nejlepší koně.

Narychlo zbucované jednotky nedokázaly kolosův postup nijak zpomalit. Někteří bojovníci se mu odmítli uklidit z cesty a zkusili si svou odvahou vydobýt místo v hrdinských písních. Naneštěstí by se jich týkal pouze verš: 'I brodil se kovový netvor potoky krve...'

Naštěstí pro všechny hrdiny se objevil ten tajemný pomocník. Pouze horké hlavy, které se proti gutocelovému velikánovi chystaly vrhnout, zadržela neznámá žena v černé zbroji.

Někteří si její varování odmítli vzít k srdci – ti skončili přibití na strom gobliním šípem značky Perda4. Většinou za límec. Jen jeden za ucho – ten se rozhodl na neznámou zaútočit.

Noc byla plná troubení signálních rohů, varovných světlic a bezmocného lomení rukama nad hlavou. Orčí armáda by na dobře opevněných hranicích uvízla na týdny či měsíce, ale osamělý Kolosork byl k nezastavení.

Bangorg s ním tvrdošíjně držel krok skoro až do rána. Pak vyčerpaně odpadl – zestoje rovnou do bezvědomí. Vůbec mu nevadilo, že je uprostřed trnitých keřů, které jeho i pasažéry poškrábaly od hlavy až k patě. Hribnikovy nadávky a pobízení už nevnímal.

„Tak dobrý, my tedy nechat on běžet. My vědět kam, my nakonec taky přijít...“ vzdal se inženýr, když jim Kolosork-C zmizel za světlajícím obzorem. Začal si třít rozbolavělé pozadí: „Já už znát každý kost v tvůj rameno, Bangorg. Já doufat, že Gutnik nemít ve svá kukla měkká polštáře a že on už rozbouchat zadek na kaše...“ Pak se konečně rozhlédl kolem a ustaraně si povzdychl: „Ale my teď skončit v pořádný trampota. Sami uprostřed vyděšená elfoun...“

O chvíličku později už nebyl jen ustaraný, ale i sám vyděšený. Hlasy válečných rohů se přibližovaly. Hribnik si představil, co ho asi čeká.

Rychle se obrátil k doktorovi: „Muh, ty ordinovat! Zvednout Bangorg na noha! My muset pryč! Elfoun všude kolem!“

„Já vědět, já vědět... Blíž a blíž! Blíž a blíž!“ broukal si Muh zasněně a už zase si začínal brousit zuby. „Bhlížh ha bhlížh, bhlížh ha bhlížh!“

„Ty-ty-ty... magorgob! Tak já sám! Bangorg! Bangorg, vstávat!“ Starý inženýr kopal do nehybného orka – bez výsledku – a zvolna začínal panikařit: „Bangorg, to vážný! Já v nebezpečí! Okamžitý přestat simulovat a...“

Vzápětí se odkudsi přirýtila tichá černá postava, zvedla statného Bangorga jak malé dítě, klec a inženýra přihodila na něj a jen s malým zpomalením pokračovala na jih.

„...a...a...a vědět ty co? Mít dobrý nápad. Já teď taky trochu simulovat. Simulovat omdlít...“

Pak bylo ticho.

V dálce vyrostly hory a rychle se přibližovaly.

* * *

Kdokoli ze severu mířil do Eldalionu, musel projít přes úzký průsmyk chráněný bělostnou pevností Sithlarien.

Když tam dorazil první z rychlých elfích poslů, právě svítalo. Kníže Qethilis nevěřicně vyslechl varování, poslal zprávu dál do hlavního města a zavelel: „Poplach! Připravte balisty! Do hodiny tu máme... ne, počkat, jsi si *opravdu* jistý, že to bylo... Dobře, věřím ti. Do hodiny tu máme obrovského kovového orka! Míří k Eldalionu a zatím ho nikdo nedokázal zastavit. My jsme to jediné, co mu stojí v cestě a...“

Málem dořekl: „...a nemůže uhnout.“ Pohotově to však změnil na poněkud méně demoralizující: „...a má na to dostatečnou palebnou sílu! Odvahu, mladí bojovníci, tohle bude vaše zkouška ohněm!“

Rozkaz byl přijat zaraženým tichem. Tak daleko od hranic nikdo ohrožení nečekal. Posádka byla složená ze sotva odrostlých dětí, které právě dovršily své první století a teprve se začínaly cvičit. Hlavním úkolem pevnosti Sithlarien bylo zamezit velmi nepravděpodobnému průniku lidských a maghronských špehů – nikoli bránit invazi. To se očekávalo jen v případě, že by orkové dokázali prorazit skrz hlavní elfí voje a postupovat na Eldalion...

A přesně to bylo to první, co každého nováčka napadlo. Náhlé objevení orčího stroje muselo znamenat, že jim nadřizení zatajili pravdu a válka je takřka prohraná.

Ať už se ale mladým elfům po vyslechnutí rozkazu honilo hlavou cokoli, za hodinu byli připraveni. Když se pak Kolosork-C skutečně objevil na úpatí hor a nezměněnou rychlostí těžkopádně dusal vzhůru průsmykem k pevnosti, nikdo nezaváhal. Jakmile nepřítel minul značku dostřelu, osm balist vypálilo.

Šípy z elfích válečných strojů byly tlusté jak stehno dospělého muže a jejich hroty z toho nejtvrďšího dřeva, jaké si proslulí elfí druidi dokázali od přírody vyprosit.

Z osmi vystřelených šípů by jen dva těsně minuly. Jen jeden zásah by sjel po tlustém pancíři a nezpůsobil žádné skutečné škody. Jen dva přímé zásahy by prorazily do dutého prostoru Kolosorkova břicha a minuly všechny hlavní mechanismy. Ze zbylých tří šípů by jeden každý zasáhl některé z důležitých míst a zastavil giganta hned na počátku stoupání.

Kolosork-C však spustil kovovou čelist a zařval. Salva zvuku z Megařevu UAAX rozdrtila přilétající šípy na spršku třísek.

Stejný osud potkal i druhou a třetí salvu. Na další už nebyl čas.

* * *

Elfové bezmocně zírali, jak orčí gigant probíhá skrz zavřenou bránu pevnosti. Zdánlivě nezdolná poslední výspa obrany elfích hranic padla v jediném neskutečném okamžiku.

Někteří vojáci sklonili hlavu a modlili se k Bohyni o pomoc. Další zkrátka ztuhli v šoku a zůstali na bílých hradbách nehybně stát. Jen hrstka si jich zachovala chladnou hlavu a následovala knížete Qethilise na nádvoří, aby se kovovému monsturu postavila.

Tam se však další mladí bojovníci zastavili a nebyli schopni jít dál. Nedošli tam totiž díky své chladnokrevnosti. Jen se ocitli v hlubším šoku než všichni ostatní. Velitele následovali jen ze zvyku – než obrátili oči v sloup a omdleli.

S Qethilisem zůstali jen dva.

„Tam! Někdo další! Pěší v černé zbroji!“

To křičel jeden z elfů, kteří zůstali na hradbách a dokázali odtrhnout zrak od obrovitého nepřítele. Ukazoval na bleskurychle přibíhající postavu v rozevlátém plášti. Po celou dobu orčího velíkána stíhala – a do pevnosti už vběhla jen těsně za ním.

Nikdo jí v tom nebránil, nikdo po ní nestřílel. Většina ani nevnímala vojákovu varování – natož aby ji zahlédli.

Všichni měli oči jen pro gigantické kovové monstrum.

Žádný z mladých elfů by nepřiznal, že si přeje, aby obr jednoduše proběhl skrz a nechal Sithlarien za sebou, ale svěšené zbraně mluvily samy za sebe. Nebýt knížete Qethilise, který jasným hlasem zvolal: „Stůj, zrůdo! Tudy neprojdeš!“, nikdo by se na obranu nezmohl.

Stejně tak dobře mohl vykřiknout: „Jen přes mou mrtvolu!“

Kolosork-C se zastavil a zvědavě se sklonil, aby na zemi před sebou našel toho mrňavého vyzývatele.

Vzápětí sebou všichni elfové poděšeně trhli. Z gutocelové kukaně na kolosově rámem se ozval hlasitý, pištivý zvuk, který jejich citlivým uším málem protrhal bubínky.

Kolosork-C zlostně zaklapal rudou čelistí.

* * *

„Née, née, néeé!“ pištěla pancéřovaná kukaň. „C-ork, ty nezdržovat a běžet! Nechat elfoun a pokračovat! Okamžitě přestat s hraní a vrátit k práci!“

Gutocelový gigant vnímal své ukřičené rameno, ale zkoušel ho přehlušit dupáním. Soustředil se jen na trojici maličkých elfounů před sebou. Zvlášť na toho blýskavě zlatého, který se mu pokoušel

hrozit tenoučkým mečíkem. C-ork se zatím nedokázal rozhodnout, jestli to je zábavné nebo otravné.

Po celé noci nudného běhu a vyhýbání se všem bojům se silně přikláněl k první možnosti.

„Konec hraní!“ ječela na něj kukaň. „Běžet! Běžet!“

Orčí pilot zakutý v monstrózním stroji cítil, že by ječení svého stvořitele neměl ignorovat, ale to už by ve svém novém životě opravdu nenacházel žádné zalíbení.

Sice ho z toho rozbolela hlava, jako vždy, když stvořitele ihned neposlechl, ale rozmáchl se sekerou. Elfounci se rozutekli do stran jak vyděšené krysy a zlatý blýskavý zůstal sám. C-ork se pohrdavě rozchechtal, ale tomu jedinému statečnému v duchu spokojeně poděkoval. Nestane se každý den, aby elfoun pochopil, že když se z boje uteče, tak se nedá bojovat.

Chystal se uvést ruku do pohybu a ukázat, že na jeho novou sílu už žádný elfoun nemá. Ani když je zlatý.

Cosi mu skočilo na záda.

Proradnost C-orka vždycky rozzuřila. Navíc mu rameno ječelo stále pronikavěji a hlava z toho bolela, jako by mu do ní zasekl sekeru sám bůh války Gorgorg. Vypustil z nového zdvojeného výfuku oblak štiplavého černého kouře, slízl ze žlábků na stěně zvláštní zelenou pilulku, kterou mu stvořitel zakázal sníst bez dovolení, a roztočil Elfořez SM-l-K na plné obrátky.

Zuřivost byla dobrý a příjemný pocit. Ta pilulka mu k ní navíc dodala omamný pocit skutečně božské síly. Hlava přestala bolet a boj mohl začít.

Ať už se na něj zezadu odvážil kdokoli, udělal mu tím velkou radost.

* * *

Šedovlasý voják, který skočil přímo z hradeb na záda orčího giganta, byl dozajista neuvěřitelně statečný. Zřejmě se pevně rozhodl obětovat se, aby ostatní získali čas a vzpamatovali se. S bojovým pokřikem na rtech dopadl na ramenní kloub, jednou rukou se zachytil za kuklu a pokusil se vrazit tenkou čepel svého meče do škvíry mezi krčními pláty.

Bylo by to zbytečné, i kdyby se mu to podařilo. Pod plátováním na Kolosorkově krku, končetinách a hlavě nebylo nic tak měkkého, aby do toho stálo za to bodat. Pilot byl bezpečně ukrytý v hrudi a ven hleděl pouze předním průzorem a několika složitými zrcadlovými cestičkami, které končily v očích masivní hlavy, nahoře na lopatkách a dole v rozkroku. Ta poslední tam byla přidána v zájmu omezení rostoucího počtu smrtelných nehod gobliních členů konstrukčního a údržbářského týmu.

Pilot mohl hlavní průhled kdykoli uzavřít a bojovat jen podle zrcadel – jenže v žáru bojového nadšení zapomněl, že to jde.

Kdyby si elfí válečník otevřeného průhledu všiml a zavěsil se na mřížovanou kuklu, možná by na něj i dosáhl. Jenže si ho nevšiml. Vlastně si svůj útok zas až tolik nepromýšlel – chtěl hlavně jít příkladem –, takže teď jen zuřivě páčil ramenní pláty od sebe a doufal, že jeho oběť k něčemu bude.

Vzápětí vyrazil vítězný výkřik. Něco konečně povolilo.

Byl to jeho meč.

Zaklel, zahodil odlomený jilec a sáhl po dýce.

Hned nato mu ze dvou rozžhavených rour přímo do obličeje bafli černý hustý mour. Nadechl se ho a začal se dusit. K tomu se z kukly vysunula dlouhá jiskřící tyčka a klepla ho přes prsty. Zablesklo se. Na okamžik to vypadalo, že se elf rozsvítil a roztančil – pak se konečně pustil a po hlavě se zřítil dolů.

Měl vlastně štěstí. Vzápětí totiž nad ramenem prolétla ohromná rotující pila. Kdyby tam ještě stál, padal by ve dvou kusech.

A kdyby si pilot vzpomněl, že má čtyři ruce, tak by ho tím spodním párem už dávno držel. Jenže to nešlo.

Na jednoho rozjařeného orka bylo těch páček a knoflíků zkrátka moc.

* * *

Elf dopadl na zem živý.

Kolosork-C zklamaně zařval a okamžitě se začal otáčet, aby malého záškodníka dodělal. Stvořitelovo přidušené ječení ho bolelo v hlavě, ale nadšení z boje ten nepříjemný pocit spolehlivě přehlušovalo. Kromě toho zjistil, že když vypouští hodně kouře z výfuků, stvořitel musí mít nasazenou masku Nekašel-1 a přestává

ječet – takže praštil čelem do velkého červeného tlačítka a ještě přitopil.

Směl to sice udělat jen v těch největších bitvách, ale z toho si moc nedělal. I když měl kotel přímo za zády a už to začínalo hodně hřát, byl ochotný vydržet.

Hlavně, aby už konečně někoho přeřízl.

* * *

Kníže Qethilis zoufale sledoval, jak jeho šedovlasý pobočník padá a mizí za ohromnou postavou kovové kreatury. Netušil však, jak mu pomoci. Nenacházel na té strašlivé hoře kovu žádnou slabinu. Snad jediná cesta dovnitř byla úzký průzor na hrudi, jenže tam by nedosáhl ani špičkou meče.

Stejně se vrhl vpřed a naprosto zbytečně sekal obra do nohou. Sám. Jeho nezkušení vojáci strnuli hrůzou z toho, co teď orkové dokáží.

Kolosork veliteli nevěnoval ani špetku pozornosti. Nechal ho, ať si tupí meč, a začal se otáčet. Qethilis zpočátku nechápal proč – ale pak v oblacích dýmu za přešlapujícím strojem zahlédl pohyb. Zdálo se, že pobočník přeci jen přežil a zřejmě tím giganta pořádně rozzuřil,

„Skvělé! Drž se, příteli!“ vyrazil kníže radostně. Vzápětí se nadechl černého dýmu, který se z rour na Kolosorkových zádech dral ve stále častějších a mohutnějších mračnách, a nekontrolovatelně se rozchrchlal. Odpotácel se stranou, padl na kolena a chvíličku lapal po dechu.

Než se mu plíce trochu pročistily, uplynulo alespoň půl minuty. K jeho překvapení však boj stále neskončil. Kolosorkův protivník se míhal v oblacích kouře a mrštně se vyhýbal všem útokům. „Úžasné! Jdu ti na pomoc! A všichni ostatní na hradby, k balistám!“ zařval kníže na své vystrašené vojáky. „Otočte je dovnitř!“

Pochyboval, že to stihnou dřív, než bude pozdě, ale byl to ten nejlepší plán, jaký ho napadl. Těžké balisty vůbec nebyly uzpůsobeny k otočení o celý půlkruh – museli je nejprve vysadit z čepů... Sithlarien měl na hradbách i menší balisty, které šly otočit snadno a rychle – jenže ty by proti pancéřovanému kolosu neměly smysl. Elfové museli zkusit ty velké.

Nic jiného jim stejně nezbyvalo. Qethilisovi bylo jasné, že je to jediný rozkaz, který jeho vojáci ještě poslechnou. Nikdo z nich v sobě nenašel odvahu, kterou prokázal jeho pobočník. Přiblížit se k tomu monstru, to by teď nikdo z nich... Ale nad tím nemělo smysl přemýšlet. On sám to vnímal jako svou povinnost. Věřil, že ti mladí k tomu za pár stovek let také dospějí.

„Deset minut!“ vykřikl co nejoptimističtěji na svého pobočníka. Doufal, že to nezní příliš šíleně. Balisty musely být po otočení alespoň provizorně ukotveny, jinak by je zpětný ráz vrhl proti hradbám a zabil všechny kolem... „Musíme ho zaměstnat na deset minut – pak ho rozstřílíme!“

Deset nekonečných minut. Nějak nechápal, kde vůbec bere tu víru, že jeho pobočník vydrží tak dlouho. Sám sobě by nedal ani deset sekund.

Statečný bojovník však neumíral. Buď ho před bojem políbila samotná Bohyně, nebo se s ním stal jiný zázrak. Deset sekund uplynulo, pak i celá minuta. Štíhlá elfí postava tančila v oblacích černého kouře, vyhýbala se svištící pile i masivní seceře a přiváděla Kolosorka na hranici šílenství. Řval stále zklamaněji. Jeho soupeř se od něj držel právě tak daleko, aby ještě zůstal na dosah, současně však nedosažitelný.

Qethilis se pohyboval gigantovi za zády, přispíval svou troškou a v duchu se modlil, aby je nečekané štěstí náhle neopustilo. Potom zakopl o ležící tělo.

„Ale kdo...?“

Poznal svého pobočníka. Ležel jen kousek od místa, kam po svém nevydařeném pokusu o útok na Kolosorkův krk dopadl.

Kníže nezaváhal. Chytil šedovlasého elfa pod rameny a táhl ho do bezpečí. Současně se pokoušel proniknout zrakem skrz houstnoucí mračna smradlavého dýmu. Ten, koho si spletl se svým zástupcem, tam stále bojoval.

„Kdo jsi? Odpověz!“

Nedočkal se. Viděl jen vířící plášť. Pak na okamžik matnou černou zbroj. Potom ještě – ale tomu už úplně nevěřil – velkou kovovou... kuši?

Vzpomněl si na poplašný křik strážce. „Pěší v černé zbroji...“

Neznámá spasitelka vedla Kolosorka směrem na jih, k bráně do druhé strany průsmyku. Teď právě proběhla úzkou uličkou mezi noclehárnami posádky. Ohromný stroj tam za ní bez váhání vstoupil a pevností se rozlehl rachot borceného zdiva.

Gigant na drahocenný okamžik uvízl v sutinách. Bezmocně mával zbraněmi a vztekle řval.

Kníže svěřil pobočníka ranhojičům a hnal se k jižní bráně. Koutkem oka zahlédl signál od první balisty a okamžitě zařval: „Na nic nečekejte a střílejte!“

Hlasité zadrnčení čtyřnásobné tětiny spletené z vlasů mladých elfích panen vyslalo mohutný šíp přímo do středu mračna černého dýmu, které kolem sebe stojící gigant během okamžiku vytvořil. Ozvala se dunivá rána – cíl byl zasažen.

Jekot roztočené pily však neutichl. Naopak. Gigantický stroj jako by se probral k ještě větší zběsilosti. O tři sekundy později se ozvala kovová rána a z mračna vylétla štíhlá postava. Ve vzduchu za ní na okamžik zůstávaly viset kapky krve.

„Ne... To není krev,“ zavrtěl kníže hlavou. „Vždyť je to... černé!“

Nevěděl, kdo je jejich dobrodinec, ale elfka to rozhodně nebyla. I proto, že přeletěla až na druhou stranu pevnosti, narazila tam na zed' kuchyně, prorazila ji, letěla dál a zastavila se až o tu protější – a stále dokázala vstát. Setřásla ze sebe zbytky zdiva a bez váhání se rozběhla zpět.

Na zemi po ní zbyly další kapky té černé tekutiny.

Z mračna, které se změnilo v účinnou kouřovou clonu, se zatím ozývalo hlasité skřípění ohýbaného kovu. Další balista vystřelila, ale bylo to zcela naslepo. Střelci neměli štěstí, minuli. Ohromný šíp se roztrhl o vnější hradbu.

Vzápětí už Kolosork plnou rychlostí vyběhl z mračna. To skřípění zřejmě způsobil šíp, který si gigant vytáhl z levé spodní části hrudníku – měl tam díru skrz naskrz. Elfové ten pohled pozdravili jásotem a konečně se jim přestaly trást ruce. Jakmile zjistili, že netvor není nezničitelný, vrátila se jim odvaha.

Protentokrát už to však bylo pozdě. Kolosork nehodlal dál bojovat. Nezpomalil, prorazil jižní bránu a zamířil průsmykem dál, k Eldalionu. Zanechával za sebou jasnou cestu z černého kouře.

Qethilis stál u jižní brány a vyčerpaně se opíral o zborcenou zeď. Věděl, že jejich neznámá zachránkyně musí běžet kolem něj. Nemínil ji zastavit – bylo jisté, že musí za Kolosorkem co nejrychleji – ale chtěl se na ni alespoň podívat zblízka.

Podivná, černé kapky krve trousící bojovnice si ho však všimla a místo k bráně zamířila ke schodům na hradby. Kníže vyběhl ven do průsmyku právě včas, aby viděl, jak se štihlá postava v černé zbroji odráží z cimbuří a s vlajícím pláštěm letí do dálky.

Ne, neletěla, byl to jen skok – ale neuvěřitelně dlouhý.

Tentokrát si Qethilis mohl být jistý tím, co viděl. Nebylo toho sice moc, ale už věděl, že její černá zbroj vypadala jako knížecí. Pravou ruku měla obalenou kovem, který byl zřejmě zbraní – opravdu to trochu připomínalo kuši. V letu se jí svezla kápě a zpod kroužkového úpletu helmy zavlály dlouhé, jedovatě rudé vlasy.

Dopadla na nohy a málem ani nepodklesla v kolenou. Běžela dál, jako by neskočila z hradeb, ale z nějakého plůtku.

„Ať jsi, co jsi, nejsi obyčejný smrtelník...“

Qethilis byl tak zaujatý sledováním neznámé ženy, že si ani nevšiml, jak za ním branou proklouzl ork s klecí na zádech. Kníže si s naprostou samozřejmostí myslel, že to je jeden z jeho vojáků – a pak už se zelenému vetřelci díval jen na vzdalující se záda.

Rozeznal, že ork nese v kleci goblina – a na té kleci že sedí druhý. Ten se teď také otáčel a vyplazoval na Qethilise jazyk.

Velitel pevnosti užasle zíral. Projít přímo skrz pevnost byla od orka a goblinů nebetyčná drzost, ale vyšlo jim to. V převalujících se mračnách černého dýmu a ve víru bitvy s kolosem si jich nikdo ani nevšiml.

Goblin z orkova ramene cosi zabřebentil, nosič nasadil na ostrý sprint a vzápětí už také zmizel za ohybem průsmyku.

Qethilis si povzdychl. Věděl, že by měl zařídit pronásledování, ale prozatím jen stál a mlčel. V hlavě měl unavené prázdno – to, co se právě odehrálo, mu nedávalo smysl.

Kdyby za sebou neviděl pobožené trosky obou bran, několik rozvalených budov a rozptýlující se štiplavý kouř, snad by ani nevěřil, že se to opravdu stalo.

Po chvíli se však přeci jen vzchopil, nechal si přivést koně, určil svého zástupce a přichystal se vyrazit. Byl jediný, kdo viděl Kolosorka a jeho tajemnou protivnici bojovat opravdu zblízka.

„Kdo jsi, bojovnice? A proč ta nešťastně černá zbroj?“

Její helma nezakrývala spodní třetinu obličeje. Měl pocit, že tu ostrou bradu a pevně sevřené rty odněkud zná.

Doufal, že si cestou vzpomene. Jakékoli poznatky se mohly hodit. Ať už se má stát v Eldalionu cokoli, vojevůdce Gelerion musí dostat zprávy z první ruky.

I ty dobré – na šípu z balisty, který si kovový gigant vytrhl z hrudi, zasychala temně zelená tekutina.

„Krvácí to! Možná, že nejhorší máme za sebou!“

Hned věděl, že to neměl říkat, ale už to bylo venku.

KROK III.

Údrška přet akce

Dunivé kroky zpomalují. Hlasité pufnutí vyfouknutého kouře.

Vzteklé ječení: „C-ork, ty bojechtivá kreténork! Ty nesmět bojovat se Střelka tak hloupá! Ona mrštný, ty silná! Ty nesmět zkoušet být mrštný jako ona! Ty příště muset porazit Střelka s tvůj síla! Tvůj tělo z gutocel, ona jen maso v elfouní zbroj! Ona míň dobrý než ty! Ona zbabělá zmetek, ty dokonalá neporazitelná stroj!“

Kroky kolosu stále zpomalují. Z výfuků se vydere jen slabé pšouknutí.

Ječení už není jen vzteklé, ale i vyděšené: „C-ork! C-ork, ty zabeďněná hovado, nezpomalovat! C-ork, co s ty dít? Proč ty neodpovídat?“

Hřmění kroků přechází do nepravidelného rytmu.

„C-ork, jestli ty umírat, ty muset sníst zelená pilulka! Hned! V tom síla bůh Gorgorg, ona ty léčit a obnovovat bojechtivost! Ty muset žít, jinak já tady sám v klec a všude kolem elfoun...“

Zdálky zepředu se ozývá poplašené troubení rohů. V mezerách mezi dunivými dopady kolosových nohou se začíná ozývat stejnorodé dusání koňských kopyt.

„No vidět! Vždyť já povídat! Všude kolem elfoun! C-ork, vidět! Před my spousta elfoun! Vzít zelená pilulka! Zelená!“

Poslední hřmotný krok. Pak ticho. Koně se stále přibližují. Sveřepý elfí hlas křičí jakýsi rozkaz.

„Oni mít dlouhá kopí a pořád jet na my! Co když oni už nebát magie? Co když mít magie na hroty?! Anigutocel ne dost dobrý proti magie! C-ork, proč ty nevzít zelená pilulka a nenabrat síla? Že ty už dávno sníst, ty debi-de-bi-debiork?“

Skrz přední průzor uniká provinilé zabručení.

„Ty mlsný idiork! Rychlý, dostat já z klec! Roztrhnout mříž! To poslední šance, jinak já nežít! Ty muset já zachránit, dělat! Já stvořitel! Zachránit stvořitel být nejvíc důležitý! Vzpomenout!“

Odhodlané zasténání probírajícího se orka. Trhavé hučení rozpohybovaných spodních rukou. Skřípění páčené mříže. Vítězný výkřik osvobozeného goblina.

„To stačit!“ Strachání po kovovém povrchu giganta. „Ted’ už ty jen otevřít dveře a pustit já dovnitř! Rychlý, oni už málem tady!“

Cvaknutí závlačky na zádech kolosu. Tiché vrznutí dobře promazaných pantů. Horečně rychlé přehrabování v brašně.

„Nastavit noha, já obvázat! Co, na tohle ty umírat? Ty simulant! Na D-ork já muset vybrat větší a odolnější pilot

– ty mít výdrž jak nedomrlá elfoun! Tak, hotový! “ Supění goblina protlačujícího se těsným místem.

„Ty – uf-posunout dozadu! Ty – uf – vzít já na klín! Já stvořitel muset – uf – do bezpečí dovnitř! Rychle – uf

– oni už tady! Tak – ted’!“

Orčí heknutí. Šramot uvnitř stísněného kovového prostoru. Bolestný gobliní výkřik, prásknutí kovových dvířek a cvaknutí závlačky.

„Ty dávat pozor, kam strkat kly! A víc posunout dozadu! Co vidět venku?“

Klapot nejbližších kopyt je tu. Hlasité zazvonění hrotů a pancíř. Praskání lámaného dřeva.

„Hahá, žádná magie! Hroty obyčejná, to na můj gutocel nestačit, hloupý elfoun! Tomu já smát!“

Ďábelský ječivý smích. Nejprve jen uvnitř, pak zničehonic posílený a obrácený ven v neskutečně hlasité a pištivé vlně.

Zděšené ržání plašících se koní. Zvuk roztáčené pily, svist ohromné sekery a klapání klepet na konci spodních paží.

„Hahá! To skvělý pocit! Já obrovský! Ted' já ukázat elfoun, co Kolosork-C opravdu umět – už žádná idiork nebrzdit moje génius!“

Další vlna šíleného smíchu. Koně se dál plaší. Zoufalé výkřiky jezdců, kteří se je pokouší klidnit.

„Háháhá! Já nepilotovat, protože já bát, že ork nesnést velká kovová gob – ale toho já už nebát! Ať náčelník zkusit zastavit já, mocná já! Ted' já vědět, že já víc dobrá než ork! Ted' já pronásledovat elfoun až do město a srovnat ono se země!“

Ržání koní se zatím zklidňuje. Panika ustupuje. Opět se ozývají rozkazy. Klapot kopyt se srovnává a vzdaluje.

„Jen vy prchat! Ted' já neúnavná běžet za vy a zastavit až na troška chrám bohyně elfoun!“

Pila se přestává točit. Dusot odjíždějící jízdy stále slábne.

„Hahahá, já nestopnutelná! Já řídit vpřed jak řícenina!“

Uvnitř i kolem stojícího giganta zavládne ticho.

Ticho se rozmrzele prodlužuje.

Pak se konečně ozve nakvašený hlas:

„C-ork... já nedosáhnout na pedál. Mohl ty...?“

Omluvné orčí heknutí, následované prvním hřmotným krokem.

Střelka sklonila Palhrom a přestala se trást.

Zelená dobrý!

Nedokázala to. Měla Gutnika na mušce. Plazil se po zádech svého výtvoru a skýtal dokonalý cíl. Stačilo vystřelit a hrozba Kolosorka by byla zažehnána.

Zelená dobrý!

Dokud byl Gutnik venku, držela ho v mířidlech. Zabít ho však nemohla. Měla pocit, že kdyby to udělala, zabila by i sebe – a stejně by těsně předtím strhla hlaveň stranou.

Jako by se v ní cosi chystalo vybuchnout. Už jen soubojem s kovovým gigantem sama sebe přivedla na hranici šílenství – Aiyanaíl ho toužila zničit, Hrib-27 zas rozkazovala pomáhat Kolosorkovi v pobíjení elfů. Ona, Střelka, se kymácela na maličkém ostrůvku duševní rovnováhy a na obou stranách viděla jen bezedné propasti. Jednu plnou vzteku a osvobozující nenávisti, druhou nabízející radost a stejně osvobozující poslušnost.

Potom Gutnik vlezl dovnitř a příležitost zmizela. Střelka se dívala, jak jí Kolosork-C mizí v dálce, a nechala ho běžet. Neměla na vybranou. Aby dokázala souboj v Sithlarienu přežít, vyždímala zdroj až na minimální kapacitu. Ignorovala to až do této chvíle, chtěla to celé skončit... ale selhala.

Poraněné břicho se neléčilo, mnoho věcí *uvnitř* se zastavilo, každý další pohyb byl těžší a těžší; stála v rostoucí louži směsi černých tekutin. Pod tíhou jejího vlastního těla se jí náhle podlamovaly nohy.

„Když tělo poškodit málo a pohyb skrýpat, nebo když zdroj prázdnit, vypít jeden lok z láhev.“

Levou rukou zapátrala po levém stehnu, ale nenašla, co tam mělo být. Žádná skrytá dvířka úložného prostoru. Nebyla dokončená.

„Když prázdný láhev, vrátit k tvůrce.“

Na to už neměla sílu. Pomalu klesla na kolena. Potom sklonila hlavu a padala vpřed. Zastavila se až čelem o zem.

Oči jí takřka pohasly.

„Úspora-stav... čerpat... trochunásobný...“

Tak zůstala, dokud ji konečně nenašel Hribnik.

* * *

„Tam ona být! Bangorg, zastavit! Rychle, láhev! Jestli zdroj odumřít, Střelka ztracený!“

Inženýr seskočil z Muhovy klece, strhl z břicha orčího asistenta veliký cinkající vak a okamžik se v něm přehraboval. Konečně vyrazil vítězný výkřik, vytáhl maličkou mosaznou lahvičku – a náhle se uklidnil, začal se chovat opatrně a ke Střelce přešel pomalým krokem. Uzávěr vyšrouboval s napolo vyplazeným jazykem, jako by každou chvilku očekával výbuch.

Bangorg se trochu znepokojeně podrbal na plešaté hlavě. „Být to nebezpečný věc? Nemuset já běžet opatrná?“

„To v pořádek, asistent. Když ty, silná a odolná ork, to nést na břicho, já na záda úplně v bezpečí.“

Bangorgovi se ulevilo. Něco mu na tom pořád nesedělo, ale už se neptal. Slovo ‚bezpečí‘ ho uklidnilo.

Hribnik velmi zvolna odložil uzávěr na plochý kámen, do stínu mimo přímé sluneční světlo, uchopil lahvičku do obou rukou a maličkými krůčky se přiblížil ke Střelce. „Hrib-27, čerpání-stav!“

„Čerpání-stav...“ hlesla Střelka a oči se jí opět trochu rozjasnily. „Láhev nalezený.“ Hmátla po lahvičce, trochu se narovnala a přitiskla si ji ke rtům. Polkla jeden lok. „Probíhat obnova zdroj.“

Hribnik s uspokojením sledoval takřka okamžitý výsledek. Rána od Kolosorkovy sekery se zacelila, vnitřní oběh energie se obnovil. Střelka se postavila a prohlásila: „Obnova zdroj ukončený. Obvykle-stav. Zdroj čerpat jednonásobný.“

Stále však vypadala poněkud... nepřítomně. Vzala uzávěr z kamene, zašroubovala láhev, spustila ji ke svému stehnu, maličko přidupla, aby otevřela dosud neexistující dvířka úložného prostoru – a pustila ji.

„Aááá!“ zaječel Hribnik a skočil. Chytil lahvičku těsně nad zemí. Potom ještě chvíli hlasitě a úlevně oddychoval.

Když se dostatečně uklidnil, vstal a šel vrátit láhev do Bangorgova vaku. Pak orkovi nařídil, aby se trochu vzdálil a otočil břichem směrem od nich. Bylo na něm vidět, jak se mu ulevilo.

Bangorg poslechl a opět se zamyšleně podrbal na hlavě.

* * *

Střelka se zvolna probírala z něčeho, co připomínalo bezvědomí. Během úspora-stavu a čerpání-stavu vnímala okolní svět jen zpola. Na všechno se ale rozvzpomněla – hlavně na bezmoc, do níž upadla, a na převahu, kterou v tu chvíli získaly rozkazy vtisknuté Hrib-27.

Nechala si odšroubovat helmu. Chtěla ucítit paprsky slunce a pohazení větru na tváři. Necítila však nic.

Musela se spokojit se vzpomínkou.

Uvědomila si, že jí Muh bleskovou rychlostí instaluje čtyři přídatné zásobníky na Perda4 a že se Bangorg nešikovně pokouší upravit polohu nového pravého stehenního pásu s patnácti Perdal. Během střetnutí s Kolosorkem o ten původní přišla – a málem i o celou nohu.

„Nemůžu s ním bojovat,“ pronesla tiše. „Je to přítel. Jestli ho zabiju, nebo mu ublížím, všechno přestane dávat smysl...“

Hribnik seděl před ní, díval se jí do rudě natřených očí a přikyvoval. Nadechl se, jako by jí chtěl poradit, ale pak raději mlčel. Jeho prsty si zatím zamyšleně hrály s jakýmsi maličkým strojkem, ale zřejmě to ani nevnímal.

„Včera v noci, v tom elfím táboře, jsem málem začala zabíjet. Připadalo mi to správné... A v Sithlarienu to bylo ještě horší! Kolosork je přítel... Jestli ho ale nechám zavraždit Geleriona... jestli budu nečinně přihlížet jeho útoku na Eldalion... To nedovolím!“

Elfka vztekle sevřela pěst levé ruky. Palhrom sám od sebe vyletěl vzhůru a vystřelil. Perdal roztránila balvan sto padesát stop daleko. Původním cílem byl inženýr, ale poslušná Hrib-27 to šílené Aiyanaíl nedovolila.

Zelená dobrý! Dobrý!

Střelka se zase roztrásla. Uklidnila se až po dlouhé chvíli. Spustila Palhrom a zakroutila hlavou.

„Brzy podlehnu. Nevím, které z nich, ale bude to brzy... Musím tam jít hned.“

Hribnik vylezl z úkrytu za stromem a opatrně se vrátil k upuštěnému strojku. „Střelka... Ty pořád neříct, kam ty muset?“

„Do města. Mezi elfy. Mezi stovky elfů, kteří budou chtít vědět, kdo se skrývá v černé zbroji. Budou klást otázky, budou nedůvěřiví, potom někomu povolí nervy...“

„Ale proč? To nemoudrý!“ Goblin se tvářil velmi starostlivě. Zdálo se, že ho blízkost Střelčina konce hodně rozrušila. „Jestli ty chtít chránit elfoun, ty nechodit k on! Já chápat – to trhat tvůj mysl na maličká kus!“

Než vyslovil další větu, zamyslel se – dlouho váhal –ale nakonec elfku varoval: „A až uvidíš hlavní elfoun, to ještě horší – on primární cíl! Nejvíc červený! To hluboko v ty!“

Dívala se na něj bezbarvým pohledem: „Vím. Ale nemám na vybranou. Ty mi nepomůžeš. Nevyndáš mi tu zelenost z hlavy.“

Nebyly to otázky. Hribnik stejně přikývl: „Co my vložit do tvůj hlava, to silný. Zdroj všechno spojovat. Když zdroj pryč, ty pryč. Mozek výbuch.“

„Vím to. Cítím to. Ale *možná* mám ještě naději.“

Inženýr zpozorněl. „Naději? Ve město elfoun?“

„Ano.“

Střelka vstala. Třas už úplně zmizel. Cítila, že se zdroj probudil k životu a dodává jí ještě o trochu víc síly než před obnovou.

Nevěděla, jestli to je dobré znamení.

Nasadila si helmu. Così se jí mihlo na levém i na pravém rameni. Oba šrouby jí zajely do lebky neskutečnou rychlostí – a Muh se odpotácel zpět do klece.

Střelka se dívala za Bangorgem, který dvacet kroků od nich ostrážitě pozoroval vak na svém břiše.

„Hribniku, ta... láhev... Co je uvnitř? Proč mám černou krev? ‚Když láhev prázdnit, ulovit maghron a vrátit s maghron k tvůrce.‘ Co s tím mají maghroni společného? Pro všechnu Její milost... Hribniku, co je vlastně zdroj?“

Inženýr se na ni chvíli nevinně usmíval.

„Ty nebát. Všechno přírodní! Ale teď už neztrácej čas a rychle do boj!“

Jeho povzbudivý výraz se jí vůbec nelíbil, ale opravdu už nemohla otálet. Jestli měla v elfech vzbudit dojem, že je jejich záchránce,

musela zastavit Kolosorka přesně v té správné chvíli. Rozběhla se k Eldalionu.

„Ale nemysli si, že to tímhle skončilo!“ křikla přes rameno. „Budu chtít odpovědi!“

Hribnik horlivě přitakal a velmi *důvěryhodně* se usmál.

* * *

Střelka vyběhla na poslední kopec a upřela zrak na zářivé město, které jí bývalo milovaným domovem. Zlaté a stříbrné střechy se zrcadlily v modravých jezírcích, sluneční paprsky dopadaly na náměstí dlážděná bílým mramorem a medově průzračnými jantarovými deskami, bělostné stěny domků a vil se hrdě vypínaly ze zeleně korun stovek prastarých stromů.

Býval to její domov. Očekávala mnoho pocitů – stesk, smutek, vztek a zoufalství – ale nakonec ji napadlo jen jediné:

Stromy se nepočítají – je to málo zelené!

Byl to takový nesmysl, že se až zapotácela. Proklela Hribnika až do morku jeho kratičkových kostí. Ani jedno z toho vratké rovnováže její mysli rozhodně neprospělo.

Přesto se ovládla a opět pohlédla k městu.

Přes květinovou louku se táhla černá čára z hustého kouře. Zatím končila daleko od Eldalionu, ale stále se prodlužovala a mířila přímo na jeho bránu – a pak dál směrem k Vnitřnímu paláci vládce elfů. Monumentální stavba se tyčila nad ostatními jako symbol dokonale vytříbeného vkusu a lásky k umění jeho tvůrců.

Střelka vběhla do dýmu a ještě zrychlila.

KROK IIII.

Prolomit vnější obranná perimetr, abi mi dostat dovnitř

Bušení kopyt. Hluk zběsilého průjezdu osamělého jezdce ruší majestátní klid města. Křik na poplach. Vzápětí se od hradeb přidává výstražné troubení rohů.

Jezdec zastavuje. Ozývá se varovný křik stráží.

„Vnitřní palác je uzavřen! Osvícený nikoho nepřijme! Zvláště tebe ne, Pane Sithlarienu!“

„Vy hlupáci! Vidíte ten kouř na obzoru? Pusťte mě za vojevůdcem! Ihned! Žádné formality, žádné čekání – nebo se dovnitř prosekám!“

Svist taseného meče. Dlouhá chvíle zaraženého ticha.

Jezdec promlouvá smířlivějším hlasem: „Nepřítel je venku, ne zde. Běžte raději na hradby. Bude vás tam třeba.“

Ještě chvíle ticha. Pak se pohne první pár nohou a odbíhá.

Vzápětí již odbíhají i všichni ostatní.

Jezdcovo tiché, úlevné vydechnutí.

Klapot kopyt na schodech – tupá rána kopnutím rozražených veřejí – jezdec projíždí dlouhými chodbami až do trůnního sálu. Jeho rázný výkřik umlčuje nesmělé protesty urozených knížat.

Takřka neslyšný dopad na zem a rychlé kroky mířící před trůn.

„Osvícený, přináším zprávu nejvyšší naléhavosti. Vyslechni ji a rozhodni o našich osudech...“ Mluví krátce, ale naléhavě.

Svou řeč zakončuje oddaným výkřikem: „Vojevůdce, mluvím teď za mnoho elfů...“

„...jsme připraveni tě opět následovat do boje!“

Gelerion Stříbrovlas vyslechl Qethilisovo svědectví, aniž by na knížete pohlédl. Jeho slova s ním nepohnula – stejně jako zprávy mnoha jiných poslů v uplynulých týdnech. Nevnímal ani jeho zběsilý příjezd přímo do sálu. Seděl na svém trůně, hlavu svěšenou mezi rameny, oči zavřené. Poslouchal a rozhodoval, to ano, ale od ztráty své milované ženy se neusmál, nepromluvil jinak než šepem a jen zřídkakdy opouštěl své komnaty.

Byl jen stínem muže, kterým býval. Truchlil – a s ním i celý Iliengan. Truchlil pro ztrátu Aiyanail a mnoha dalších mladých životů ve zbytečně obnoveném nepřátelství s orky. Truchlil pro domovy lesních elfů, které houfně padaly na oltář běsnící války, jejích smrtících strojů a ponurých pevností. Hlavně však truchlil pro ztrátu elfí cti.

Když mu po té osudové bitvě kněží sdělili, že od nich Bohyně odvrátila tvář, na nic se jich nezeptal. Když si jeho mlčení špatně vyložili a začali vysvětlovat, že jim Matka dává pocítit své zklamání, neboť její děti místo boje s maghronskými vetřelci z jiného světa opět sáhly ke svým žabomyším válkám, smutně se usmál a řekl jen: „Žáby tentokrát zvítězí.“

Od té doby odmítal vést vojsko z předních linií a veškeré taktické rozhodování nechával na svých pobočnících. Morálka upadala a mnoho elfů podléhalo vojevůdcově náladě. Největší nepřátelé orků, hraničáři z Rozeklaných hor, do jednoho padli a nezbyl nikdo, kdo by v elfech rozdmýčoval tu nenávist, která by je hnala proti nepříteli bez váhání a pochybovačných myšlenek.

Krátce poté ničící a plenící vojska zelenokožců rozprášila zdecimované maghrony. Nový vládce pekelných vetřelců, který přišel nahradit původní trojici arcimaghronů, nebyl tak vynalézavým a schopným stratégem jako oni. Nezमohl se na výraznější odpor a nedokázal si už ani zajistit další posily. Orčí horda ho smetla takřka za pochodu.

Pak se stalo to, čeho se elfové už dlouho obávali. Ograhorg zamířil zuřivost spojených kmenů na jih. Proto ho knížata chtěla zastavit – proto Geleriona přesvědčila, aby ukončil orčí hrozbu dřív, než se naplní. Bylo to nabíledni: Maghronská invaze zanechala

lidská království takřka mrtvá a bez nich měli orci do Ilienganu volnou cestu. Už žádné nekonečné boje o nepřístupné průsmyky v Rozeklaných horách – zelený příval by se na elfy volně valil přes pláně.

A když všechno selhalo a nejhorší noční můra se stala skutečností, Gelerion nic nedělal. Knížata navrhovala, ať v chrámu pokorně poklekne před Prastarým a poprosí Bohyni o milost a pomoc, neboť on je Osvícený, jemu Matka naslouchá – vojevůdce na to však odpověděl: „Jak by mohla odpustit zrádci?“

Ačkoli tato jeho věta nikdy neopustila Vnitřní palác, většina ilienganských elfů již tou dobou smýšlela podobně. Uvěřili, že si za podlou zradu spojenců zaslouží spravedlivý trest. Když Qethilis veřejně vystoupil a prohlásil, že nelze zradit zvířata, nenaslouchali mu – proto z Eldalionu odešel zpět na svou pevnost. „Zbabělost nás připravila o staré bojovníky, tak vycvičím nové!“

Ani tímto provokativním gestem – neboť o nic jiného, než o probuzení vzteku Ilienganských, mu nešlo – nevyvolal žádnou odezvu. Elfové byli zlomeni. Přijímali orčí bojechtivost jako nástroj konce zlatého věku. Místo zápasu o každou lidskou usedlost a pevnost jen ustupovali a vyklízeli pozice.

Zastavili se až na hranicích vlastního domova. Teprve zde byli opět ochotní bojovat – když bránili své. Žádný ork nikdy nevzkročil do bílého města Eldalionu, žádný se nedostal ani na dohled horského pásu střeženého pevností Sithlarien. Elfové považovali svůj trest za dostatečný. Opět našli odvahu bojovat – a modlit se.

Bohyně však stále neodpovídala.

* * *

A teď se stalo nemyslitelné. Eldalionské válečné rohy troubily na poplach. K městu se řítilo orčí kovové monstrum, jaké nikdo nikdy neviděl. Bylo strašlivé – a nejen svou velikostí a silou. Chovalo se zcela jinak než u Sithlarienu. Začalo být cílevědomé, přesné a chytré.

Všechna knížata napjatě čekala, zda zasmušíly Gelerion po vyslechnutí zlověstných zpráv konečně procitne ze svého smutku a přestane pozorovat svět nevidoucíma očima.

Kníže Qethilis jejich trpělivost neměl – ne ve chvíli, kdy se nepřítel chystal prorazit hradby. Navíc začínal být přesvědčený, že

slavný vojevůdce nevzdal jen válku s orky, ale i celý svůj život. Zbývalo jen jediné: Přestat mu být přítelem.

„Osvícený... Gelerione! Prober se už! Aiyanail je mrtvá a nic ti ji zpět nepřivede, ale můžeš aspoň pokračovat v jejím boji!“

Docílil tím jediného. Na vojevůdcově ztrhané tváři se krátce objevil bolestný výraz. Potom, jestli to vůbec bylo ještě možné, se vládcova ramena shrbila o další coul.

„Aiyanail...“ uniklo mu ze rtů takřka neslyšně, „...vždy se ptala Bohyně, co je správné... a přesto ji tolik zklamala...“

Qethilis se obrátil na ostatní přítomná knížata a zhluboka se nadechl. Teď věděl, že možná udělal chybu, když padlou hrdinku a vojevůdcovu manželku jmenoval. Přesto byl odhodlaný pokračovat: „Nechte mě s ním osamotě, prosím.“

Někteří dvořané se nadechli k tichému protestu. To, co požadoval, nemělo obdoby. Žádný kníže přece nesměl uplatnit privilegovaný vliv na vládce. Veškeré návrhy musely být probrány veřejně a každé rozhodnutí patřičně zdůvodněno, aby...

Qethilis se zamračil, zopakoval svou prosbu tónem rozkazu a obrátil se k těm ovcím zády.

„Jestli mi Gelerion nechce vyhovět, ať to řekne.“

V sále se rozhostilo ticho. Nic nemohlo beznadějnost jejich situace podtrhnout lépe, než vojevůdcova neschopnost odpovědět na tak jasnou výzvu.

Nakonec se první kníže uklonil chmurami obklopenému trůnu, obrátil se k Osvícenému zády a vyšel ze dveří. Další následovali. Věděli, co svým jednáním připouštějí – ale byli zoufalí.

Qethilis je proti jejich vůli dotlačil k rozhodnutí. Vlastně neměli na vybranou – jen si to museli uvědomit. A to se stalo: Svým odchodem dali jasně najevo, že za ním stojí.

Ještě včera by jim podpora sithlarienského knížete ani nepřišla na mysl. Qethilis mezi nimi ani zdaleka, nebyl tím nejvlivnějším nebo nejstarším šlechticem – právě naopak. Svým vystupováním si u dvora získal pověst buřice a rebela.

Právě takového muže teď však bylo třeba. V dnešní době zůstal Qethilis tím jediným, kdo si ve vojevůdcově přítomnosti dovolil nešeptat. Navíc byl po celá staletí Gelerionův přítel, takže kritika

z jeho strany zněla o to pádněji... Možná byl považován za prchlivého, zpupného a příliš bezstarostného, ale stále znamenal lepší volbu než vládce, který nevládne.

Ať už budou okolnosti jeho usednutí na trůn jakékoli.

Jako poslední odešla i vojevůdcova čestná stráž. Z jejich pohledů bylo jasné, že dobře chápou, k čemu se Qethilis chystá – a že od této chvíle do sálu nikoho nepustí, dokud s tím nebude hotov. Všichni se však mylili.

Zrady už bylo dost. Qethilis neměl zájem o trůn – jen chtěl svého vojevůdce zpět za každou cenu.

V duchu se Gelerionovi omlouval, ale do svých očí už přivolał vztek a zlobu. Stiskl zuby, přikročil ke svému shrbenému pánu a vládci, chytil ho za zdobený límec a strhl ho za něj pod trůn.

„Tam je tvoje místo, zoufalče! Tam se krč! Tam ať si tě orkové pěstují, až si z Vnitřního paláce udělají chlív pro prasata!“

Doufal, že si právě podepsal rozsudek smrti. Elfové sice chovali velkou úctu ke všemu živému, ale i poháry jejich trpělivosti mohly přetéci. Jejich chladná smrtící zloba byla legendární, a jestli ji něco mohlo probudit, pak to bylo pohrdání a útok na jejich důstojnost.

„Ty že jsi nás měl vést? Taková troska? Kdyby nás orci nezachránili, teď už bychom kvůli tobě otročili maghronům! Aha, v tom to je! Dáváš nás orkům jako odměnu za vyhranou válku?“

Litoval každého svého slova, ale musel je vyřknout. Doufal, že ho Gelerion v záchvatu spravedlivé zuřivosti zabije – a že si ten vztek podrží, vyrazí ven a vrátí elfům chuť bojovat.

Pán Ilienganu však vypadal, že si svého ponížení ani nevšiml.

„Zbabělce! Tak tedy nech Aiyanail padnout zbytečně! Když jsi tak přesvědčený, že si to zasloužila, tak je možná škoda, žeš ji nezabil sám!“

Tentokrát uhodil na tu správnou strunu.

Gelerion Stříbrovlas vstal a tasil meč. Qethilis se v duchu usmál úlevou.

Vojevůdce obrátil ostří proti sobě.

* * *

Kolosork-C se blížil k bělostným hradbám Eldalionu. Dvě desítky balist proti němu vysílaly své smrtonosné střely, ale zastavit

ho nedokázaly. Většina šípů se neškodně tříštila o vlny uširvoucího řevu, které se mu takřka souvisle draly z doširoka rozšklebené tlamy na gutocelové hlavě – a ty, které by prošly, se zarazily o obrovitou skálu, již netvor svíral v klepetech spodního páru rukou jako štít.

Zdálo se, že ho nic nezastaví. I když se jeho řev – který byl zvláště dvojhlasný, chvíli vysoký ječivý, chvíli hluboký dunivý – nakonec změnil v tichý chrapot a několik šípů přeci jen našlo cestu do jeho olbřímího těla, stále kráčel vpřed. Nakonec dorazil k bráně, zvedl si skálu nad hlavu a začal se prořezávat a prosekávat skrz.

Na druhé straně ho čekaly dvě stovky zachmuřených vojáků Eldalionské stráže. Každý z nich byl při obraně svého domova připraven zemřít. Necouvnu, nezáváhají.

Nepřítomnost vojevůdce je přesto mrazila v zádech. Úpěnlivě doufali, že Gelerion přijde a zvrátí bezvýchodnou situaci ve vítězný boj.

Kolosork vyvrátil bránu z pantů, protlačil se troskami a celá věžní brána se za ním zřítila. Trčelo z něj sedm šípů z balist, ale nevypadalo to, že by mu nějak vadily. Zatímco bílé kameny padaly k zemi, kovový gigant se napřímil, pozvedl všechny čtyři končetiny nad rohatou hlavu, zacvakal kovovými čelistmi, roztočil ohromný kotouč pily a hrůzně obrovskými klepety neuvěřitelnou rychlostí odštípal trčící šípy – lehce, jako by lámal párátka.

Nakonec se z něj opět ozval ten strašlivý řev. V tu chvíli už žádný z ilienganských elfů nepochyboval o tom, že při obraně svého domova zemře.

Potom však z dusivého kouře vyrazila štíhlá postava v černé zbroji a dlouhém plášti, prosmýkla se kolem Kolosorka, vletěla do města a elfsky vykřikla:

„NECHTE MĚ S NÍM BOJOVAT! JDĚTE NÁM Z CESTY!“

Její hlas se rozléhal takřka po celém Eldalionu. Většině přítomných elfů byl podivně známý, ale přes naléhavost svého sdělení a ohlušující zesílení zněl chladně, neosobně a kovově.

A neskutečně sebevědomě. V černi zakutá žena vypadala proti obrovskému stroji jako myška proti kocourovi, ale stála před ním bez zaváhání.

Elfům nevěnovala ani pohled. Otočila se k nim zády a upírala zrak jen na tyčící se kolos. Plášť měla přehozený přes pravou ruku, jako by pod ním cosi skrývala. Snad nějakou zbraň, protože jinak žádnou neměla.

Každému z vojáků teď táhlo hlavou: „Co je zač? Máme jí ustoupit, nebo je považovat za nepřátele oba? Vždyť to vůbec nemusí být elfka – pod tou zbrojí se může skrývat kdokoli!“

Z obou vetřelců však rozhodně vypadala důvěryhodněji.

„NEMUSÍTE TU ZEMŘÍT! JSME NA STEJNÉ STRANĚ! PORADÍM SI S NÍM!“

Nikdo se nehýbal. Nikdo netušil, co bude následovat.

Potom se od Vnitřního paláce konečně ozval dusot těžké jízdy. Každý z elfů si oddychl ještě dřív, než se stačil ohlédnout.

„Poslechněte ji!“ zazněl rozhodný hlas. „Stáhněte se!“ Kníže Qethilis v pravé ruce svíral praporec Pána Eldalionu. Za ním cválala celá vojevůdcova osobní garda.

Sám Gelerion s nimi však nebyl.

Qethilis zastavil jízdu v bezpečné vzdálenosti. „Bojovnice! Ať s tím chceš provést cokoli, dávám ti jen jeden pokus!“

„NEZASTAVUJTE NÁS – A MODLETE SE!“ rozkázala neznámá naposledy, potom zakřičela cosi v dunivě úderném jazyce orků, obrátila se ke stroji zády a rozběhla se do středu města.

Kolosork rozlícené zařval, vypustil ohromný oblak kouře a vyrazil za ní.

Kníže Qethilis věděl, že jestli se v neznámé zmýlil, právě jí a tomu ďábelskému výtvaru vydal Eldalion napospas. Pochybnosti v něm hlodaly silně, neboť jako jeden z mála elfů rozuměl orčtině.

Ta neznámá žena totiž vykřikla: „Já zabít hlavní elfoun první! Ty mi nezabránit!“

Qethilis udržel chladnou tvář a svým neochvějným příkladem uklidňoval rozrušené vojáky. Přesto měl pocit, že se mu rozskočí hlava.

Nebyl si jistý, zda se rozhodl správně. Věřil neznámé, protože už pochopil, odkud její hlas zná. Tušil, čím tvář se pod černou helmou skrývá. Nevěděl, jak je to možné, ale byl ochoten se na ni spolehnout.

Úplně slepou důvěru si však dovolit nemohl. Potřeboval zálohu. Potřeboval něco, čím ve chvíli nejvyššího zoufalství dokáže zastavit cokoli.

Naklonil se k veliteli gardy a pošeptal: „Přived'te z vězení Trelmira.“

Snažil se nevidět kapitánův zděšený pohled. S praporcem Pána Eldalionu v ruce měl právo dát jakýkoli rozkaz a očekávat jeho bezpodmínečné splnění.

Potom se však sám zděsil – to když ta cizí bojovnice dosprintovala na Sluneční náměstí, zahrnula k druhé největší budově v Eldalionu a proběhla přímo skrz její bránu.

„Jak? Jak mohla vědět, že je tam?!“

Pokud Kolosork choval nějakou úctu k Matce, bohyni svých nepřátel, nebylo to znát. Vběhl do chrámu bez zaváhání.

Ork za vnitřními hranicemi Ihenganu. Ork uvnitř hradeb Eldalionu. Ork uvnitř chrámu Bohyně.

Většina elfů v tu chvíli očekávala konec světa.

* * *

Hribnik se krčil za velkým skaliskem na kraji lesa obklopujícího Eldalion a bezmocně rozhazoval rukama: „Proč my on raději někam nevyhládat? Proč ona muset jít tam? Když ona zabít hlavní elfoun v palác, ona nedostat ven!“

Bangorg na něj zíral a opět se znepokojeně drbal na hlavě. „Ona zabít hlavní elfoun? Ona nechtít to udělat... nebo ona chtít?“

Hribnik ho ignoroval: „Proč ona nemoc být spokojený? Ona tak dokonalý! Kdyby ona nevzdorovat, ona šťastný, já šťastná, všichni šťastné – a hlavní elfoun mrtvá, takže také mít klid!“

Bangorg se odvážně pustil do neprobádaných končin deduktivního myšlení: „Ty doufat, že ona ho zabít, i když nechtít? Proto my tady?“

„Muh!“ ozvalo se z klece důležitě. „Ona chtít! Ona muset! Já moc a moc tancovat, aby ona muset chtít! Muuh!“

Hribnik je ignoroval. Nervózně přecházel ze strany na stranu a kroutil hlavou: „Já hlupák, že to dovolit. Ona nepřipravený. Ona nemoc bojovat proti Kolosork. Ona doufat v nějaká zázrak, že ona najednou dostat pomoc, ale ona bláznivá elfoun, když tomu věř –“

„Jen o malý Střelka takhle nemluvit!“ okřikl ho zničehonic starý, skřehotavý, ale velmi pánovitý ženský hlas. „Ona dělat jen to, co muset!“

Hribnik se podvědomě přihrčil, ale pak si uvědomil, že už není malý goblin. Obrátil se a vztekle se rozkřikl: „A ty tu dělat co, gobla? Jak sem dostat? Co to mít znamenat?“

Bangorg i Muh jen tiše civěli.

Stará, svráštělá goblina stála opřená o otřepané koště a měřila si inženýra velmi nesouhlasným a vyloženě mateřsky zklamaným pohledem. Nikdo z trojice ji neviděl přicházet. Její zjevení tak daleko od orčího města byla naprostá a dokonalá záhada.

„Jak...?“

„Já dokončit a použít jedna tvoje vynález, co ty už zapomenout! To nedůležitý!“ vyštěkla na něj stařena. „My málo čas, jít se mnou!“

„Proč...?“

„Malý Střelka potřebovat pomoc a já slíbit, že já o ona vždy postarat!“ Vrásčitá goblina energicky vykročila směrem k Eldalionu. „Jít za mnou, ona v nebezpečí!“

„Ale...?“

„Elfoun na my nestřílet, on zmatená! Když vidět jen tři malá a jedna velká zelený, on zvědavá a ptát se dřív, než střílet! Vy nemlátit huba a jít!“

Hribnik se chtěl ptát dál, ale Bangorg ho zvedl, hodil si ho nahoru na klec a poslušně vykročil na louku. Ta stařena kolem sebe šířila zvláštní pocit důvěry a pochopení. *Věděl*, že když ji poslechne, udělá správnou věc. Jeho jednoduchému myšlení to naprosto dostačovalo.

A navíc měla v rukou koště, které si Bangorg až moc dobře pamatoval. Ani by nedokázal spočítat, kolikrát jím už dostal přes hlavu, když v dílně udělal něco špatně.

Vzpomenout by si dokázal, ale spočítat – rozhodně ne.

Muh také jen dřepěl ve své kleci a něco si spokojeně broukal.

Hribnik se však odmítal vzdát. Musel tomu přijít na kloub. Seskočil na zem, předhlonil goblina a nasadil tón, který jí měl konečně připomenout, kdo je tady pánem: „Gobla! Proč – ty – nebýt – doma – a – neuklízet – můj – dílna?!“

„Protože já nedostat k nepořádek skrz hromada šutr.“

„Tak uklidit šutr!“

„Hribnik, ty blbogob? Trosky tvůj dílna teď celý zelený. Tam už nebýt co vylepšit.“

Dál si ho nevšímala, zato její koště se nápadně přiblížilo inženýrovi nosu.

Hribnik ublíženě zastavil, počkal na Bangorga a vylezl si zpět na klec. Pak trucoval až do chvíle, než je obklopili rozčileně pokřikující elfouni a spousta natažených luků.

KROK IIIII.

Eliminimace primární cíl

Velebné ticho protkává jen zurčení neposedných vodních pramínků a tklivá melodie zpěvu zlatých slavíků.

Mlčení ctihodných stromů a mechem pokrytých skal.

Praskání proražené brány, těžké dusání sprintujících nohou a takřka neslyšné dopady spršek odletující zeminy – potom třesk rozvaleného vchodu, burácivý sesuv kamenů a zaječení roztáčeného Elfořezu ŠM-I-K.

„CHABÁ, ELFOUNKA, TY BĚŽET, ALE TY NESCHOVÁ... Hej? Kam ona zmizet?“

Dunivé dopady masivních kovových tlap tlumené kyprou hlinou. Přešlapují na jednom místě.

„C-ork, tohle divný. Stromy pod střecha. Elfoun šílená.“

Souhlasné orčí heknutí.

„Nebo... Ale to ne tak šílená! To dobrá! To já také zavést! Sklad pořád čerstvá dřevo!“ Souhlasné orčí heknutí. „Chahá! Tam stopa! C-ork, vpřed!“ Souhlasné orčí heknutí.

Vzduchem se nesly vůně tisíců květů, některé omamné, jiné osvěžující. Popínavá zeleň ovíjela ohromné bílé sloupy a společně se větvaly v majestátní klenbu, kamennou i živou, zastřešující nejkrásnější háj, jaký na světě rostl. Chrám Bohyně býval místem stálého klidu, míru a duševní pohody.

Ted' se z něj stalo bojiště.

Pod klenbou se hromadila neprostupná oblaka černého dýmu. Tři rozpadlé sloupy se válely mezi zlámanými stromy. Modravé jezírko se naplnilo čímsi odporně černým, vyteklým z jedné z děr v Kolosorkově pancíři.

A boj ještě ani nezačal. To všechno gigant způsobil pouhým během od vchodu k Prastarému. Střelka ho vedla přímo tam (nic jiného jí nezbývalo) a doufala, že všichni kněží stačí utéct.

Ohlédla se po svém soupeři. Klestil si cestu čtvrt míle za ní a vztekle řval. Proklínala se za svou slabost a nemohoucnost – od chvíle, kdy nechala Gutnika přelézt z kukly na gigantově rameni dovnitř do trupu, celý Kolosork se začal chovat jinak. Byl rychlejší a pohotovější. Věděla, že teď už si ho od těla neudrží tak snadno.

Pokud však uspěje, karta se obrátí.

To, k čemu se chystala, se dalo jen stěží nazvat promyšlenou akcí. Věděla, že Kolosork za okamžik pochopí, že tu vojevůdce není, a nejspíš ho popadne amok. Jestli s ním do té chvíle nebude schopná bojovat, eldalionská jezírka zrudnou elfí krví.

Musí se zbavit té příchyllosti k zelené. Muh ten rozkaz otiskl do její mysli silou šamanských tanců a jistě se přitom odvolával ke svým bohům, takže byla na jediném místě, kde jí bylo pomoci.

Pokud ji Bohyně ještě považuje za elfku.

Na opak raději ani nemyslela.

Tenká cestička mezi stromy vyústila na nádhernou mýtinku. K cíli chyběl už jen kousek.

Prastarý. Strom, který žil osm tisíc let; elfové ho vypěstovali ze semínka, jež jim darovala samotná Matka. Skrze něj k nim promlouvala, skrze něj ji prosili o pomoc. Každá zlomená větvička na jeho těle pro elfy znamenala rok smutku a truchlení.

To z jeho dřeva byly vyrobeny tři šípy, které zlámaly vaz vojsku maghronů. Velebný strom do nich vložil takřka všechnu svou životní

sílu. Byla to obrovská oběť a drahocenný dar. Dlouho usychal a krvácel, než se opět probral k životu.

A teď se jen několik stovek stop od něj točila obrovská pila...

Klečela u něj osamělá postava v prostém bílém plášti. Střelce při pohledu na ni zacukalo v Palhromu. Na zlomek sekundy ji viděla velmi, velmi rudě. Musel to být jeden z druidů – Hrib-27 ho považovala za nesmírně důležitý cíl.

Rudá zničit! Rudá zničit!

„Utíkej,“ vykřikla na něj – a dala by nevímco za to, kdyby to neznělo tak kovově a nepřátelsky. „Zmiz odtud! Zachraň se!“

Neposlouchal ji. Se skloněnou hlavou se modlil a svět kolem sebe nevnímal. Možná to nebyl druid. Takhle se od světa odpoutávali ti, kdo spáchali strašný zločin a hledali u Bohyně odpuštění.

Střelka jen stěží překonávala nutkání namířit a vystřelit mu do zad. Taková muka nepodstoupila ani v přítomnosti sithlarienského knížete. Málem si neudržela jasnou mysl. Kolosork však byl téměř u ní – musela jednat.

Přiskočila k Prastarému. Chytila elfa za rameno tak silně, že zařval bolestí, a odhodila ho daleko do strany.

Jeho výkřik na okamžik oslabil nutkání ho zabít – díky tomu se uklidnila, dotkla se letité kůry Bohynina stromu a začala se modlit.

„Matko, jsi má jediná naděje! Řekni, že mě ještě poznáváš! Prosím, zbav mě toho prokletí!“

Víc nestačila. Kolosork se prosekal a prořezal přes krajní stromy, uštípal křoví, do kterého se mu zamotala noha, a vrazil na mýtinku. Střelka se otočila a pokusila se mu namířit Palhrom na hrudní průzor.

Zelená dobrý!

Nedokázala to. Zbraň se jí stočila do křoví a našla bezvládně ležícího elfa. Z rozraženého čela mu stékal pramínek krve, ale byl jen v bezvědomí.

Rudá zničit!

Střelka jen stěží nevystřelila, ale přestat na něj mířit nedokázala. Viděla ho tak červeně, až to bolelo – a ta bolest se stupňovala a mohla skončit jen jeho smrtí.

Kolosork se na okamžik nechápavě zastavil – a pak se natočil směrem, kterým mířila. Uviděl nehybného elfa a zklamaně zařval. Nebo spíš vztekle vyjel.

„TO NEBÝT FÉR! JAK TY NAJÍT? HRIBNIK VYNALÉZT DETEKTOR NA HLAVNÍ ELFOUN?! PROČ TO NENAPADNOUT JÁ?“

Střelka si uvědomila, že míří na Geleriona. Zaplavila ji nezvladatelná směsice šoku, hrůzy, odporu, nenávisti a lásky.

Zvlášť to poslední ji překvapilo.

Myslela si, že svého manžela už nemiluje. Pouhá jeho přítomnost v ní probouzela hlubokou nechuť. Přesto na něj teď hleděla a opět v něm viděla toho úžasného muže, za něhož se před půlstoletím šťastně provdala.

Ona, Střelka, opět dokázala Geleriona milovat. O to palčivěji ho Aiyanail nenáviděla. Šílená hraničářka se nedokázala vyrovnat s tím, že ještě existuje nějaká láska.

Zabij ho!

„PROČ HRIBNIK POŘÁD PLÉST DO MŮJ CESTA? PROČ JÁ POŘÁD DRUHÝ?“ ječel zatím Gutnik z Kolosorka vztekle. Pak se však vzpamatoval: „ALE TO JEDNO! TO VŠECHNO MINULOST! JESTLI TY ZABÍT ELFOUN, PAK JÁ ZNIČIT TY – A JÁ STEJNĚ VYHRÁT! HRIBNIK UDĚLAT TY HLOUPÝ! TY NEMOCT ÚTOČIT NA JÁ! JÁ GOB! JÁ ZELENÝ!“ Sklonil se k ní a jeho hrozivý řev se změnil na vychytralý řev: „TY NECHAT HO PRO JÁ, TY MOCT ODEJÍT. KŠC! KŠÁ!“

Střelka neústupně nakrčila bradu. Kolosorkova řvaní si skoro nevšímala, měla dost svých vlastních vnitřních výkřiků. *Zabij ho!* Mezi Hrib-27 a Aiyanail se rozhořela rozhodující bitva. *Rudá zničit!* Střelka už do ní vůbec nedokázala zasáhnout – pozorovala ji z rohu své mysli jako maličký bezmocný divák.

„Nenávidím toho, koho miluji, a miluji toho, koho nenávidím...“

Začínala chápat, že v zápase o Gelerionův život nemá spojence. Tentokrát nebránila rovnováhu. Hrib-27 a Aiyanail nebojovaly jedna proti druhé – ony se přetahovaly o to, která zmačkne spoušť. Jestli to bude Hrib-27, zpečetí tím elfčinu neschopnost vzepřít se vloženým příkazům a stáhne Střelku do bezduché služby orkům. Pokud to bude

Aiyanail, zničí Střelčinu lásku ke Gelerionovi, zlomí její vůli a nenávistné běsnění propukne naplno.

Zabij ho! Rudá zničit!

Střelka se cítila jako cár mlhy mezi dvěma bouřkovými mračny. Přesto se ještě nechtěla vzdát. Okamžik sbírala všechnu svou vůli a chystala se – pak se pokusila znovu převládnout a přemířit. „Bohyně, pomoz mi! Prosím!“

Hlavně Palhromu se ani nehnuly.

Přesto ucítila, že se cosi změnilo. Do zápasu vůlí se přidal další vliv a rychle převažoval pomyslné jazýčky kymácejících se vah. Střelku zaplavila úleva: „Bohyně, díky –“

Něco nebylo v pořádku.

Ten vliv se přidával k Aiyanail. Nebo v ní už dávno byl, ale skrýval se. Ať už to bylo jakkoli, šílená hraničářka se s ním spojila bez nejmenšího zaváhání, jako se starým přítelem.

Hrib-27 se nevzdávala a vrhla se do posledního zoufalého útoku, ale nezdálo se, že by mohla uspět.

Střelka se zhrozila. To, s čím se její nenávistné já spojilo, bylo Bohyni vzdálenější než bolestný křik trpících umírajících. Bylo to nečisté, odporné a nesmírně silné. A nebylo to nové. Elfka to v sobě cítila už dlouho, jen si tu přítomnost neuvědomovala. Pracovalo to na svém cíli dlouho a nenápadně, zřejmě už od chvíle, kdy to do ní Hribnik vložil – a teď to konečně udeřilo a uspělo.

Zabij ho!

Maghronský zdroj pronikl do její mysli a uhnízdil se tam. Ted' se s pomocí své šílené družky Aiyanail dral i o vládu nad tělem.

Zabij ho a buď volná!

Střelka si ve zlomku sekundy uvědomila, kam by jejich vítězství vedlo. Společně by se nezastavily u vraždy Geleriona a masakru zelenokožců – Aiyanail zešílela definitivně, viděla už nepřátele všude – ovládnutá zdrojem by pokračovala v zabíjení čehokoli, co by se jí mohlo postavit na odpor. Tak jako maghroni.

Hrib-27 prohrávala, ale nepřestávala bojovat – jako pravý ork. Aiyanail však rostla a přestávala si jejích útoků všímat.

Zabij ho!

Spouštěcí mechanismus Palhromu se dal do pohybu. Střelka zoufale vykřikla: „Bohyně! Jsem tvá věrná dcera! To mě necháš vraždit své děti?“

Zabij ho! Zabij ho! Zabij ho!

Roztřásla se a podlehla.

Palhrom spustil.

* * *

Kníže Qethilis stál před rozbouranou branou do chrámu a naslouchal tichu, které tam zavládlo.

Ještě před okamžikem se odtamtud ozývalo nervy drásající praskání dřeva stromů Svatého háje, rachot sesouvajícího se zdiva a dunivé dopady Kolosorkových nohou.

Velitel si v duchu už několikrát přál, aby ty zvuky konečně utichly. Teď, když se tak stalo, ho však zachvátila taková nejistota, že by je nejraději opět slyšel.

Oba dva vetřelci se totiž podle všeho zastavili přímo u Prastarého. Navíc tam nejspíš klečel i Gelerion, který se po zmařeném pokusu o sebevraždu beze slova odebral k modlitbám. Osud elfího národa visel na vlásku. Vojáci venku napětím ani nedýchali. Většina z nich již zvažovala neuposlechnutí rozkazu – vlastně ani nechápali, jak mohli nechat Kolosorka řídit uvnitř chrámu... Takové znesvěcení!

Qethilis však vypadal, že ví, co dělá. Všichni doufali, že ho snad oslovila sama Bohyně a přikázala mu, aby nezasahoval. Jinak si jeho nečinnost vysvětlit nedokázali. Musel to být promyšlený a geniální plán.

Potom však garda přivedla několik nechvalně proslulých vězňů a důvěra v Qethilisův zdravý rozum opadla.

„Podívejte... on propustil mágy!“

„To snad ne! Vždyť nás ti zrádci všechny zničí!“

„A kde je vlastně vojevůdce? Ten by tohle nikdy nedovolil!“

Znepokojené hlasy sílily. Vojsko i přihlížející obyvatelstvo Eldalionu začínalo reptat.

Qethilis si jich však nevšímal. Nechal si ze skupinky přivést prastarého arcimága Trelmira, nejvyššího představeného zrušeného magického řádu, a stroze se ho zeptal:

„Dokážete to porazit?“

Bělovlasý arcimág neztrácel čas řečmi. Přivřel oči a naklonil hlavu, jako by chtěl naslouchat zvukům vycházejícím z chrámu. Po nepříjemně prodlužované chvíli opatrně přikývl: „Je to silné, zřejmě jeden z vládců, ale společně bychom to mohli přemoci. Někteří z nás to však zaplatí životem. Na oplátku chci svobodu pro všechny mágy, kteří přežijí.“

Qethilis nevěřil svým uším: „Jak se opovažuješ klást si požadavky?! Měl bys být rád, že máš možnost napravit zlo, které magie na světě napáchala!“

„Zase to hloupé zobecňování!“ ohrnul Trelnir pohrdavě rty. „Propadání hysterii! To lidé podlehli, ne my! Nespravedlivě trpíme za jejich hříchy!“

Qethilis jen stěží potlačil výbuch vzteku. Vždy prosazoval, že elfí mágové jistě dokáží odolat vábení moci a měli by dostat šanci vše napravit, ale Trelnir ho pouhými čtyřmi arogantními větami málem přesvědčil o opaku. V hlase sithlarienského knížete zaznělo chladné ostří: „Dávej si pozor, koho nazýváš hlupákem. Četl jsem tvé deníky. Sám jsi napsal, že ty hříchy jsou společné veškeré magii světa. Maghroni pokřivují všechny a všechno, bez výjimky. Teď to najednou popíráš?“

„Já si dávám dobrý pozor a ty jsi očividně nic nepochopil! Přečetl jsi pár řádek a myslíš, že jsi učenec? Proč jen se knížata nedrží svých mečů a nenechají přemýšlení na někom...“

„Ticho! Přečetl jsem dost, abych tě nechal vyvést na denní světlo a poslechl si tě osobně. Všichni ostatní tě raději uvidí zpět v žaláři, takže si rozmysli další urážky, starce, protože to já jsem tvá poslední naděje na spásu! Přesvědč mě, že si ji zasloužíš!“

Qethilis si založil ruce na prsou a čekal. Víc říct nehodlal. Pohár jeho trpělivosti byl plný až po okraj.

Arcimág Trelnir se ohlédl na své učedníky, potom si zhluboka povzdychl a zamračeně kývl. „Když tedy trváš na ztracení času... Magie je poskvřena celá, to ano. Všichni mágové čerpají z jedné a té samé moci, takže příchod maghronů ovlivnil všechny. Zdůrazňuji však slovo *ovlivnil*! To není to samé jako *zlomil*! Zlomit se nechali jen ti, kdo maghronům chtěli naslouchat a podlehnout. Pro

disciplinovanou mysl magie není nebezpečná! Rozhodují jen úmysly, s níž je užívána, a naše cíle byly vždy v souladu s Matčíným učením! I proto jsme raději dobrovolně přijali uvěznění, abychom neprobouzeli zbytečnou paniku. Mohli jsme ve válce pomoci i bez svolení knížat a nikdo by nám v tom nezabránil, to mi věř...“

„Já ti věřím. Nikdo jiný ne. Dám ti ale příležitost. Dokaž, že nejste tak zvrhlí, jak Gelerion tvrdí, a já zvážím změnu rozsudku z vězení na vyhnanství.“

„Vyhnanství? Uvědomuješ si vůbec, že i tady s tebou mluvím jen z dobré vůle a kdykoli mů...“ Arcimág Trelmir málem neovládl svůj hněv. Potom se však opět ohlédl na své učedníky, uklidnil se a přeci jen souhlasně přikývl: „Vyhnanství... dobrá. Pokusíme se toho arcimaghrona zastavit... a snad nám zbudou síly i na tu kovovou příšernost. Máte mou hůl?“

Qethilis kývl na gardisty, aby mu ji předali. „Hlavně buďte opatrní. Je tam i vojevůdce. Byl... *rozrušený*... a pokoušel se najít klid v modlitbách...“

Pak si teprve plně uvědomil, co předtím Trelmir řekl.

„Počkat! Ta žena v černém pancíři je...? Já pustil... do chrámu...?“

Arcimág mu kysele přikývl.

Qethilis nevěřícně potřásl hlavou: „Opravdu jsem takový hlupák?“

„Opravdu na to chceš odpověď?“

Nechtěl. Už si odpověděl.

KROK IIIIII.

Eliminometace sekundární cíl

Tiché cvaknutí spouštěcího mechanismu. Takřka neslyšný svist masivního projektilu opouštějícího hlaveň Palhromu. Výkřik ženského hlasu, který by zněl zoufale, kdyby ho kovová trubice nezdeformovala do čehosi hrozivého. A potom ŘEV. MEGAŘEV.

Ječivý, pronikavý a všeprostupující řev. Pod jeho tlakem se ozývá praskání stromů a rachot padajících sloupů.

Přehlušuje ženský křik a cele v něm zaniká tiché lupnutí zničené Perdy¹, roztrhané na oblak třísek na půli cesty k cíli.

Řev do krajnosti přepnutého vysokého hlasu graduje v kakofonii nepřírozně zesíleného chrchlání. Pak se všude rozprostře podivně hlasité ticho.

Ruší ho jen praskání lámaných křovin, kterými si klestí cestu záda letícího těžkého těla ve zbroji. Dunivý zvuk nárazu, ženské heknutí, dopad na zem.

Zapraskání kamene.

Po kratičkém okamžiku další zvuk bortícího se sloupu.

Chrchlání se ozve znovu, následované vítězným sípěním: „CHAAHÁ... hech, herch, herchrch... TY HO NEZABÍT! JÁ NEDOVOLIT!“

Tiché zařinčení zbroje. Zvuk trhaného pláště.

„NEVSTÁVAT! TY ZŮSTAT LEŽET, NEBO... herch-chr... JÁ ŘÍCT LEŽET! ON MŮJ!“

Dunění kroků gutocelového kolosu, který se dal do pohybu. Roztáčení kotouče Elfořezu ŠM-I-K.

„ON MŮJ!“

Druhé zapraskání kamene, tentokrát ze střechy chrámu.

Střelka si strhla plášť, který se jí zachytil pod spadlým sloupem, a ztěžka vstala. Cítila se, jako by něco roztráslu každou částičku jejího těla. Gutníkuv Megařev sice nebyl zaměřený přímo na ni, ale stejně s ní pořádně zamával.

Byla si jistá, že kdyby ještě byla obyčejným elfem, nezbylo by z ní nic než louže krve a moučka z kostí. Takhle jen proplachtila vzduchem a skončila o padesát stop dál. Příliš vděčná za to ale nebyla.

Kolosork-C se rozhýbal, dusal ke Gelerionovi a ječící pilu držel svisle před sebou – chystal se ležícího elfa rozříznout přímo na zemi. Střelka vyrazila na pomoc. Sice ještě nevěděla, komu chce vlastně pomoci, ale v každém případě se tam nejdřív musela dostat.

Nevypadalo to příliš nadějně. Zdvihla Palhrom a zkusila namířit na zeleně svítícího giganta. Hrib-27 jí to ihned zakázala – *Zelená dobrý!* – a pokusila se přesunout zbraň na Geleriona – *Rudá zničit!* Střelka stlačila hlavně k zemi a dál běžela.

Aiyanail mlčela. Zdroj jen tiše vrčel. Oba se zřejmě vyčerpali předchozím pokusem, který jim překazil Kolosork, a chvíli byli neškodní.

To byla dobrá zpráva, ale nešlo se z ní radovat. Gutnikova pila už rozrývala zem kousek před vojevůdcovým tělem.

Potom se však Gelerion vymrštil na nohy, uskočil stranou, nechal ohromný kolos proběhnout kolem a stáhl se do bezpečné vzdálenosti. To vše ještě napůl v bezvědomí – zachránily ho jen po celá staletí broušené instinkty válečníka.

„Co se to... Ten orčí stroj uvnitř chrámu? Bohyně...“ Střelka už byla téměř u něj. Naplno rozběhnutý Kolosork začal brzdit. Chytil se klepety stromů a vytrhával je i s kořeny. Pak se konečně otočil a s napřaženými zbraněmi se vracel zpět.

Neozbrojený Gelerion neutíkal. Místo toho sklonil hlavu, pokorně kývl a tiše pronesl: „Bohyně pustila orka do svého chrámu, aby mě potrestala. To je jasné znamení. Splatím svou zradu, přijímám trest.“

Střelka ho před sebou viděla jako pulzující rudou postavu. *Rudá zničit!* Jen stěží držela Palhrom namířený stranou. Skočila vpřed, shrábla Geleriona levačkou kolem pasu a sprintovala dál.

Kolosork zklamaně promáchl sekerou těsně za nimi. Z Megařevu se ozvala sípavá kletba.

Střelka cítila, jak se jí levačka svírá a chystá se neseného elfa drtit. Rychle ho pustila. „Běž! Ven! Já s ním musím bojovat sama!“

„Ne!“ protestoval vojevůdce a klidně se obrátil ke Kolosorkovi zády. „Chápu znamení Bohyně! Má smrt uspokojí orky a přinese mír!“

Střelka si zatoužila servat přilbu a ukázat se mu, ale to by si musela vytrhnout šrouby z hlavy. „Žádné znamení, žádný mír! Tvá smrt bude tak nanejvýš signál k útoku na oslabeného protivníka! Klid' se odtud a nech mě s ním bojovat – jeho urvaná hlava, to bude dobré znamení!“

Gelerion ji však neposlouchal. Hleděl do jejího zeleného průzoru a zaskočeně lapal po dechu. „Aiyanail...“ Potom její jméno ještě zopakoval, jako by nemohl uvěřit, že tak někoho oslovil: „Aiyanail... jsi to ty?“

Kolosork se ho pokusil přetnout sekerou. Střelka strhla vojevůdce za opasek k zemi, pak se odrazila k mohutnému skoku a opět svého manžela nesla do bezpečí. Držela ho v náručí na Palhromu, jako by nic nevážil, mířila k východu z chrámu a raději se dívala stranou.

Cítila, že se zdroj i její šílené já opět probouzí.

„Aiyanail!“ vzpomátoval se Gelerion z překvapení. „Nerozumím! To nemůžeš být... Viděl jsem tě rozsekanou...“ Raději to ani nedořekl. Najednou cítil strašlivou vinu. Myslel jen na to, že kdyby ji neměl za mrtvou, mohl ji zachránit... „Řekli mi, že tvé tělo ukradli goblini, ale já netušil... Co ti to provedli? Prosím, řekni mi, že i na té ruce je to jen zbroj... Je tvůj návrat darem od Bohyně, nebo dalším prokletím?“

Střelka se trochu nepříčetně zasmála: „To jsem ještě nezjistila!“

Kolosork za nimi opět nabral rychlost a Gutník rozzuřeně chrčel: „JAK TY МОСТ ПОМА́ХАТ ЕЛFOUN?! ОН НЕЗЕЛЕНÝ! ТЫ ЗРАДИТ? Я́ ПОРЯ́Д РІКАТ, ЖЕ ХРІБНІК ВYРÁБЄТ JЕН САМА́ ЗМЕТЕК!“

Gelerion uměl velmi dobře orcky. Pobledl: „Aiyanail, co to říká? Jak to myslíš s tou zradou? **Ty** zrazuješ **je**? Co se to tu děje?“

Začal se jí v náruči zmítat, musela ho pustit. Jeho nedůvěra ji popudila. „Ty mi nevěříš?“ Za jiných okolností by se možná opanovala a řekla si, že na to má její šokovaný manžel právo, jenže teď neměla trpělivost: „Chci po tobě jen jedno: Musíš pryč! Ven!“ Aniž by si to uvědomila, už na něj zase mířila. *Rudá zničit!* „ZACHRAŇ SE, TY BLÁZNE!“

Uvědomila si, že lomoz Kolosorkova pohybu už chvíli přichází jen z jednoho místa. Gutocelový gigant špatně odhadl hloubku zdánlivé louže a propadl se až po kolenní kloub. Teď zuřivě mával končetinami a snažil se vytáhnout nohu ven z jezírka, které se rychle barvilo odplaveným Mažotem.

A ona tuhle výjimečnou chvíli jeho slabosti promrhávala s elfem, který si postavil hlavu...

Hleděl na její bradu a na puklinu v pancíři. I tam prosvítala zelená kůže. Pak se jen tiše zeptal: „Jsi zelená i uvnitř?“

Málem stiskla spoušť – než si uvědomila, že jí to skrz její vztek našeptává Aiyanaíl. A Gutníkův řev, který jí nadával do zrádců, zase probouzel Hrib-27. *Rudý zničit!* Všechno jí říkalo: „PAL!“

Nebýt tenkého hlásku milující manželky, který ji zadržel, byla by vdovou. Strhla Palhrom stranou a – aby se nějak zaměstnala – rychle do něj nabíjela Perdul.

„Běž! Prosím, běž! Jinak se neovládnu! Zas to ve mně sílí!“

Gelerion však zlomeně shrbil ramena a stále se nehýbal: „Vidět tě takhle, to je horší než smrt... Sloužit orkům! Aiyanaíl... Zelení divoši! Nic horšího ti udělat nemohli! Jak jsem jim mohl věřit, byť jen na chvíli!? Já hlupák...“

Měla nabitou. Rychle se otočila ke Kolosorkovi – nemít rudě pulzujícího vojevůdce v zorném poli trochu pomáhalo.

Na druhou stranu, jasná zelená orčího giganta zase posilovala Hrib-27.

Kmen stromu, který po ní uvězněný Kolosork-C mrštil, však zelený nebyl. Rozstřelila ho Perdoul na dvě roztřepené klády, nevšímala si, jak dopadly vlevo a vpravo od ní, a s pečlivě udržovaným klidem a prázdnou myslí opět nabila.

„Přišla jsi mě zabít?“ vykřikl Gelerion a konečně mu do hlasu pronikla zloba. „Jsi to vůbec ty? Viděl jsem tě umřít! Co jsi zač?“

Přízrak s jejím hlasem, co mě přišel mučit? Zasloužím si mnoho bolesti – ale tohle? Bohyně, proč taková krutost?“

„Nevím, jestli jsem to ještě já! Rozhodně tě nechci zabít, jenže budu muset, jestli tu zůstaneš! Pořád s tím zápasím a nemůžu se soustředit na... Dělej! Dostal se ven!“

Kolosork se vyprostil z jezírka a opět se na ně řítí. V každé klepetnaté ruce svíral malý strom, pilu držel vodorovně ve výši elfího pasu a sekerou mával všude nad ní. Jeho kroky otřásaly zemí. Namočená noha pronikavě skřípala, nicméně fungovala. Definitivně přišel o hlas, ale z posíleného chrčení bylo poznat, že je vzteky bez sebe.

Střelka se letmo ohlédl. Gelerion stál s neústupně založenýma rukama a mračil se na ni: „Jestli jsi stále Aiyanail – dokaž to! Ona by orčí rozkazy nikdy neposlechla!“

To ji málem rozesmálo. „To Aiyanail tě chce...“ Potom to však nedořekla. Měl vlastně pravdu. Rozhodně bylo jednodušší přemoci Hrib-27 než Aiyanail.

Poslušná orčice v ní vycítila její záměr a ihned rozsvítila Kolosorkovu siluetu ještě sytější barvou: *Zelená dobrý!*

Střelka si toho vší silou nevšímal, v duchu prohlásila: „*Nouze-stav!*“, přešla na trojnásobné čerpání a celý nápor energie využila na jedinou věc: Vzepřela se Hrib-27, trhla Palhromem a vystřelila po Kolosorkovi.

Se vší tou silou to najednou šlo snáz.

Zabij ho! Aiyanail to přivítala s nadšením. Zdroj ji za odměnu nabíjel mnohem víc než trojnásobně – a vyčerpával se méně. *Zabij ho!* Hrib-27 se vrhla do boje a zkusila strhnout Střelku zpět k sobě – ale byla slabá. Maličká. *Zabij ho!*

Perdal letěla přímo do Gutnikova průzoru.

Zelená... dobrý...

Hrib-27 umdlévala.

Střelka si uvědomila, jak nenápadně a jemně ji Aiyanail oklamala. Nechala si od ní podsunout sebevědomou myšlenku a na okamžik zapomněla, že Hrib-27 proti šílené hraničářce potřebuje.

Bezmocně sledovala, jak se Perdal blíží k cíli.

„Díky Bohyni!“ vykřikl za ní Gelerion. Její vnitřní rovnováže to příliš nepomohlo.

Věděla, že jestli se projektil trefí, roztříští o okraje průzoru a v desítkách ostrých třísek vletne dovnitř, zoufale bojující orčí bojovnice v ní to nevydrží. I když Gutník a C-ork přežijí, Hrib-27 ne. Nejspíš si právě zničila svou jedinou oporu.

Aiyanail se zdrojem se už chápala vlády.

Průzor zaklapl. Perdal dopadla zlomek sekundy potom. Zpomalila Kolosorka o půl kroku – nic víc.

Další projektil už však byl nabitý a zaměřený na jednu z děr po šípech z balist. Byla blízko průzoru. Možná by Perdal prorazila do kabiny a zasáhla jednoho z pilotů...

„Obvykle-stav!“ vyjekla Střelka. Hrib-27 okamžitě vyrostla. Aiyanail zklamaně ustoupila. Zdroj nemohl neposlechnout a musel přestat poskytovat energii, ale syčel v elfčině hlavě zlostí.

Kolosorka i se zavřeným průzorem postupoval. Gelerionův pohled ji stále tlačil do zad.

Zelená dobrý! Zabij ho! Rudý zničit! Zabij ho!

Byla tam, kde před okamžikem – nemohla se hnout. Opět čekala na *zázrak*.

Hleděla přes Kolosorkovu hlavu na vzdálenou korunu Prastarého. Snažila se v tom najít uklidnění. Gigant se blížil, zakrýval stále víc a víc z jejího výhledu – a ona se nemohla hnout.

„Bohyně... ne. Už rozumím. Je ve mně maghron. Přijít sem byla chyba... Ty mi nepomůžeš. Jsem... sama.“

Gelerion k ní přistoupil. Zezadu jí položil ruku na černý nárameník. „Aiyanail, nejsi sama. Jak ti mohu pomoci?“

Zabij ho! Rudá zničit!

Vytrhla se mu, naslepo vykopla za sebe a odmrštila ho do křoví. Udělala to, aby ho dostala do bezpečí, od sebe i od Kolosorka, a doufala, že mu příliš neublížila – ale stejně se hned cítila trochu lépe.

Gutocelový gigant byl u ní. Rozmachoval se oběma kmeny i sekerou, pila ječela sotva šest stop od Střelčina pasu. Elfka stála a neuhýbala. Kdyby ustoupila, uvolnila by kolosu cestu ke svému manželovi. Bránit se útokem však také nemohla.

Byla v pasti své rovnováhy. Nedokázala se rozhodnout. Nemohla dělat nic, jen čekat.

Bylo to zvláštním způsobem... osvobozující.

Levý koutek úst jí zacukal v náznak úsměvu.

První ránu kmenem zachytila na rameno. Zarazilo ji to po kotníky do hlíny. Obemkla kládu rukama, protočila se v bocích, vytrhla ji Kolosorkovi z klepeta a nastavila do cesty druhému, hluboce svišticímu stromu. Síla úderu ji vyhodila do vzduchu. Přistála až o pět kroků dál, ale ihned běžela zpět. Vykryla úder sekery, napůl přeražený kmen jí vyletěl z rukou, ztratila rovnováhu, padla na záda. Pila jí přehučela těsně nad nohama. Odvalila se do strany.

Gutnik to očekával. S obrovským rozmachem ji druhým kmenem zatloukl do země. Pláty černé zbroje na ní popukaly. Slyšela praskat své kosti. Přestala vidět – a i sluch jí na chvíli vypověděl službu.

Kolosork ani nezastavil. Nechal ji tam ležet a dusal dál, ke svému hlavnímu cíli. Se zasténáním ze sebe shodila kmen, ztěžka se vyhrabala na všechny tři a Palhrom, zatřásla hlavou a zrak se jí vrátil.

Gelerion prchal před gigantem k východu z chrámu. Kolosork chrčivě řval a snažil se ho dohnat. Vypadalo to však, že to vojevůdce stihne ven včas.

„Konečně...“ hlesla Střelka. I když toho už nebyla schopná, měla chuť se usmívat. Byla spokojená. Stále se nedokázala postavit, kosti v ní chrastily jak v dětské hračce, po levé ruce jí stékala hustá černá krev – ale svého manžela zachránila...

Ne, to vlastně ne. Aspoň ho však nezabila.

V duchu se uchechtla.

Palhrom jí podjel. Padla na břicho. Zavřela oči a znehybněla, ale stále jí bylo dobře. Aiyanail zuřila. Hrib-27 zklamaně klela. Zdroj odmítal léčit její zranění. Všem se jim smála.

Ten stav, do kterého se dostala, když na ni Kolosork zaútočil, ta naprostá bezmoc a současně uvědomění, že ať udělá cokoli, nebude to mít žádný vliv... Nebyla si jistá, co přesně se změnilo, ale v té nemohoucnosti našla cestu k síle. V tu chvíli nečekala nic – ani pomoc, ani milost, ani štěstí. Dívala se na svět očima elfky, která se smířila se svým osudem a přijala ho. Dotkla se úplného dna a rozkoukala se v černočerné tmě hloubek své mysli.

Vrátila se tam.

Spatřila Hrib-27. Byla to vysoká svalnatá elfoorčí míšenka se zelenou kůží, rozevlátými rudými vlasy a malými orčími kly vyčnívajícími z rudých rtů. Ctila své povinnosti, nade vše ráda bojovala a dívala se na svět nesmírně jednoduše: Milovala přátele, nenáviděla nepřátele. Viděla svět rudozeleně a jen matně tušila, že existují i jiné barvy. Nechápala je však. Rozčilovaly ji.

Tak jí je zkusila ukázat. Válečnice vrčela, ale dívala se.

Obrátila se a hladce se vyhnula zuřivému útoku Aiyana. Smyslné rty kdysi sličné a chladné hraničářky byly znetvořeny lýtým šklebem a odletovaly od nich chuchvalce pěny; když Střelce nedokázala ublížit, skrčila se do nejtemnějšího kouta a cenila na ni zuby. Ze všeho nejvíc připomínala divokou šelmu, zkroucenou oběť vlastní i cizí zloby. Plavé vlasy jí létaly kolem hlavy jak vztekli hadi, prsty se křivily do nápodoby drápů. Obklopovala ji temnota zdroje, který se v ní uhnízdil a sytil ji nenávistí. Už nevěřila ničemu, jen jeho našeptávání.

Střelka se natáhla, vytrhla ho z ní – a vrazila ho do vlastních prsou. Udělala to zcela samozřejmě, *cítila se na to*. Aiyana se záštiplně rozječela, pokusila se po ní opět skočit, ale neudělala už ani krok. Zakymácela se, vyčerpaně klopýtla a padla k zemi. Usnula. Zloba z její tváře ustoupila. Smutek a stesk zůstaly, ale s nimi žít musela.

Střelka poprvé ucítila tepání zdroje, svého nového srdce. Předtím byl také v ní, ale... jinak. Hribnik ho do ní vložil, aniž by ho skutečně zkontroloval. Teprve teď si ho podřídila.

Nebo mu do sebe otevřela cestu. Nemohla si být jistá. Šířil kolem sebe zmar a hněv. Doufala, že mu dokáže odolat, a věřila, že na to nebude sama. Právě získala dvě nové spojenkyně...

Možná. Pokud přežije. A pokud si to ty dvě nerozmyslí.

* * *

Odrážela se ode dna své mysli vzhůru.

Procítila jak z hlubokého sna. Vypravila ze sebe: „Nouze-stav!“ a zdroj ji vztekle, ale poslušně začal léčit trojnásobkem energie. Tím vztekleji, čím víc se blížil k vlastnímu vyčerpání.

Střelka otevřela oči. Zdálo se to neuvěřitelné, ale mezitím uběhlo jen pár sekund. Viděla Geleriona dobíhat ke zřícené bráně chrámu a Kolosorka těsně za ním. Hrib-27 jí je ukazovala stále ve stejných barvách, ale už to nekřičela tak hlasitě.

Zato u nově příchozích si byla velmi jistá: *Rudá zničit! Rudá zničit!*

Arcimága Trelmira a jeho učně viděla ještě dřív, než se jí objevili v zorném poli; cítila jejich palčivě rudé obrazy jako pálení ve spáncích. Vrazili do chrámu – sedm zářivých postav, jimž z rukou a napřažených holí šlehaly blesky. Vzduchem zavoněl ozón.

Zdroj zapulsoval zvláštním způsobem – a jeho vztek zmizel. Najednou Střelku sám od sebe léčil, jako by na ničem jiném nezáleželo.

„Dostaňte vojevůdce ven!“

Poznala ten hlas – Qethilis křičel z plných plic. Sithlarienský kníže následoval sedm mágů s pětící nejlepší bojovníků Eldalionské gardy. „Zaměřte se na ten stroj, pak najděte toho maghrona!“

„Ne, vy blázni, tady žádnou magii nesmíte...!“ vykřikl vojevůdce, sotva Trelmira poznal – ale bylo pozdě.

Mágové vychrlili svá nejlepší zaklínadla. Spojili v nich všechny své síly. Magická smrt' neskutečných rozměrů se opřela do Kolosorkova pancíře, otevřela v něm širokou trhlinu a srazila ho na záda. Mával končetinami jak chrobák, zastavenou pilou se snažil zakrýt zející díru a dokonce se zdálo, že už snad ani nedokáže vstát. Takový účinek měla magie v rukou mistrů.

Elfové nabrali k jáсотu.

„Vy pošetilci, podívejte!“

Gelerion ukazoval na zvláštní černou trhlinku, která se rozevřela přímo nad gutocelovým gigantem. Na místě, kde se útočná magie soustředila nejsilněji a spojila se do jednoho proudu.

„Zlom! To ale není možné!“ vykřikl arcimág nevěřicně. Naštěstí se ihned vzpamatoval: „Zavřete to! Odsajte tu sílu! Nenechte ji procházet na druhou...“

Trhlinkou se protlačily dva drápaté prsty a zapáchily. Ve vzniklé skulině se objevilo několik svalnatých pařátů. Zabrały vší silou –

a vzápětí se už z divokého portálu do chrámu hrnul jeden maghron za druhým.

Střelka se vymrštila na nohy a zaměřila Palhrom. Chtěla spustit palbu, ale spouštěcí mechanismus selhal. „Zrádce! Gratuluju, dočkal ses přátel!“ křikla v duchu na zdroj ve své hlavě – ale pak si uvědomila něco divného.

Nezradil ji. Ječel hrůzou.

* * *

Bangorg už poněkolikáté uhodil kyjem do země a z plných plic zařval výzvu. Elfové od něj ustoupili, ale stále na něj mířili. Nikdo z nich se neodvážil přijmout – a prokázat, že všichni do jednoho nejsou zbabělci. Orčí bojovník byl zklamaný, ale rozhodně ne překvapený.

V kleci na jeho zádech se zuřivě točil Muh.

„Muh! Nemířit na já! Já vidět, kdo mířit, já pamatovat! Ty mířit! Ty mířit! Ty taky mířit! Přestat mířit, nebo já čířit!“

Jející goblin lomcoval mřížemi jak smyslů zbavený. Vypadalo to, že se brzy rozhodne své vězení opustit a skočí na nic netušící elfí vojáky.

A to by jim Bangorg nepřál.

Hlavně proto, že by už pak neměl do čeho praštit.

Hribnik mu stál na rameni, svíral v rukou ten strojek, se kterým si v poslední době neustále hrál, a celý bledězelený se rozrušeně třásl. Bangorg se obával toho, co inženýrův vynález provede. Ať to bude cokoli, byl si jistý, že ho z toho zase rozbolí hlava...

Elfů kolem nich bylo tolik, že je ani nemělo smysl počítat. Bangorg sice neviděl smysl v žádném počítání, ale i na něj jejich množství udělalo dojem. Přemýšlel, kolik jich vezme s sebou do Věčného boje, a usmíval se. Bylo dobré mít v posledních chvílích života dostatek nepřátel.

Opět praštil kyjem do země a zařval. Opět jeho výzvu ignorovali. Bylo to naposledy. Už ho přestalo bavit čekat na jejich velitele. Vzal zavděk tím, co se nabízelo, a nadšeně se rozmáchl.

Jenže bylo pozdě.

Elfové všechno zkazili. Sklonili zbraně a začali se klanět. Prokazovali úctu té podivné staré goblince, která sem před

eldalionské hradby trojici dovedla. Div před ní nepadali na kolena – a i na orka a oba gobliny se dívali úplně jinak. Uctivě, přívětivě... přátelsky!

„Muh! Oni být blázen,“ prohlásil Muh znalecky. „Patřit do klec.“

Ihned si však uvědomil, co by to mohlo znamenat: „Ne do můj klec! Já nepůjčit, já potřebovat! Já vyrobit nová! Já dělat ten nejvíc dobrý klec! Já klidný hned začít!“

Navzdory jeho obavám ho však nikdo o klec připravit nechtěl.

Bangorg zatím přestal hledat alespoň jednoho bojechtivého nepřítele, zklamaně se napřímil a hodil si kyj na volné rameno. Z toho druhého zíral Hribnik a překvapeně blekotal: „Gobla! Gobla, poslouchat já! Co ty udělat? Proč oni přítel?“

Vrásčitá uklízečka na něj jen netrpělivě mávla a opět se věnovala elfům.

Vypadalo to, že jim žehná.

Muh si všiml, na koho všichni koukají, a na okamžik přestal nabízet velkovýrobu klecí: „Muh! Elfouni milovat naše gobla! Asi potřebovat uklidit? Ale oni koukat nad ona! Proč oni nekoukat na ona? To neslušný! Oni ona přehlížet! Já pamatovat, kdo přehlížet, a potrestat! Nevyrobit klec!“

Bangorg se zadumaně podrbal na hlavě. V tom slovopádu Muhových nesmyslů se skrýval jeden dobrý postřeh: Elfové skutečně hleděli kamsi nad goblunku. Skoro, jako by ji viděli mnohem vyšší...

Stařence to nevadilo. S přívětivým výrazem promlouvala k elfům: „Vy nebát, všechno dobře dopadnout. Odvést my do chrám, mladá bojovník,“ požádala stařena skřehotavě – a šťastně se usmívající vojáci jí rozuměli.

A pak už je všechny čtyři vedli skrz vyděšené město.

Hribnik nevěřil svým očím. Sbíhali se k nim muži, ženy i děti, s nábožnou úctou hleděli na goblunku a poté se připojovali k rostoucímu průvodu, mířícímu na velké náměstí, jemuž vévodil obrovský zlatý kotouč velebně se otáčející nad vysokým bílým sloupem. Paprsky, které po celém městě vrhal, byly od slunečních takřka k nerozeznání.

Strach, který městu vládl, rychle ustupoval. Mezi elfy se zvolna šířilo radostné nadšení. Dokonce i ti, kdo ke stěnám otřásajícího se

chrámu ze všech sil tahali balisty, začali opouštět svou práci a veselit se s ostatními.

„Muh. Elfoun cvok!“ usoudil Muh s konečnou platností. „Ale proč všechen elfoun najednou? Ha, já už vědět! Něco být ve vzduch! Oni nadýchat a v hlava cvak! Vy teď poslouchat! Jestli nechtít být cvok, vy nedýchat a ne cvak – vy rozumět? Takhle: Mháááá!“

Stále si ho nikdo nevšímal.

Hribnik se zachmuřeně rozhlížel a mlčel. Z výšky Bangorgova ramene viděl polozřícenou bránu chrámu, k němuž mířili. Před okamžikem dovnitř vběhla malá skupina elfů a všechny ostatní nechala venku hlídat.

Goblinka poklidně procházela mezi klaníci se elfy a rozdávala žabiččí úsměvy na všechny strany. Kde ještě před okamžikem nikdo nevěděl, jestli Kolosorkův příchod neznačí konec Eldalionu, teď málem začínaly oslavy návratu dobrých časů.

Už i hlídky kolem brány do chrámu se začínaly obracet, opouštět své posty a přidávat se k jásajícím elfům.

Hribnik upíral zrak na goblinčina záda a ve tváři byl temně zelený závistí. Pak už to nevydržel, opět seskočil, dohonil ji a vyjekl: „Co to být za trik? Jak ty oni omámit? Tohle nemožný!“

Usmála se na něj, ukázala mu, co po celou dobu drží sevřené v levé dlani, a zeptala se: „Ty to poznávat?“

Nevěřicně zíral na maličkou verzi stroječku, který se pokoušel dokončit už od chvíle, kdy vyrazili z Rangorogu. Věděl, jak moc by se mu tady mezi elfy hodil... Uvnitř kruhového závěsu zářil malý smaragd a nepravdělně se otáčel do všech možných směrů.

„Ale to... já ani... to nemělo...“

„Já trochu vylepšit a rozšířit působnost, ale nápad tvůj. Ty génius, Hribnik.“

Opět stroječek schovala a dál rozdávala úsměvy na všechny strany. Inženýr se několikrát uhodil pěstí do hlavy, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Pak se najednou nafoukl pýchou.

„Ano, gobla, já génius! Já nikdy nepochybovat, že můj Vsugeroobraz K-1AM opravdu moc fungovat! To jasný!“ Rozhlédl se po elfech, kteří se dívali několik stop nad goblinčinu hlavu a stále se klaněli. „Heh. Co oni tedy myslet, že vidět?“

„Oni vidět svá Bohyně!“ zazubila se stařena. „Nebýt oni směšná?“

Hribnik jí chtěl přizvukovat – ale vtom vrásčitá uklízečka klopýtla, padla na zem a zašklubala se v křečích.

V tu samou chvíli se chrám otrásl a na Eldalion padl stín. Radost a veselost vybledly a zešedly. Elfové při pohledu na ležící goblínku zakvíleli hrůzou a popadali na kolena.

Na nekonečně dlouhý okamžik zavládlo napjaté ticho. Nikdo se neodvážil ani nadechnout.

Jen Muh, protože už opravdu musel: „Mhááá!“

Potom se stařenka konečně pohnula a ztěžka se postavila. Vypadala, že musí vynakládat všechnu sílu jen na to, aby zase nespadla.

Ilienganští na ni hleděli se směsicí smrtelného děsu a skomírající víry. Zůstala shrbená – jako by ji ta nepřirozená tma tlačila k zemi – a její hlas zazněl unaveně: „Bangorg... vzít mě do náruč a běžet. My muset napravit, co Hribnik a elfouní mág spáchat... než být pozdě...“

„To nesmysl!“ protestoval inženýr ublíženě. „Já nic nespáchat! Já zrovna přijít!“

„Hribnik... tvoje zdroj přitahovat maghron... pak stačit málo, aby kouzlo otevřít cesta!“

Inženýr zaraženě zmlkl. To dávalo smysl. Přesně toho se vždy bál.

Ihned se však vzpamatoval a chystal se uchýlit k vychytralému tvrzení, že za všechno může Gutnik.

To už mu však nikdo nevěnoval pozornost. Orčí asistent totiž mezitím poslechl uklízečku a rozběhl se s ní nejrychleji, jak dokázal.

Cestu k chrámové bráně si musel doslova prorážet – šokovaní elfové se většinou pohybovali jak ve snách a vůbec si neuvědomovali, že by mu měli uhnout. Místo toho na nesenou stařenku upírali pohledy, v nichž doutnala již jen slabá naděje, a cosi zoufale vykřikovali.

„Vy nemocť dělat nic – jen modlit!“ odpovídala jim goblínka chabým hlasem. „Nechodit dovnitř do chrám – ten bitva nepotřebovat další nevinný mrtvá. To bitva potřebovat zázrak...“

Hribnik zjistil, že mezi stovkami vysokých elfů zůstal sám. Přestal se ublíženě mračit, vykvikl: „Vy počkat!“ a pelášil za Bangorgem.

Přitom si pod své bílé vousy rozčileně mumlal: „Jak jen ona udělat, že Vsugeroobraz působit na tolik mysl? To přece odporovat zákon zachování myšlenka...“ Pak se ale přeci jen zase spokojeně usmál: „Takže to já muset být opravdu velká génius, když to fungovat!“

Z chrámu zaznělo táhlé, krvelačné vytí. Od založení Eldalionu na samém počátku osmitisíciletých dějin zde ještě nikdo nic podobného neslyšel.

KROK IIIIIII.

***Změnit situace! Zahájit průskum boj
a stanovit noví priorita!***

Skřípání trhavě se pohybujících kovových končetin. Cvakání křečovitě svíraných klepet.

Tichoučké odkapávání Mažotu X2000 krváceného z proděravělých trubek.

Ječivý hlas vycházející z díry v roztrženém kovovém trupu. Obviňování, nadávky, hrozby a další nadávky.

Omluvné orčí hekání.

Rozkazovačný hlas starého elfa: „Nevšímejte si toho stroje! Je zničen! Napřete všechnu sílu k uzavření průlomu!“

Praskání magických výbojů v houstnoucím vzduchu. „Stále se to rozšiřuje!“

„Pane, nemůžeme tam vlévat další moc, jen to živíme!“

„Mlčte, omezenci, a nepřestávejte! Ovládněte tu sílu, nenechte si ji vyrvat z rukou – ona vám nakonec podlehne! Je to jen nástroj, kterým vládneme!“

Stále se množící vrčení přicházejících maghronů.

Střelka se krčila na nejistých nohou, skrývala se za padlým stromem a s obavami čekala, co se teď stane.

Viděla, jak se Gelerion a Qethilis setkali uprostřed zuřící magické vřavy, vyměnili si zachmuřené pohledy a bok po boku se postavili mezi mágy a rostoucí smečku vrčících nepřátel. Pět členů gardy zaujalo pozici poblíž ležícího Kolosorka. Doufala, že Gutnik už nemá vládu nad gigantovým pohybem, protože by vojáky mohl smést jediným mávnutím sekery.

Chtěla by pomoci – ale nemohla. Tělem jí proudilo sotva dost energie na opatrný pohyb a spouštěcí mechanismus Palhromu stále nefungoval – dokázala jen bezmocně sledovat, co se děje. Už si však byla jistá, že ji zdroj nezahlavil. I když napůl očekávala, že ji ta nečistá věc podpořená přítomností ostatních maghronů okamžitě ovládne, nestalo se tak. Naopak – zdálo se, že zdroj přestal být schopen čehokoli. Jen žalostně kvílel.

Rozevřený divoký portál chrlil další a další maghronské vetřelce. Patřili k druhu, který vynikal fyzickou silou a brutalitou, a jejich zdeformované tlamy připomínaly mordy psovitých šelem. Dopadali z trhliny na všechny čtyři, slintali na posvátnou hlínu a cenili na elfy ohromné tesáky. Do chrámu jich během pár okamžiků proniklo přes dvě desítky. Nasávali vzduch, jako by věřili.

Vzápětí útočili. Všichni stejným směrem – k elfům se obrátili zády, Kolosorka si vůbec nevšimli – jejich cílem byla Střelka.

Zdroj ječel stále zděšeněji. Rozhodně své krajany nevítal – a nepovažoval za spojence. Čím se k němu dostávali blíž, tím zoufaleji naříkal.

Povzbuzující na tom byla jedna jediná věc: Všichni maghroni svítili rudou barvou. Jednotlivě, bez pochyb.

Hrib-27 vyrazila nadšený bojový pokřik, Aiyanail je tiše nenáviděla.

Konečně smysluplné cíle.

* * *

Skučení zdroje už bylo nesnesitelné.

„Zmlkni!“

Kupodivu poslechl a uklidnil se. Střelka to přijala jako dobré znamení. Vzápětí se jí tělem rozběhla trojnásobná dávka energie a její ústa sama od sebe prohlásila: „Nouze-stav!“

Přesně to by po něm vzápětí chtěla, ale vyhověl jí úplně sám. V koutku jí zacukal náznak úsměvu. Kdyby měl zdroj ocas, vrtěl by jím jak poslušný psík.

„Čeká vás hodně nabitá chvilka, obludy,“ pronesla Střelka takřka vesele, Palhrom vyletěl vzhůru a konečně spustil na plný výkon sto čtyř Perd4 za minutu.

Nejbližší maghron už po ní skočil. Letěl s napřaženými tlapami a z vyceněné mordy mu odletovaly chuchvalce slin. A přesně v této poloze se začal i vzdalovat. První salva se mu z bezprostřední blízkosti zasekla do hrudi a pozpátku ho odhodila pryč, druhá jej vynesla ještě výš – a třetí už prošla skrz. Na zem dopadl ve dvou kusech a ten horní se tvářil velmi překvapeně.

To už ale Perdy4 kosily další cíle.

Zdroj poslušně hučel, dodával energii a působil skoro vděčným dojmem. V žádné z hlavní se nezasekl šíp. Masivní zbraň duněla neustávajícím čtyřnásobným hromem a útok smečky maghronů se změnil v chaos.

Padlo jich osm, než se stačili rozprchnout. Zčernalá krev líně vytékala ze škubajících se těl a vsakovala se do svaté půdy. Všechno poblíž zasažených míst začínalo velkou rychlostí hnít.

Střelka vztekle blýskla okem po sedmi čarodějích, kteří se vztaženými rukama zaklínali průlom, a málem na ně přesunula palbu. To oni mohli za to, že se nejčistší místo na světě nezvratně potřísnilo magií. Kolosorkovo řádění bylo ve srovnání s průnikem maghronů trapnou maličkostí.

Okamžik předtím jí však došly střely v přídatných zásobnících a ve střelovniku v lokti jich zbývalo jen deset. Přerušila střelbu a ustoupila zpět do úkrytu, aby přebila. Bylo to dobře – nebyla si jistá, zda by ty proklaté mágy přeci jen nerozstřílela. Uvolnila spoušť jen těsně předtím, než by prvního z nich provrtala Perdou4.

A stejně měla pocit, že ji zastavil jen pohled na pobledlého Geleriona, který s přísně netečnou tváří sledoval každý její pohyb. Dovedla si představit, co se asi jejímu vždy tak citlivému manželovi

honí hlavou. Nedivila by se, kdyby se při pohledu na mechanické monstrum, kterým se stala, rozhodl nařídit její smrt – a vysvobození.

Uvědomila si, že se na vojevůdce může dívat a nepodléhat touze ho zabít. Byla to malá radost uprostřed šílenství.

Čtrnáct zbývajících maghronů ji plíživě obkličovalo. Drželi se při zemi a mezery mezi stromy překonávali dlouhými skoky. Ten nejdřezší měl pocit, že se jí ztratil, a pokusil se jí skočit na záda – jen se letmo obrátila a přišpendlila ho Perdoul až na čtvrt míle vzdálenou stěnu. Zoufale vyl po celou dobu letu – a ještě dlouho potom.

Z trhliny jich mezitím vyskákalo nejméně dalších deset – a pak se do chrámu začalo prodírat něco většího. Střelka ucítila, jak zdroj na okamžik zaváhal a málem opět propadl panice, ale udržela si ho. Mezitím nabila novou Perdul a rychlým přesným pohybem vytáhla náhradní zásobník z malé kovové zásuvky na bříše. Vyměnila ho za prázdný z horní hlavně.

Ostatní tři hlavně a střelovnik musela nechat na volnější chvíli – maghroni s podporou posil opět zaútočili všichni najednou.

Pevně se rozkročila a zahájila mířenou rychlopalbu. Během dalších šesti sekund obdrželi tři nejrychlejší maghroni Perdu4 přímo mezi očmi, ztuhli uprostřed skoku a dál letěli už jen setrvačností – po dopadu ryli mordou v zemi a zastavili se až u jejích nohou. Další na ni opět skočil zezadu – hmátla po něm levačkou, rozdrtila mu hrdlo a smetla jím ze vzduchu pátého. Přistáli na zemi v jedné bolestně kňučící hromadě. Přitom ještě jednou vystřelila, ale pohyb ji vyvedl z rovnováhy. Minula a šestý maghron přišel jen o ucho. Rozlícené zařval, skočil a celou vahou svého masivního těla jí dopadl na hrud'.

Zakročila si a udržela se na nohou. Levačkou stvůru přidržela za kožich na šíji, úderem čela jí rozdrtila čenich a pustila ji na zem. Chtěla odskočit stranou a vyhnout se dalším dvěma útočníkům, ale už to nestihla. Skočili na ni, obrovské tesáky sklaply a zavěsily se jí na levačku a pravou nohu.

Tentokrát ji na zem strhli.

Přidali se k nim další tři. Jeden jí zalehl Palhrom a nenechal se setřást, zbylí se ostrými drápy zaklesli do spár a trhlín v jejím pancíři

a pokoušeli se ho z ní servat. Nemohla se už bránit – jen se marně zmítala.

Zdroj byl téměř vyčerpaný. Opět začínal panikařit. Ona sama k tomu neměla daleko.

V posledním záchvěvu naděje pohlédla zpět k trhlíně. Skulinou mezi vrčícími netvory zahlédla dalších sedm maghronů, kteří se k ní blížili dlouhými skoky, a ještě za nimi zářící postavy elfích mágů.

Kdyby dokázali průlom uzavřít, zemřela by spokojená. S tím však nemohla počítat. Právě změnili stranu.

* * *

Gelerion a Qethilis sledovali, jak černá bojovnice mizí pod klubkem zmítajících se netvorů, a vyměnili si další zachmuřený pohled.

„Maghroni proti maghronce!“ ucedil mezi zuby sithlarienský kníže. „Pro nás dobré!“

Pětice vojevůdcových gardistů s ním mlčky souhlasila. Gelerion si ztěžka povzdychl a neodpověděl. Koutkem oka sledoval pulzující průlom. Così se jím stále pokoušelo protlačit do chrámu, ale zatím neúspěšně. Byla to však jen otázka času: Vyčerpaní mágové se drželi na nohou už jen silou vůle, ždímalí ze sebe poslední zbytky moci a zasypávali trhlínu kouzly, která neměla kýžený účinek. Průchod rostl čím dál rychleji.

A Bohyně nezasahovala. Zřejmě se rozhodla, že svůj svatostánek neochrání. Zřejmě již elfy nepokládala za své věrné děti.

Jakkoli byla ztráta nejsvatějšího místa elfů hrozná, bylo načase přiznat porážku, ustoupit a přeskupit síly. Gelerion věnoval poslední pohled *té věci*, kterou by chtěl, ale už nemohl pokládat za svou ženu, a obrátil se k arcimágovi. Starý elf stál uprostřed svých následovníků se skloněnou hlavou, žhnoucí hůl svíral v obou rukou před sebou a tvrdošijně mumlal další a další zaklínadla.

Gelerion vždy cítil nechuť k němu i ke všem ostatním praktikům zakázaných umění, ale dnes se snažili pomoci. Rozhodl se jim to v budoucnosti přičíst k dobru – pokud se odtud dostanou ve zdraví.

„Trelmire! Chrám je ztracený! Stáhneme se ke vchodu, dokud si nás nevšímají, a přeskupíme se!“

Uvědomil si, jak hroznou věc právě vyslovil – opustit Prastarého! – ale nebylo jiného zbylí. Bohynin svatostánek byl znesvěcený. Elfové se nedočkají vytouženého odpuštění. Matčina tvář zůstane odvrácená.

„Trelmire! Nech to být!“

Stařec ho zřejmě neslyšel. Stále se nehýbal. Gelerion dal znamení Qethilisovi a rozběhl se k mágům, aby je ven odtáhl.

Ještě předtím však zahlédl výraz ve tváři nejbližšího z nich.

Uskočil právě včas. Jiskřící výboj ho minul jen o několik coulů. Trelmirův učedník ho vypustil z napraženého spáru, který už elfí dlaň připomínal jen vzdáleně.

Překvapený Qethilis se nestačil zastavit a narazil vojevůdci do zad. Gelerion po něm hmátl, strhl ho k zemi a sám se vrhl stranou – další ničivá kouzla je minula ještě těsněji.

Pětice gardistů takové štěstí neměla. První z nich se vypařil v zášlehu pekelného plamene a dva další tomu byli příliš blízko. Vdechli rozžhavený vzduch a zhroutili se na zem s popálenými plícemi, neschopní dýchat.

Nebylo jim pomoci. Nebyl čas ani na lítost – vojevůdce ve zlomku sekundy pochopil, že mágové už dávno nepracují na uzavření průlomu. Ta ohromující přítomnost, která se sem pokoušela proniknout, z nich učinila své sluhy. Se zoufalou kletbou se na ně vrhl, aby jich alespoň co nejvíc pobil, než se zmůžou na další kouzla.

Qethilis ho však strhl zpět: „Ty musíš přežít! Prchej!“ Vzápětí se sám rozběhl. „To já je přivedl – já to napravím!“

Gelerion chtěl protestovat, ale oba zbývající gardisté ho vzali mezi sebe a táhli k východu. V takové chvíli na vojevůdcovy rozkazy a přání nebrali ohled – jeho smrt by elfy definitivně zlomila. Museli ho dostat do bezpečí.

Podvolil se povinnosti, ale cítil se jako zbabělec.

Sithlarienský kníže se vrhl mezi mágy s modlitbou k Bohyni na rtech. Prosil za odpuštění, neboť se chystal k nemyslitelnému: Elf zabije elfa. S vlastní smrtí se už dávno smířil, ale tohle byla hranice, kterou vždy vnímal jako nepřekročitelnou.

Nevěděl, jestli to dokáže.

Potom po něm však první z bývalých mágů hrábl prodlouženým spárem a Qethilisovy bojovnické instinkty rozhodly za něj. Úkrokem se drápům vyhnul, dalším krokem se přiblížil na dosah a současně už sekal – zespoda zboku přímo do ramenní jamky. Zasáhl přesně a vložil do seku sílu celého těla.

Elfí maghron ze sebe vydal bolestný skřek. Čepel mu prosekla maso i kloub; ruka mu zůstala viset jen na několika pruzích kůže. Přesto neomdlel, ani mu nepodklesla kolena – po celém těle cítil požehnání magie, svého nového nevyzpytatelného boha, a bolest pro něj nestála za povšimnutí.

„Vy už nejste elfové!“ zařval Qethilis tak silně, aby tím přesvědčil i sám sebe, a hnal se vpřed. Kmitajícím mečem rozčísl břicho druhému a přesekl klíční kost třetímu. Mistrovsky vykovaná elfí čepel vedená rukou jednoho z nejlepších šermířů Ilienganu neuvízla v tělech protivníků – zdánlivě jen hladila, přitom zanechávala smrtelné stopy.

Žádný z těch tří však neumíral, zůstávali stát na nohou – a zatímco si velitel nakračoval, aby setnul samotného Trelmira, dokončili svá smrtící kouzla a poslali mu je do nechráněných zad.

V ten okamžik arcimág zvedl hlavu. Jeho oči zářily nezemským zeleným svitem, obličej mu rychle pokrývaly šupiny. Jak mrštný plaz se vyhnul Qethilisově čepeli, jeho ruka vystřelila jak útočící zmije a dlouhé drápy sevřely velitelův krk. Druhá ruka pustila hůl, zamířila vzhůru, sevřela se v pěst a rozzářila se oslnivou zlatou září.

„*VIRTOGISSS!*“

Záře se rozprskla do všech stran.

O sekundu později věděl sithlarienský velitel jediné – stále byl naživu a nezraněn.

Obklopovala je zářící zlatá sféra. Trelmir ho pustil. Jeho hůl se otáčela před nimi a vysílala do všech stran jiskřivé výboje síly. Sežehnuté mrtvolý tří členů zakázaného řádu ležely před sférou, zbylí tři učedníci prchali do úkrytů.

„Possstarej ssse o ně!“ zasyčel Trelmir naléhavě a opět se obrátil k otevírajícímu se průlomu. Vyrázilo odtamtud masivní chapadlo – rozložil ho rezonujícím slovem moci a opět se chopil hole. „Pobij ty zrádce, než ssse ssstačí vzssspamatovat!“

Qethilis nevěřicně zíral, jak arcimág sklání hlavu a opět začíná tiše mumlat nesrozumitelná slova – a jak nyní, když nemusí bojovat proti šesti dalším mágům, konečně trhlinu zaceluje.

Nechápal, co se to děje. Maghron bojující na straně elfů? Svět nedával smysl.

To však dnes rozhodně nebylo poprvé. Začínal si zvykat. Otočil se a vyrazil za prchajícími mágy.

Za sebou ještě uslyšel Trelmirův chladný, syčivý hlas:

„Disssciplína, vše je otázsska disssciplíny...“

* * *

„Ty mít povinnost vstát! Povinnost! Já, stvořitel, chtít, aby ty vstát!“

Gutnikova sípavým hlasem vyřazená slova měla na C-orka asi takový vliv, jako bzučení much na mrtvolu. Orčí pilot sice mrtvý nebyl, ale kabina byla plná jeho krve. I když většina kouzel pouze očadila pancíř, některá pronikla skrz díry po šípech z balist a vlila se dovnitř.

Gutnik v té chvíli prokázal, že je pravý goblin, a i v omezeném prostoru kabiny se dokázal schovat za orka.

Jakmile to bylo bezpečné, prodral se zpět k řízení. Byl si jistý, že kouzla vyřadila obě spodní ruce a poškodila mnoho dalších mechanismů, ale Kolosork stále mohl vstát a bojovat. Stačilo dosáhnout na pedály.

Ošetřil C-orkova zranění, jak nejlépe dokázal – hadrem od oleje a patentními uzly. Pilot byl dlouho v bezvědomí, ale před okamžikem se probрал. Ted' mu Gutnik klečel na hrudi, držel ho za spodní laloky tváří a vší silou s ním trásl. Ve skutečnosti s ním takřka ani nepohnul, ale to mu nezabránilo ve snažení. Vidina toho, co bude muset udělat v případě neúspěchu, ho děsila.

„Okamžitě postavit! Potřebovat tvůj dlouhý noha!“ Mladý inženýr pustil C-orkovy tváře a chytil ho za vyčnívající tesáky. „Bez tvůj noha Kolosork nehybná!“

„Já... nefífif můj noha...“ zašišlal pilot zmateně. „Míf já můj noha?“

„Ano, ty mít noha!“ chraptěl na něj Gutnik vztekle. „A ty oba noha hned použít, protože tam venku spousta elfoun a maghron a ty mít plný noha práce!“

Ani třesení tesáky však nepomohlo. C-ork na něj dál civěl a jeho nohy se nehýbaly. „Já nefifif noha... ale vuka fifif! Já vchopný boj vuka!“

„Ty hloupá smrduté ork!“ zakvílel inženýr, ale už mu nic jiného nezbývalo. „Tak ty bojovat ruks, já noha... Ale jestli ty na mě tam dolů... A! To ty neopovázit!“

Bylo to velmi úpěnlivé přání. Zadržel dech, sklouzl dolů k štiplavě zapáchajícím pedálům a začal po nich ze všech sil dupat.

Gigantický stroj se otrásl a zvolna vstával.

C-ork vyrazil bojový pokřik, chytil řízení a přitiskl obličej k hledí, v němž se spojovaly obrazy ze zrcadlových průhledů ven. Bylo mu skvěle. Zase řídil on, venku zuřil boj – a to bylo úžasné.

Jen si musel dát pozor, aby omylem nehnul nohama.

Zespuu od pedálů se ozvalo dávení – Gutnik se už musel nadechnout a teď toho litoval.

Pak se zespuu ozvalo slabé zachroptění: „Ty otevřít průzor... Stvořitel nařizovuěě!“

C-ork poslušně otevřel průzor a uchechl se. Pochyboval, že se tam dolů nějaký čerstvý vzduch dostane.

V rozděleném hledí periskopu uviděl před sebou i za sebou spousta skvělých nepřátel. Roztočil Elfořez – pila zprvu naskakovala ztuha, ale pak se přeci jen rozječela tím nádherně pronikavým vytím. Sálh po náústku Megařevu a zhluboka se nadechl.

„JÁ ZPÁTKY A JÁ ŽÁDNÁ SLABÁ GOB! VY STRACH, VY BOJOVAT, VY UMŘÍT!“

Zespuu se ozvaly další dávivé zvuky a C-ork si připomněl to nejdůležitější: „Nehýbat noha!“

Uvědomil si, že to řekl nahlas – ale stvořitel měl naštěstí svých starostí dost.

* * *

Střelka levačkou sevřela krk maghrona, který jí sápal obnaženou hrud', a vši silou zaťala prsty. Netvor se jí pokusil vyškubnout, ale

nepouštěla ho. Zapřel se všema čtyřma nohama o její břicho a pokoušel se osvobodit čím dál zoufaleji.

Křup.

Elfka uvolnila stisk a mrtvé tělo na ni padlo. Zbývalo osm živých. Přinejmenším.

Necítila únavu, to už jí bylo cizí – ale vnímala, že jí docházejí síly, díky nimž pohybuje tím nepřírozeně těžkým tělem. Zdroj byl takřka vyschlý a její rozdrásaná hrud' nekrvácela – už nebylo z čeho. Maghroni zdivočelí úspěchem z ní dokázali odervat a odhryzat většinu částí přišroubovaného pancíře. Zbývala jen helma, protože hlavu si až do této chvíle ochránila.

Když v nebezpečí, chránit hlava, tam zdroj a oka.

Už od počátku to byl ztracený boj, ale nedala se lacino. Když ji prve zavalilo to klubko dvanácti vrčících a drásajících maghronů, sice se nedokázala osvobodit, ale zvládla se převalit a jednoho netvora rozmačkat svou vahou. Dalšího kopla tak, že mu čenich uhýbal v pravém úhlu, a ještě jednomu rozdrtila lebku mezi stehny.

Potom však přišla o hrudní plát, ostré drápy se zabořily do tuhé maso a její odporně černá krev znesvětila svatou půdu.

V té chvílce jí blesklo hlavou, že už ani neví, zda zkázy chrámu lituje. Možná se stala něčím jako maghronkou, ale zůstala Bohyni věrná, přišla elfům na pomoc... A oni teď stojí jen kousek od ní a nechávají ji na pospas –

„*VIRTOGISS!*“ –

osudu...

Něco se stalo.

Cítila to skrze zdroj. Uvolnila se velká síla a všichni maghroni sebou chtivě škubli. Dokonce na okamžik zapomněli trhat její maso. Využila to a odkopla toho, který jí po celou dobu ležel na Palhromu a pokoušel se jí ho odkousat z ramene.

Z místa, kde se prve černal jen průlom, se po celém chrámu rozlévala zlatá záře. Několik maghronů – zvlášť ti ranění, kteří se už jen zbaběle krčili stranou – to nevydrželo, nechalo Střelku být a rozběhlo se tam. Možná chtěli získat zdroj, nebo ho zničit, nebo prostě zabít toho, v kom byl uložen – ale odolat tak lákavému

a šťavnatému soustu, jakým se v tu chvíli ukázal být arcimág Tremlir, prostě nešlo...

Měli svůj úkol, ale chtěli i odměnu. Střelka to dobře chápala. Skrže zdroj cítila to samé.

Ulevilo se jí, ale jen trochu. Stále na ni doráželo šest netvorů.

Ten nejzuřivější si zlaté záře vůbec nevšímal a zcela bezhlavě skočil. Překvapil ji – nestačila se odvalit. Zakousl se jí do krku a drápy předních tlap zaťal do ramen. Přesto ji vzápětí pustil a začal se zmítat – to když jeho tělu konečně došlo, že si tím bezhlavým útokem sám prohnal Perdul hrudí.

Střelka pustila šíp, který mezi sebe a soupeře na poslední chvíli nastavila jako krátké kopí, chytila kňourajícího maghrona za krk a stiskla.

Křup.

* * *

Zbývalo jich pět. A rozhodli se pro opatrnost. Zaútočili na ležící kořist všichni najednou.

Jednoho z nich okamžitě smetly jiskřivé výboje energie, které přilétly od zlaté sféry. Maghron shořel zevnitř a vybuchl v oblaku popela a spálené srsti. Ostatní s kňučením uskočili zpět. Narozdíl od Střelky neviděli, že to byl jen náhodný zásah kouzlem, které nebylo určeno jim, a že se Tremlir už opět chopil své hole a žádné další výboje nepřiletí.

Elfka se ztěžka převalila na kolena. Zkusila zvednout Palhrom a zamířit, ale byl příliš těžký. Čtveřice maghronů se k ní ostražitě plížila. Věděla, že má nabitou Perdul a osm Perd4 ve střelovniku, ale nemohla dostat cíle do mířidel.

Zlatá záře pohasla. Zakryl ji vstávající Kolosork. Čtveřici maghronů jeho ohlušující řev zarazil, ale gigant byl daleko a byl to jen kov. Ta trocha masa uvnitř nestála za námahu. Už přece měli lepší kořist a měli ji uštvanou. Kromě toho se na kovového orka vrhali jiní členové jejich smečky, protože jim stál v cestě k mágovi. Čtveřice si ho přestala všímat a opět se přichystala ke skoku.

Vtom však jednomu z nich projela elfí čepel zadním bhem.

Netvorovi ztuhla polovina těla. Zakňučel a mrskl sebou, aby se nečekanému protivníkovi dostal z dosahu. Nepodařilo se mu to.

„Chcípněte, zrůdy!“ vykřikl Qethilis nenávistně, sekl maghrona napříč přes záda a pak ho dorazil prudkým bodnutím. „Odtud neodejdete živí!“

Od něj Střelka pomoc nečekala, ale neprotestovala. Znovu se pokusila zvednout Palhrom. To už na ni však bylo příliš.

„Úspora-stav...“ hlesla tiše a zhroutila se na zem. Nemusela se však bát, že by toho zbývající maghroni využili. Všichni tři se totiž vrhli na Qethilise.

* * *

Gelerion a jeho osobní strážci se dostali až téměř k rozvalené bráně, když se před nimi ozvalo hlasité:

„Mháááááááá!“

„Muh, ty pitogob, ty už přestat zadržovat dech!“ vykřikl netrpělivý hlas postaršího goblina. „Tobě už v hlava cvak dávno, ty tomu nezabránit!“

„Muh? Pfuůů... To vlastně pravda. Já zapomenout. A ty vědět, že to hodně vysvětlovat?“

Vojevůdce rozuměl vyřčeným slovům, ale k pochopení smyslu měl hodně daleko. Raději se o to ani nepokoušel,

Stejně jako se odevzdaně smířil s tím, že se do chrámu dostali další zelenokožci. Hlavní teď bylo, aby se skrz ně dokázal probít ven.

Vzápětí se ze zeleně vynořila neméně zelená skupinka jednoho orka, dvou nesených goblinů – ten zavřený v kleci byl takřka fialový, sotva lapal po dechu a právě teď vypadal velmi, velmi zamyšleně – a...

„Bohyně! Drží Bohyni! Okamžitě ji pusť!“

Vojevůdce to vykřikl orksky a mohutný zelenokožec poslechl okamžitě. Bělostná elfí panna z jeho náruče padla na tem. Gelerion však ihned pochopil, že ji mohutný bojovník nepustil, aby ji nechal jít, nýbrž aby si uvolnil ruce.

„Konečný někdo chtít rána!“ zařval ork vyloženě potěšeně, rozmáchl se ohromným kyjem a vrhl se do boje.

Gardisté předskočili před svého pána a sverpě ho bránili.

Ten goblin, co nebyl zavřený v kleci, začal cosi ječet, ale bylo to příliš rychle. Vojevůdce mu nerozuměl.

Rozuměl však tomu, že má poslední možnost prokázat Bohyni, že je hoden její pozornosti. Skutečně poslední, protože jeden z jeho gardistů právě klesl na přeražené koleno a druhý se chystal k zoufalému sebeobětování – vrhnout se vpřed pod ohromný kyj a probodnout orkovo srdce bez ohledu na vlastní přežití.

„Dost! Stáhněte se, přestaňte bojovat!“ A hned dodal v orčtině: „My nejsme nepřátelé! My jsme...“ – nemohl připadnout na správný výraz pro přítele – „... my jsme zelení!“

Ork se zarazil a couvl. Díval se na vojevůdce i oba gardisty velmi podezřívavě.

Gelerion mu ukázal prázdné ruce a opakoval větu, která zřejmě zapůsobila správně: „My jsme zelení!“

Dočkal se ještě nevěřícnějšího pohledu, ale boj přestal.

Ve všem tom shonu si ani nevšiml, že Bohyně kamsi zmizela. Viděl jen starou goblínku, jak se ztěžka sbírá ze země.

Usmála se na něj vykotlanými žlutými zuby: „Když ty tvrdit, že být zelený, Stříbrovlas, ty mě asi chtít vidět takhle.“

Nezmohl se na odpověď. Jestli ji pochopil správně, tak stejně neměl slov.

Goblínka si začala oprašovat hadry, ve kterých byla oblečená, ale pak to s veselým pokrčením ramen vzdala. S laskavým úsměvem promluvila v elfštině ke stojícímu gardistovi, který na ni hleděl s nábožnou úctou: „Vezmi svého zraněného přítele ven a nedělej si starosti o vojevůdce. Pokud obstojí, všechno dobře dopadne.“

Poslechl ji okamžitě. Hluboce se jí uklonil, ona mu na oplátku pokynula na rozloučenou. Potom se obrátila k šokovanému Gelerionovi, vzala ho za ruku a vedla zpět do středu chrámu.

Stále si nebyl jistý tím, co se vlastně děje – a už vůbec ne tím, v čem má obstat.

Ork a druzí dva goblíni je následovali a navzájem si vyměňovali nechápavé pohledy.

* * *

Ječící pila přeřízla strom i maghróna, který se za ním krčil. Hustý gejzír černé krve se smísil s pilinami a sežehl okolní svěží zeleň na mrtvé vysušené býlí.

C-ork se rozhlížel periskopem. Všude kolem se váleli mrtví nepřátelé, ale měl pocit, že to ještě nejsou všichni. Pak zahlédl pohyb kousek před sebou.

„Krok a krok a krok!“ zařval rozjařeně a Gutnik zaskákal na pedálech. Orčí gigant se rozběhl vpřed, sekerou odhrnul křoví a došlápl těsně vedle dalšího zbaběle schovaného netvora – jednoho z bývalých elfů.

„Netrefit! Vedle!“ zařval C-ork dolů. Gutnik zakvílel něco naprosto zoufalého a nesrozumitelného, ale nepřestával skákat. Kolosork se roztančil v zuřivém dupáku.

Elfí maghron neartikulovaně zavrčel a uskočil stranou, ale země roztřesená Kolosorkovým běsněním mu podjela pod nohama. A vzápětí už hleděl vzhůru na blížící se gigantovo chodidlo. Překonal hrůzu, zůstal ležet a jen vyštěkl zaklínadlo. Slova se zhmotnila a z očí a úst mu vyrazily proudy černého slizu, které narazily do chodidla a začaly ho tlačit zpět vzhůru.

Gutnik stál na pedále celou svou vahou, ale přesto začínal stoupat.

„Víc silný! Víc silný!“ řval na něj C-ork naléhavě – ale goblin víc nemohl. Kolosorkova noha se ohýbala v koleni, zvedala se stále výš a postupně začínala naklánět celý stroj dozadu. „Tlačit! Jinak my padat!“

„Urk,“ odpověděl Gutnik a omdlel vyčerpáním.

C-ork ho jednou rukou vytáhl nahoru, prohlásil: „Takhle silný!“ a přidupl pedál k podlaze.

Vlastně to jen chtěl udělat. Obsah Gutnikova žaludku však proměnil spodek kabiny v kluziště. C-orkova noha uklouzla po pedále, zaklínila se, pilot se ji pokusil vytrhnout zpět – a pak to křuplo.

„To divný věc,“ prohlásil ork znepokojeně. „Já necítit noha.“

Kolosork se začal kácet na záda. Elfí maghron triumfálně zavrčel a ještě zesílil proud.

„Ještě že mít noha a noha, a ne jen noha,“ zabručel C-ork spokojeně, vyšlápl druhý pedál, pak ho prudce přidupl – a to celé mírně doleva.

Kolosork se přikrčil na stojné noze, pak ji prudce narovnal a nakláněl se přitom mírně doleva.

„Hop!“

I kdyby elfí maghron dokázal vychrlit všechen zbývající černý sliz, který v sobě měl, neunesl by *celého* a *padajícího* Kolosorka. A že ho v sobě měl hodně – vystříklo to na všechny strany.

Gigantovi podjela noha a přeci jen se zřítíl. Zůstal ležet na břiše, do průzoru se nahrnula hlína.

„To divný věc,“ zadumal se C-ork. „Já už cítit noha, ale já nemoct hýbat s kotník, protože jinak omdlít bolest.“

V tu chvíli se Gutník opět probral: „Proč všude tma!? Proč my nehýbat?!! Co s my stát???“

C-ork ho jemně, ale nekompromisně strčil zpět dolů k pedálům.

„Já necítit noha,“ připomněl stvořiteli to nejdůležitější a pak, aby nebylo žádných pochyb o jeho utrpení, pro jistotu dodal: „Ten hrozný bolest v moje kotník já vůbec necítit.“

Gutník začal poskakovat po pedálech. Kolosork se postupně vyhrabal do kleku, potom dokonce vstával.

A pak ztuhl v podivně polovičatém narovnání, protože se goblin zarazil a okamžik přemýšlel.

„C-ork... Takže ty vůbec necítit ten hrozný bolest v tahle oteklá kotník?“

Prudce dupnul. C-ork táhle zavyl a omylem přitom narazil obličejem do náústku Megařevu. Kolosorkova rudá čelist automaticky poklesla, odhalila ocelovou mřížku a vypustila z ní tak strašlivou zvukovou vlnu, že se celý chrám otřásl v základech.

Ve stropě zapraskalo a rozběhly se po něm pukliny.

Pak se rozhostilo ticho, do něhož se ozval C-orkův nanejdvýš přesvědčivý a nevinný hlas: „Ne, to já vůbec necítit.“

* * *

Neuvěřitelně zesílený řev se přehnal chrámem jako neviditelná přílivová vlna.

Arcimág Trelmir zaskučel, chytil se za hlavu a málem omdlel. Jeho hůl dopadla na zem a pohasla. Průlom, který se mu již téměř podařilo vytrhnout z vlivu druhé strany, se opět otevíral.

Bolest naštěstí polevila rychle. Hmátl po své holi a pozvedl ji proti trhlíně, aby zachránil, co se dalo – a poprvé si všiml, že se hřbet jeho ruky pokryl zelenavými šupinami.

Vlastně si byl po celou dobu vědom jistých... změn... ale nepřikládal jim valného významu. Vstoupil do chrámu s určitým cílem, s vidinou prokázání své pravdy a získání svobody pro sebe i své následovníky, a nehodlal se nechat ovlivnit maličkostmi.

Chtěl pokračovat v uzavírání průlomu. Pak si však uvědomil další důležitou skutečnost: „Moji žáci ssselhalí. Už nevedu nikoho... zússstal jssem sssám.“

To ovšem značně měnilo situaci. Již nemusel brát ohledy na to, jakou svobodu chtěli dosáhnout jeho svěřenci. Mohl jednat sám za sebe.

Z rozšiřující se trhliny vyrazila další dvě chapadla jeho zatím neznámého soupeře. Byla slizká a průhledná. Pokoušela se ho najít, obtočit a zardousit. Byl to však chabý pokus, snad pouhé zjišťování sil – arcimág špičku jednoho z nich zachytil, takřka lhostejně vykřkl: „*PROXICA!*“ a zbavil ho tím veškerých tekutin. Do vyschlé končetiny stačilo lehce klepnout holí a rozpadla se na prach. Druhé chapadlo okamžitě zmizelo zpět do průlomu.

Arcimág se pobaveně usmál. Jeho protivníkovi se nedala upřít obrovská moc, ale finesa a um mu rozhodně chyběly. Rád by s ním změřil síly tváří v tvář, ne jen skrze přetahování o zlom mezi světy, ale pustit dovnitř ho nemohl. Přítomnost dalšího Vládce moci ve světě smrtelníků by měla katastrofické následky – ať už byl dotyčný arcimaghron zkušeným dobyvatelem světů, nebo jen mladým vůdcem nájezdnické smečky.

Mezitím se rozhlížel po chrámu. Viděl Kolosorka, který se chvilíčku podivně zmítal, ale pak vykročil přímo k němu. V dálce zahlédl Qethilise bojovat o holý život proti třem maghronům. A cítil, že přichází...

Překvapeně se usmál. To nečekal. Dokonce ani v tomto chrámu ne.

Neměl však čas se s ní setkat. A ani nesměl. Pokud chtěl získat svobodu, kterou mu sithlarienský kníže slíbil, nemohl to nechat na

elfech. Ne potom, co se zde právě odehrálo. Ne potom, co se odehrálo s ním samotným.

Zhluboka se nadechl a pokusil se uklidnit, ale obvyklého ledového klidu své mysli nedosáhl. Jeho nervózně švihající ocas to jasně prozradil.

„Vše je otázsskou disssciplíny,“ zopakoval si své nejoblíbenější motto – a vkročil do pulzující černoty průlomu.

Přeci jen se toho měření sil dočkal.

KROK IIIIIIII.

Hrozit katastrofa, provézt nouzoví údršba!

Praskání magie na přelomu dvou světů. Velmi zvolna utichá.

Blíží se dunící došlapování obrovských kovových nohou. Zastavuje se. Chvilé nerozhodného přešlapování. Vztekly zklamaný výkřik: „Ta mág zdrhnout!“

Chvilé pištivého klení, následovaná dupnutím a pomstychtivým: „To ty mít za zdržování, ukňučení ostuda všech ork!“

Velmi procítěný bolestný výkřik, okamžitě zpochybněný umíněně znějícím: „Tohle taky necítit!“ Chvilé přemýšlivého ticha.

„Tenhle utéct a zavřít za on vrata, ale to nevadit.“ Ječivý hlas přestává znít zklamaně. „Někde tady pořád být hlavní elfoun – a ta zmetek od Hribnik! Vpřed!“

Jíle mačkat pedál bolet!“

„Takže ty něco cítit?“

„Au! Ne!“

„Tak vpřed!“

Dunící došlapování obrovských kovových nohou se zvolna vzdaluje.

„Au! Necítit! Au! Necítit...“

Qethilis provedl výpad, bodl uskakujícího maghrona špičkou meče do břicha a ukročil stranou. Zasykl přitom bolestí – krvácel z rozdrásané nohy. Hned změnil směr; proletělo kolem něj těžké tělo druhého soupeře, který se mu pokusil skočit na záda. Jeho drápy roztrhly knížeti tuniku, ale tentokrát mu na bok nedosáhly. Elf se protočil v kolenou, sekl šikmo shora, třetí maghron ucukl zasaženou tlapou a zakňučel. Qethilis se opět otočil, vyrazil vpřed a zaútočil na druhého soupeře. Zatlačil ho zpět sérií několika seků, pak ho zničehonic nechal na pokoji a bodl zpět proti prvnímu, který se mu pokoušel vpadnout do zad.

Vířil v tomto smrtícím tanci již několik minut. Trojice maghronů několikrát zasáhla jeho, on jim to oplácel stejnou kartou – ale nikomu se nepodařilo získat převahu. Vychytralí netvoři neriskovali, jen na něj doráželi a čekali na jeho chybu, on zase nikdy nezůstával na jednom místě a nenechával si nikoho z nich v zádech.

A raději se nevzdaloval od zhrouceně klečící Aiyanail. Sice se úplně přestala hýbat, ale měl pocit, že není mrtvá.

Původně jí nepřišel na pomoc, jen sem pronásledoval jednoho z elfích maghronů, ale teď už bojoval i o ni. Možná, že už neměla žít, ale chtěl s ní ještě promluvit. Zabíla tolik nepřátel, že si to zasloužila.

A pokud ho Trelmir neobelhal, pokud skutečně dokázal i po své transformaci zůstat alespoň v duši elfem... Qethilis v to doufal. Možná, že se v Aiyanail tam venku před chrámem přeci jen nemýlil a uvěřil jí právem?

Pokud se ten, kdo podlehl volání magie, nestane vždy hned nepřítelem... Dodávalo to naději. Rád by věřil, že ještě může Aiyanail zachránit.

Už jen kvůli Gelerionovi a jeho znovunalezené vůli žít. Kvůli naději pro celý Iliengan.

Máchl mečem v pohrozu, prosmýkl se kolem útočícího maghrona, sekl po něm a ihned odskočil na druhou stranu – a to byla ta chyba, na kterou jeho soupeři čekali.

Špatně odhadl vzdálenost. Neodskočil dost daleko. Drápy vzteklého netvora na něj dosáhly a takřka mu utrhly stehenní sval.

Zabil toho protivníka, ještě než se mu podlomila noha. Zabil i toho dalšího, který se mu hned nato zakousl do boku – ale těžké tělo

ho přimáčklo k zemi. Pak už jen bezmocně ležel a přes mršinu maghrona neviděl, co se mu děje u pasu...

Po chvílce přestal cítit bolest. Měl ale pocit, že slyší Gelerionův zoufalý hlas.

Věděl, že umírá, ale bylo mu lehký. Přišla ho totiž vyprovodit sama Bohyně.

Uviděl, jak vychází z houštin a vstupuje na mýtinu...

* * *

Vrásčitá goblínka odhrnula větev křoví, ukázala dopředu na dvě ležící těla a trochu smutně se usmála: „A teď já být zvědavý, koho ty oplakávat dřív.“

Gelerion zdušeně vykřikl. Ještě se ani nestačil vnitřně smířit s tím, že by ta malá zelená osůbka mohla být nějak... spřízněna s Bohyní? ... a tahle cynická poznámka ho popudila. Možná by na goblínku začal křičet, možná by se otočil a přeci jen chrám opustil – ale to by na mýtině před sebou nesměl vidět Aiyanail a Qethilise, oba dva zbrcené krví...

Leželi každý na opačném konci. Všude mezi nimi i kolem nich se válela mrtvá těla maghronů. Vojevůdce na okamžik ztuhl a skutečně nevěděl, ke kterému z nich chce běžet. Jestli k té, která mu bývala manželkou, nebo k tomu, kdo za něj neváhal položit život...

K jeho ženě však ihned zamířili ti tři zelenokožci, starostlivě a bez váhání, jako by k nim přirozeně patřila – a její znetvořené zelené tělo krvácelo černě...

Nebyl si jistý, co k ní teď cítí – jestli ji miluje víc, než nakolik mu je odporná. A odpor cítil... nemohl si pomoci. Ale lásku také.

Myšlenka, že se teď právě musí rozhodnout, co v něm převáží, byla strašlivá. Nepřipustil si to. Odložil to na později – nebo na nikdy – a rozběhl se za Qethilisem. Tělo sithlarienského knížete totiž stále trhal poslední maghron a také k němu nikdo jiný nezamířil – přesně tak si to vojevůdce zdůvodnil.

Ještě se k Aiyanail neotočil zády. Mohlo to tak vypadat, ale ne.

Ještě ne.

Nesnažil se maghrona překvapit – vyřítíl se na něj s válečným křikem. Chtěl, aby netvor co nejdřív nechal Qethilise na pokoji.

Upoutal jeho pozornost. Maghron zvedl zkrvavenou mordu a pohlédl na blížícího se vojevůdce. Vztekle zavrčel – a dal se na útěk.

Gelerion ho nechal běžet. Přiskočil k ležícímu knížeti, odvalil z něj mršinu a přitiskl ucho na elfovu hrud’.

Mimoděk se při tom modlil k Bohyni. Pak si ji však představil jako tu malou zubící se potvoru a zarazil se. Tohle mu neměla dělat... A pak se zhrozil ještě víc, sám nad sebou, protože teď neměl myslet na sebe, ale jen a pouze na Qethilise.

Neslyšel nic. Žádný tep.

Přeci jen pokračoval v modlení. V duchu se omlouval za své zaváhání.

„Prosím, netrestej ho za mou slabost! Nedávej ho Smrti! Zachraň ho!“

Qethilisovo srdce už nebylo. Sithlarienský kníže byl mrtev.

Gelerion se ohlédl po goblince. Stála tam, kde ji opustil. Jejich pohledy se setkaly. Stařena pokrčila rameny. Mohla to být omluva – ale i lhosejnost.

Opět na ni pocítil zlost. Nechápal, proč se mu zjevila takhle, a odmítal to pochopit. Ano, on zradil orky a tím jí uškodil, ale něco jiného bylo přijmout pokání za špatný čin a něco jiného bylo vidět svou Bohyni nosit tvář těch, kdo mu vzali úplně všechno...

Odvrátil se, aby Qethilisovi zatlačil oči. Nevšiml si, že goblinka ukazuje do křoví za ním. Sklonil hlavu, aby se mlčky rozloučil s přítelem.

Stařena pokrčila rameny a vydala se pryč.

Maghron, kterého Gelerion prve zahnal, se mu tiše plížil do zad.

* * *

„Hrib-27, Čerpání-stav!“ ječel Hribnik už zdálky. Současně začal bušit Bangorga do hlavy, aby ork zrychlil: „Ty připravit láhev! Hned dát napít Střelka! Ona přetížit zdroj, blížít bod zlom!“

Bangorg poslechl a těch několik zbylých kroků odsprintoval. Teprve poté si uvědomil, že už se zase mluví o té strašlivé láhvi, kterou nese v batohu na břicho a na kterou mezitím slastně zapomněl.

Úplně poslední krok učinil opatrně a pomalu. Bedlivě během něj naslouchal, zda se mu z batohu neozve zlověstné zacinkání.

„Dělat!“ zaječel Hribnik, seskočil na zem a rychlým pohledem zhodnotil škody. Málem nabral k pláči – Střelka byla v ubohém stavu. Možná dokonce kritickém. Ramenní kloub, na němž byl uchycen Palhrom, maghroni takřka uhryzali, většinu úchytných šroubů na pancíř vytrhali ze závitu, zohýbané černé pláty rozházeli všude kolem, zelený lak oprýskal a tělo prakticky zničili.

Vidět své mistrovské dílo v tak bídné kondici ho málem zlomilo.

Snad jen Palhrom byl celkem nedotčený – kov maghrony nezajímal.

„Tak kde být láhev?“ vyštěkl inženýr netrpělivě. Obrátil se, zavrčel cosi nesrozumitelného a vytrhl ji opatrně a pomalu se pohybujícímu Bangorgovi z ruky. „Tohle chtějí dva lok – možná i tři! Raději nebýt tu,“ – zamumlal si pro sebe – „až ona skončit s Čerpání-stav...“

„Čerpání-stav,“ zachrchěla Střelka tichounce a její ruka se maličko zachvěla. Hribnik jí vtiskl do dlaně mosazný flakón. „Láhev... nalezený...“ Ruka se opět zachvěla, ale pohnout se nezvládla. Prsty se ani nedokázaly sevřít a skutečně lahvičku uchopit. „Selhání... Asistence... nutný... Hrozit...“

Poslední slovo už jen neslyšně vydechla: „...kolaps.“

„Bangorg! Okamžitý vzít láhev a nalít Střelka do úst!“ To už Hribnik křičel na útěku. „Celý láhev! Okamžitý! Hned! Ne, ještě ne!“ opravil sám sebe a střemhlav skočil pod masivní vystouplý kořen. „Ted’! Hned! Ty nebát, to bezpečný! Výbuch nehrozit!“

Bangorg se po tom ujištění hned cítil lépe. Chtěl vykonat rozkaz.

Těsně předtím však ucítil, jak se mu cosi trhá ze zad. Muhova klec se změnila v rozmazanou šmouhu a objevila se až na vrcholku stromu na kraji mýtiny.

„Muhuch-muhuch-muhúúúch!“ ozývalo se odtamtud lapání po dechu. „To být ale hezká ptáček, dobrý, že já vidět zblízka!“

Bangorg se podrbl na hlavě. Něco mu tu nesesedlo.

To však nebyl důvod dál otálet s provedením rozkazu. Byl si jistý, že k poznání nakonec dojde. Roztáhl Střelce ústa, odzátkoval flakón a lil.

Už na to přišel. Žádného hezkého ptáčka neviděl.

Pokrčil rameny. Neměl čas koukat, kde co lítá. Dál lil.

Vzápětí ho uhodilo poznání. Přímo do obličeje. Úplně z toho ztratil půdu pod nohama.

Možná to však nebylo poznání. I když prolétl těsně kolem špičky stromu, na kterém visela Muhova klec, toho hezkého ptáčka pořád neviděl.

Pokrčil rameny, podrbal se na hlavě a dopadl.

* * *

Gelerion koutkem oka zaznamenal pohyb. Hmátl po meči. Nebyl dost rychlý. Dokázal uhnout jen natolik, aby mu útočící maghron zabořil drápy do ramene místo do šíje.

Náraz, který by mu býval zlomil vaz, se díky tomu opřel jen do lopatek. Elf padl na obličej, ale stačil pod sebe dostat ruku. Odrazil se od ní, odvalil se do strany i s vrčícím netvorem na zádech a se zaťatými zuby se mu vytrhl.

Nechal v ostrých spárech hodně masa, ale nezůstal mu nic dlužen. Než se maghron vyhrabal na nohy a znovu zaútočil, Gelerion skočil, odrazil se od kmene stromu, nabral zpětnou rotaci a sekl. Zrůda už byla ve vzduchu a nemohla se svištícímu meči vyhnout. Přesto sebou alespoň mrskla a celá se přetočila, ale příliš si tím nepomohla. Vojevůdcova zbraň jí hladce usekla pravý zadní běh.

Gelerion dopadl a hned opět skočil. Konečně ho dostihly jeho vlastní myšlenky. Pocítil chladnou nenávist k tomu tvorovi, který ho ani nenechal truchlit nad ztrátou přítele, a zatoužil pomstít Qethilisovu vraždu. Maghron už zkoušel jen utéct, ale to vojevůdce nezastavilo. Sekl nečistého vetřelce přes nechráněný hřbet, pronásledoval ho, sekl znovu, celý svět se pokryl hučící rudou clonou, dohnal svou oběť potřetí –

Obrovitá ječící pila mu projela před očima a maghron padl k zemi ve dvou polovinách.

Kolosork se přestal chovat tiše, vztyčil se a rozeřval na celý chrám.

Jeho impozantní výstup byl překonán ohlušujícím výbuchem. Bylo to blízko.

Gelerion by bez nejmenšího zaváhání pokračoval v boji, ale tlaková vlna ho smetla k zemi.

Kolosork ten problém neměl.

Střelka vybuchla.

Její tělo zmizelo v oslepující záplavě světla, jež se převalila přes celý chrám. Hribnik se krčil pod kořenem a snažil se zahrabat pod zem. Síla exploze ho tam vtlačila ještě víc. Vyrazilo mu to dech a na okamžik přišel i o sluch – první, co pak uslyšel, bylo ostré zvonění.

Ihned si udělal poznámku číslo sto osmdesát sedm: „Přídavná modul k Palhrom – Perda5 – bum!“

Pak se rozhlédl. Nedaleko uviděl Kolosorka, který se tyčil nad elfím vojevůdcem a chystal se zasadit smrtící úder. Zatajil dech. Už se začal bát, že prohrál.

„Bangorg!“ zaječel a shrábl ze země kámen, který se mu akorát vešel do dlaně. „Bangorg, rána!“ Hodil kámen po orkovi. „Rána! Dělat! Rána!“

Orčí asistent se ještě neprohrál z šíleného letu a dopadu, ale jeho ruce samy máchly kyjem, naprosto neomylně zasáhly kámen a poslaly ho směrem k cíli rychleji než dosud nedomyšlenou Perdu2 s přídavným pohonem.

Hribnik se málem nestačil skrčit. Kámen mu skoro urazil hlavu.

„Néééé, ty pitoork, ne rána do já, rána do...“

Bylo pozdě. Kolosork už se rozhýbal a zarazil sekeru až po topůrko.

Zarazil ji však jen do země. Elf se na poslední chvíli odvalil stranou.

„V pořádek,“ oddychl si Hribnik. Nikdy netušil, že mu přežití elfa udělá takovou radost. „A ty už konečně vstávat, Střelka! Tak maličká výbuch nebýt důvod pro odpočinek! Proč ty neposlouchat?“

Neodpovídala. Rozběhl se k ní.

Než k ní dorazil, už se mračil. Začínal pochybovat o svých výpočtech. Zdroj měl sám sebe ochránit. Ten výbuch se Střelkou neměl udělat vůbec nic a její tělo opravdu zůstalo celé, ale možná se stalo něco uvnitř. Možná, že se zdroj s takovým množstvím síly přeci jen nedokázal vyrovnat. Potřeboval velký šok, aby se ještě vůbec probral – ale mohl být už tak vyčerpaný, že ten nápor nezvládl...

Inženýr doufal, že to tak není. Porucha na zdroji by totiž znamenala další výbuch – a tentokrát by nešlo jen o rázovou vlnu.

Tentokrát by se zdroj rozletěl na kusy a s ním i Střelka, a s nimi i chrám – a hlavně i Hribnik!

O tomto nebezpečí inženýr dobře věděl, když se rozhodoval, jak svému životnímu dílu dodat ten správný šmrnc. Síla té exploze na něj udělala nesmírný dojem. Použít ten nápad znamenalo koledovat si o skutečně vynalézavou smrt.

Nešlo odolat.

Goblin a díra do světa – nerozlučná dvojice.

* * *

Vrásčitá goblinka se zaklonila, aby ten nádherný strom uviděla celý.

„Prastarý... Ty mít dlouhá a dobrá život.“

Položila drsnou ručku na neméně drsnou kůru tisíciletého velikána. Pohladila ho, jako by se loučila se starým přítelem. Větve Prastarého se k ní ohnuly a něžně ji polaskaly listy.

„Brzy, už brzy, já potřebovat tvůj pomoc ještě jednou, naposled...“

Šumění koruny znělo klidně a smířeně.

* * *

„Hrib-27, hlásit stav!“

Hlas milovaného tvůrce se ozýval z velké dálky. Pokusila se otevřít oči, aby ho viděla, a pro zjištění svého stavu pohnout všemi končetinami. Zatím to nešlo. Cítila, že se ocitla blízko kritickému přetížení zdroje.

Nyní se z něj však už rozlévala síla a vracela jí funkčnost. Trvalo to ještě několik desítek sekund, než konečně mohla ohlásit:

„Obnova zdroj ukončený. Obvykle-stav. Zdroj čerpat jednonásobný.“

„Výborný! Ty už takhle neděsit já, zlobivé Hrib-27!“

Úžasný tvůrce přeci jen nebyl daleko. Musel ji předtím klamat sluch – jakmile dokázala otevřít oči, uviděla jeho dokonalý obličej jen několik coulů od svého.

Připomnělo jí to idylické časy v jeho dílně, kde ji s láskou sestavoval. Ta samá vzpomínka – to, jak ten smradlavý starý goblin znásilnil vše, čím byla – však rozžhavila Aiyanail doběla.

Střelka konečně zase našla rovnováhu a obě dvě je zkrotila.

Nebyla si jistá, co se s ní v posledních několika minutách dělo, ale odsunula to na někdy jindy. Rychle se rozhlédla. Probíhalo kolem ní mnoho věcí najednou: Bangorg s poněkud omráčeným výrazem doplňoval šípy do jejího předloktí, pak pokračoval s prázdnými zásobníky a plně zastrkoval do úložného prostoru v jejím břiše. Muh neuvěřitelnou rychlostí poskakoval kolem obrovské plechovky a prozpěvoval kvílivé popěvky. Hribnik se jí pokoušel připevnit zpět alespoň hrudní a bederní plát.

Aiyanail se z každého dotyku jeho pracek otrásla odporem, Hrib-27 však goblina milovala. Láska k tvůrci v ní byla zakořeněná stejně hluboce jako nenávist k vůdcům elfů. Střelka zcela nedobrovolně pociťovala cosi na půl cesty a nebyla si jistá, co má dělat. Hmatal na ni trochu moc, ale pancíř opět potřebovala – navíc to po chvíli opravdu vypadalo, že se alespoň těch dvou hlavních plátů dočká...

Zkusila na to nemyslet. A hlavně nevnímat kletby, kterými ji zahrnovala Aiyanail. Uvědomila si, že nedokončila obhlídku okolí a že ještě zdaleka nezaznamenala vše. Dělo se toho opravdu příliš mnoho. Soustředila se – a konečně zjistila, že jedním z těch vzdálenějších ruchů je souboj malého elfa s mechanickým obrem.

Okamžitě byla na nohou a zaměřovala cíl. Gelerion se ocitl přímo mezi mířidly. Rudá zničit!

Střelka ucedila kletbu – ani si neuvědomila, že v Orkamluvu – a vší silou vůle se pokusila přesunout Palhrom na ten správný cíl. Popustila uzdu Aiyanail, co mohla, a povedlo se – zaměřila Kolosorka. Vystřelit ale nedokázala. Zelená dobrý! Dobrý! Ani s veškerou pomocí zuřící hraničářky to nezvládla. Hrib-27 byla neoblomná.

Ze vzteku nad svou bezmocí si málem ulevila palbou do jiného cíle. Už už cítila, jak se jí Palhrom vrací zpět k vojevůdci. Včas se vzpamatovala. To byl vliv Aiyanail. Žádnou podobnou ztrátu kontroly si nemohla dovolit.

Stlačila zbraň zpět k zemi. Bezmocně sledovala, jak se Gelerion marně snaží proniknout mezi máchající sekerou, dupajícíma nohama a ječící pilou. Její manžel neměl v boji s tím strašlivým strojem sebemenší šanci na vítězství. Sice se dokázal vyhýbat útokům masivních zbraní, ale to bylo vše. Nezasadil jedinou ránu, která by

něco znamenala. Občas se mu sice povedlo ve výskoku umístit nějaký ten sek či bod do děr po šípech z elfích balist, ale nikdy nepronikl tak hluboko, aby zranil pilota uvnitř.

Nejspíš ani netušil, že je v tom stroji něco živého. Vlastně vypadal, že ani nevnímá, co se kolem něj děje. Jeho pohyby nepřipomínaly obvyklý rozvážný boj zkušeného mistra – spíš se na svého soupeře vrhal jak vzteklý ork.

Nebo jako zoufalý muž, který už nemá co ztratit.

Kdokoli jiný na jeho místě už by byl dávno mrtev.

Střelka mu chtěla pomoci, ale nemohla se tím směrem málem ani dívat. Nakonec hmátla po Hribnikovi. Goblin se pokusil utéct, ale zvedla ho za límec bílého pláště a chladně rozzuřeným hlasem mu slíbila: „Jestli mi tvoje příkazy zabrání zachránit Geleriona, zabiju tě.“

Nebyla to planá výhrůžka. Aiyanail a zdroj k sobě teď měly dál, ale stále se ovlivňovaly. Nenávist vůči všem zelenokožcům v ní doutnala a čekala jen na tu správnou jiskru. Bylo by snadné v ní shořet.

Očekávala, že se Hribnik pokusí vykroutit a utéct, nebo jí zkusí něco rozkázat a probudit Hrib-27, ale starý goblin jen rychle přitakával: „To v pořádek! Já už to vymyslet! Ty důvěřovat já a my společně rozbít Kolosork! Ty rychle do boj! Nebát! Sláva nebo šrot!“

Střelka se pod helmou takřka neznatelně zamračila levým obočím. Potom ji však stále hlasitěji protestující

Hrib-27 přinutila tvůrce pustit. Goblin si kecl na zadek, ale ihned byl na nohou a rozeřval se na oba své asistenty: „Neflákat! Jestli váš lenost zabránit já v záchrana hlavní elfoun, já zabi... já budu na vás křičet víc!“

Střelka si ho už nevšímala a vyrazila.

Před sebou viděla rudého elfa a zeleného giganta. Za sebou uslyšela štěkání rozkazů, Muhovo nadšené brebentění a Bangorgovo zklamané: „Jenom vrhnout? Proč ne rána?“

Další netrpělivý rozkaz. Bangorg smutně přitakal. Vzápětí se ozvalo orčí heknutí a Muhovo drmolení se změnilo v nadšené zavýsknutí, které se začalo velmi rychle přibližovat.

Střelce se nad hlavou mihla zelená šmouha a letěla stále vpřed.

KROK VELKÁ I.

Haknout a čítovat – úspěch zaručená

Šílený goblin se šklebil v úsměvu, jaký na tváři dokáže vytvořit jedině několikanásobné přetížení. Mezi zuby tiskl podlouhlý tenký předmět a pod paží svíral obrovskou plechovku. Špičaté uši při letu vyráběly neskutečný zvuk.

Muh prosvištěl nad bojujícím Gelerionem, volnou rukou se zachytil topůrka Kolosorkovy sekery, udělal tři veletoce, využil jejího protipohybu k mírnému zabrzdění a po rozbaleném dvojitém saltu skončil na gigantově placaté hlavě.

S nejvyšší pečlivostí postavil plechovku doprostřed. Pevně ji držel, dokud se neujistil, že ji umístil naprosto přesně. Potom ji otevřel a připlácl si víko na čelo jako talisman. Bylo na něm mnoho skvělých a mocných znaků.

Gigant o ničem nevěděl. Goblin mu seskočil na rameno, vyběhl po končetině s pilou, která se právě rozmachovala k dalšímu útoku, a zastavil se až na čepu točícího se kotouče. Vytrhl si z pusy štětec, přimhouřil levé oko, podíval se přes svůj nástroj na Kolosorka a začal vyměřovat. Balancoval přitom na jednom palci a soustředěně vystrkoval špičku jazyka.

Než se pila konečně dorozmáchla, málem umřel nudou. Dokonce si začal netrpělivě podupávat, což ho z roztočeného kotouče pily málem poslalo na další let chrámem. Zamával rukama, získal ztracenou rovnováhu – a Kolosork konečně švihl pilou vpřed.

„Muuuuuuuh!“ vyrazil ze sebe goblin nadšeně, zatímco získával dokonale panoramatický pohled na ohromný stroj. Vzápětí si serval víko z hlavy, odhodil ho do dálky – a plechovka se poslušně překotila.

Muh zavýskl a pustil se do díla. S tak náročným plátnem ještě nepracoval, ale o to víc se těšil.

* * *

Gutnik pukal vzteky.

Nedokázal pochopit, proč ten otravný elfí vojevůdce není dávno mrtvý. Kolosork přece na celém světě neměl soupeře – tak proč všechny jeho útoky neustále řezou a sekají jen prázdný vzduch? Jak to ten elfoun dělá, že nikdy není tam, kudy letí ostří sekery? A co ho už zase zachránilo před vířící pilou, která ho měla rozpúlit v pase?

Dávno zmáčkl červené tlačítko a přehltil kotel – výfuky chrlily černý kouř a v kabině začínalo být neúnosné vedro. Stejně to ale nestačilo. Stále byl příliš pomalý.

Mohl se utěšovat tím, že jeho výtvar prošel přes celou elfí armádu a už rozhodně nebyl v té nejlepší kondici. Dvě ruce vůbec nefungovaly a C-ork ovládal nohy stále pomaleji. Nestačilo to. Odmítal si připustit, že by nějaká maličká bílá kůže mohla odolat jeho dokonalému Kolosorkovi-C – ať už byl v jakémkoli stavu.

V nejvyšším záchvatu vzteku udělal to, co C-orka raději ani nenaučil. Zmáčkl červené tlačítko znovu – a přidržel ho, dokud se neozvalo hlasité cvaknutí a hučení ozubených kol.

Na Kolosorkových zádech se otevřely další dva výfuky a kotel za C-orkovými zády se rozžhavl do ruda. Orčí pilot zaječel bolestí a překvapením a natlačil se dopředu. Goblina tím sice přitiskl obličejem až na průzor – ale to Gutnik ani nevnímal. Zajímalo ho jen, že gutocelový stroj zvolna vyrovnává elfovu až nadpřirozenou rychlost a chystá se ji překonat.

Kdyby neměl ústa rozplácnutá o přední stěnu kabiny a místo hlasu šeptavý chrapot, určitě by si teď triumfálně megazařval. Takhle to opět musel přenechat C-orkovi.

Dupl mu na nohu.

Orčí pilot však nezareagoval. Bolest z pálených zad už nejspíš přehlušila bolest kotníku – řval tudíž pořád, ale trestuhodně si k tomu zapomínal vzít náústek.

„Já opravdu muset ty vyměnit...“

Gutnik se smutně smířil s tím, že konečného vítězství dosáhne bez fanfáry. Vzápětí Kolosork dosáhl kritického stavu.

„Ted’ ty ukázat, jak umět skákat, elfoun!“ zasípěl mladý inženýr se zlověstným zachrchláním. Zaútočil mnohem zuřivěji, aby elfa dostal do úzkých, a pak zopakoval manévr, na který dosud nikdy nebyl dost rychlý.

Ted’ však přišla jeho chvíle!

Samým vzrušením se pro něj úplně zpomalil okolní svět. Viděl elfího vojevůdce uskakovat před klamným výpadem sekerou tak dlouho, jako by se to celé dělo pod vodou. Z druhé strany už se přibližovala pila. Elf se sehnul a chystal se pod ní proklouznout

a zaútočit. Gutnik čekal na ten nejvhodnější okamžik. Pak zničehonic prudce změnil směr řezu – obyčejná paže z masa a kostí by si takovým kouskem v takové rychlosti a s tak těžkou zbraní natrhla všechny svaly – a pila se opět blížila přesně doprostřed cíle.

A byla už téměř u něj. Při minulých pokusech o totéž elf vždy stačil uskočit – teď se však teprve chystal pohnout.

Gutnik se z toho zpomaleného vnímání málem pominul netrpělivostí.

Potom si ale všiml, že se v jeho zorném poli hýbe ještě něco jiného, a že je to nějak moc rychlé. Zaklel by, ale nedostal by se ani k první hlásce. Poznal to hned. Hribnikův zmetek. Blížilo se to a určitě to zas chtělo dělat problémy, i když se to nezmohlo na nic pořádného. Proti Kolosorkovi to přece bylo úplně bezmocné a elfího vojevůdce to zabít nedokázalo – tak proč raději nezmizí někam zabíjet maghrony? Na nic lepšího se ta rádoby ‚orka‘ nehodí...

Přibližovala se neskutečnou rychlostí – ale k čemu jí to bude? Zastavila se jen kousek před ním, namířila mu přímo na průzor – Gutnik přeci jen pocítil trochu nejistoty – ale nic. Jen jí začalo cukat levé obočí. Viděl to v jejím prasklém hledí. Smál by se, ale nestála mu za to.

Pila už se totiž skoro zakrojovala do elfího těla! Gutnik se ani nemohl dočkat!

Pohled se mu ale vrátil k tomu cukajícimu obočí. Cukalo se opravdu hodně. A černá ústí hlavní Palhromu také nevypadala zrovna povzbudivě. Gutnik se přeci jen rozhodl, že nebude hloupě riskovat, a vyslal svou ruku na dlouhou a strastiplnou cestu směrem k držáku vnitřního krytu průzoru. Vzpomněl si totiž, že už se té elfí zrůdě jednou podařilo vystřelit...

Pohled na půleného elfa obětoval s hlubokým povzdychem a těžkým srdcem. Uchopil držák. Zabral za něj a současně se tlačil dozadu, aby se dostal k periskopu. Poslední, co viděl z venku, byla Střelka, která zamířila na vojevůdce a vystřelila.

Než mu došlo, co se stalo, čas se zrychlil, průzor zaklapl a pila venku prolétla celou svou dráhou.

C-ork asi omdlel bolestí, protože se s Gutnikem přestal přetlačovat. Goblin se s napjatým očekáváním podíval do hledí

periskopu. Zamračil se. Sice čekal, že z elfa vystříkne hodně krve, ale co je moc, to je moc.

Dostala se všude. Neviděl venku nic – jen rudou. Všechny zrcadlové vývody mu ukazovaly jen krev.

A pak se zamračil ještě víc. To když mu došlo, co venku uviděl v tom posledním okamžiku. Hribníkův zmetek ho předešel! Vystřelila první! On už nejspíš rozřezal jen mrtvé tělo!

„Nééééé!“ zaječel bez ohledu na své ztýrané hlasivky a rozevřel průzor dokořán. Musel se přesvědčit.

Nestačil však zhlédnout nic. Jen zelenou mžitku. Così tenkého zakmitalo uvnitř a všechno na stopu od průzoru pokryla rudá tekutina. Sotva si stačil zakrýt oči.

Zavanul charakteristický puch. Vybavila se mu jedna dílna. Jedna celozelená dílna.

To nebyla krev. Bylo to něco jiného...

* * *

Gelerion visel na stromě, přibodnutý Perdou4.

Střelka ho pozorovala přes mířidla Palhromu. Na tváři měla nezúčastněný výraz, ale uvnitř se celá třásla.

Vojevůdce se na ni okamžik díval s němou výčitkou ve tváři. Pak mu padla hlava na hrud'.

Zachránila ho. Musela si to neustále opakovat. Její střela ho odmrštila z dráhy přibližující se pily. Teď jen aby její záchranu přežil – a aby v ní dokázala nepokračovat...

Rudá silueta jejího manžela stále nepohasínala. Doufala, že to znamená, že skutečně minula všechny životně důležité orgány.

Hrib-27 na ni křičela, ať okamžitě znovu zmáčkne spoušť. Zdroj sřel silou a opět se pokoušel působit na Aiyanaíl, která řvala své: Zabij ho! Všechno v ní ji nutilo, aby svého manžela zastřelila – ale teď už věděla, že dokáže vzdorovat.

Bála se jen toho okamžiku, kdy na ni opět zaútočí Kolosork. Nemohla se mu bránit a nesměla ani utéct, protože by mu nechala Geleriona napospas. Nevěděla, jestli se ovládne natolik, aby po něm mohla začít střílet a nepodlehla přitom svému šílenství...

Nemohla však váhat věčně. Obrnila se proti protestům Hrib-27, zavřela oči a trhla Palhromem do strany – tam, kde se Kolosork před okamžikem zastavil a ztuhl.

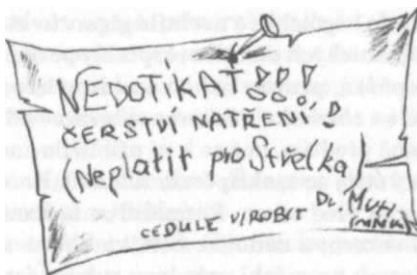
Rudý zničit!

Ihned se zarazila. I pouhá myšlenka na ohrožení přítele jí byla odporná...

Otevřela oči. Pocit odporu zmizel.

Aiyanail zavyla: Zabij ho! Hrib-27 zařvala: Rudý zničit!

Kolosork-C byl červený od hlavy až k patě a Muh na něj právě věšel cedulku:

Pak se vyčerpaně odplazil do houští.

Střelce zacukalo v levém koutku.

Málem z toho byl i úsměv.

* * *

Scénu, která se vzápětí odehrála, si Hribnik až do smrti uchovával jako svou nejmilejší vzpomínku.

Střelka prohlásila: „Boj-stav. Zdroj čerpat dvojnásobný,“ a rozběhla se stranou. Palhrom přitom neustále mířil na Kolosorka. Horní hlaveň postupně opustilo sedm Perd4, které naprosto neomylně provrtávaly přívodní trubky, narušovaly táhla pohybující končetinami a dvě dokonce zasekly kovovou čelist na místě, takže už ji nebylo možné sklopit.

Potácející se gigant se pokoušel otočit a vyrazit za svou protivnicí, ale tento druh pohybu mu příliš nešel. Než dopřešlapoval o čtvrt kruhu, Střelka byla o další čtvrtku napřed. Neviděl ji, průzor mířil jen dopředu. Naslepo po ní máchl pilou, ale nedosáhl – a jen obdržel další Perdu4 mezi písty v kloubu končetiny. Ruka se zasekla a už nešla pokrčit.

Vzápětí se Střelka dostala Kolosorkovi do zad. Přiblížila se, vyskočila, levačkou zachytila topůrko divoce máchající sekery a Palhrom přiložila k sevřeným gutocelovým prstům. Perdal spolehlivě uvolnila gigantův stisk. Horní články mechanických prstů se rozprskly po okolí. Střelka trhla za topůrko, pravou nohou se odrazila od soupeřových zad a i s obrovskou sekerou v levačce odskočila do bezpečí těsně předtím, než se k ní přiblížila zaseklá pila.

Ohromný stroj se zaskřípěním zastavil. Konečně viděl svou soupeřku před sebou. Rozmáchl se končetinou, v níž prve držel sekeru, a zaútočil. Střelka klidně zůstala na místě. Kolosork promáchl prázdnou rukou těsně před ní. Poněkud překvapeně si pak přiblížil pahýl k průzoru, zevnitř se ozval zděšený výkřik, následoval pokus o rozhýbání zaseklé ruky s pilou – a gigant se málem překotil.

Nakonec na Střelku ze zoufalství zařval, což byla jeho poslední chyba. Celý se rozvibroval. Megařev UÁÁX stále fungoval, ale zaseklá čelist nešla spustit. Všechn zvuk zesíleného řevu se odrazil dovnitř. Gutnik mohl mluvit o štěstí, že z něj nezůstal jen rozklepaný sulc.

Gigant se definitivně přestal hýbat. Z výfuků na jeho zádech se přestal valit souvislý proud černého kouře – teď už jen občas odletěl nesmělý šedý obláček. Z průzoru se ozývala rozčilená hádka dvou hluchých, kteří si toho mají hodně co říct.

„Nouze-stav,“ prohlásila Střelka a významně potěžkala ukořistěnou sekeru. „Tvůj Nouze-stav, GUTNIKU!“

Uslyšeli ji. Viděla, jak se v průzoru objevují dvě vytřeštěné rudé oči – a jak je kdosi odstrčil stranou a nahradil je svýma, menšíma, ale mnohem vytřeštěnějšíma. Pozvedla Palhrom a namířila přímo mezi ně.

„Kdo je teď zmetek, ty zakrslá zelená potvoro?“

Z Kolosorka se ozvalo panické zaječení, průzor se zaklapl a celý gigant se dal na zoufalý – a slepý – útěk.

Bylo to na poslední chvíli. Hribnik věděl, že se Hrib-27 nenechá klamat věčně, a právě to přišlo. Oslovit Gutnika jako ‘zakrslou zelenou potvoru’ – to byla chyba.

Orčí válečnice si uvědomila, že není rudá jako rudá – a že i v rudém obalu může být zelené jádro –, a nebyla z toho nadšená. Rozlícené obrátila Střelku zpět k primárnímu cíli.

Hribnik se přestal kochat. „Bangorg, sbalit všechna poničená pancíř a najít Muh!“

Sám vystartoval vpřed, aby Střelce pomohl.

* * *

Gelerion se probral. Ihned toho litoval. Jasně si vybavoval to poslední, co viděl: svou ženu páchající vraždu na rozkaz goblina. Jeho vraždu.

Bolest ho málem poslala zpět do mdlob, ale nemohl si dovolit podlehnout. Překonal ji a pohlédl na její zdroj – dlouhý kovový šíp s maličkými letkami trčící mu z ramene. Držel pevně ve stromě.

Nemohl se moc nadechnout, ale přesto to udělal – pak se zapřel patami i zdravou rukou o kmen a začal se odstrkovat.

Rval skrz sevřené zuby. Posouval se po šípů coul po coulu. Cítil, jak mu kovové letky rozdírají maso a drhnou o kost, a zatmívalo se mu před očima. Kdyby byly jen o maličko větší, nikdy by to nedokázal dokončit.

Pak se přeci jen svezl dolů. Padl obličejem na zem.

Na chvílku zatápal v mrákotách, ale uvědomil si to stejně jako špatný sen – probral se, protože věděl, že musí. S námahou se zvedl na kolena, pak do stoje.

Na pohled do černých hlavní té obrovské zbraně, která nahradila pravou ruku jeho ženy, si už začínal zvykat.

„Tak to skončí...“ zachroptěl vysíleně. „Jen jsem ti chtěl při tom vidět do očí...“

Lhal. Chtěl ji přemlouvat, chtěl jí pomoci, chtěl s ní alespoň mluvit. Ale právě ten pohled do očí, i když takřka zakrytých prasklým zeleným průzorem, mu zmrazil všechna slova v hrdle.

Spatřil tam nenávist. Aiyana nebyla jen slepě poslušná – ona po jeho smrti toužila! Celá se třásla, jen aby už konečně mohla vystřelit!

„Jen do toho... orko.“

Chtěla ho zabít. Viděl to na ní.

Přesto s tím otálela.

Zkrabatila bradu v tom vzdorném výrazu, který tak dobře znal. Hlavně zbraně se maličko zachvěly. Oči jí na okamžik šlehly za orčím gigantem, který se pomalu a trhaně potácel skrz křoviny a stromy a vytvářel za sebou širokou ulici dlážděnou zlamanými větvemi a zdupaným listím. Zbraň se vychýlila, ale pak se opět zaměřila na Geleriona.

Vojevůdce měl pocit, že v jejích očích přeci jen zahlédl něco...

„Hrib-27, pal!“ zaječel malý bělovousý goblin už zdálky. „Pal! Střílet! Primární cíl – zničit!“

Vzápětí se k nim celý udýchaný přiřítíl, vrhl se na Aiyanail a snažil se vyskočit a dosáhnout na její zbraň. „Já vědět, že ty zase chtít být zelený! Teď ty střílet a ty sláva, já sláva, já hlavní inženýr! Pal! Pal! Pal!“

Gelerion na něj hleděl s odporem. Sbíral sílu. Levačkou nemohl pohnout, jeho meč se povaloval příliš daleko

– navíc byl zlomený, orčí stroj na něj musel dupnout – a dýku neměl, tu mu Qethilis do chrámu nepřinesl... takže mu nezbývalo než bojovat jednou rukou a beze zbraně. Přesto si byl jistý, že tomu malému neřádovi zlomí vaz jak suchou větvičku...

Aiyanail zavřela oči. Její rudě nalakované rty se pohnuly. Jen neznatelně, jako by to pro ni znamenalo takřka nepřekonatelné úsilí: „Utíkej, manželé... Nenuť mě...“

Hlavně té obrovské zbraně se začaly stáčet do strany. Gelerion si oddychl – ne proto, že nebezpečí pomíjelo, ale díky získané naději.

V ten moment goblin vyskočil o píd' výš než při všech předchozích pokusech a dosáhl na malé nenápadné tlačítko. Zbraň spustila. Aiyanail překvapeně ucukla, zřejmě neměla ponětí, že to vůbec jde. Malý šíp opustil hlaveň, ve zlomku sekundy překonal vzdálenost k vojevůdci

– a neškodně ho škrábl na ruce.

Gelerion zasykl, ale ani ne tak bolestí, jako spíš překvapením. Jeho manželka to však odnesla hůř: zapotácela se, poklesla na jedno koleno, viditelně se rozklepala. Pustila sekeru a opřela se tou masivní palnou zbraní o zem.

Vzápětí však její levačka vyrazila a chytila goblina pod krkem. „Pamatuješ si, co jsem ti slíbila, Hribniku?“ zastudil její hlas tak zlověstně, že ho Gelerion málem nepoznal. „Tolik se ti chce umřít?“

Starý goblin na ni nevěřičně poulil oči, ale promluvit nemohl – drtila mu průdušnici. Zmítal se ve vzduchu, kopal nohama a bledězelenal.

„Jestli se divíš, jak dokážu dusit svého milovaného tvůrce, tak je to jednoduché,“ pokračovala monotónním tónem. „Tohle ve mně probouzíš, když mě ženeš proti elfům!“

„Vypch-vypch-vypch...“ chrčel Hribnik zoufale. „Vypnout?“ Bojovníci zacukalo v levém koutku. „To by nefungovalo. Teď zrovna je Hrib-27 hodně maličká.“

„Bachr-Bachr-Banchr...“

„To už jsi hodně zoufalý. Nevidí nás. Hledá Muha. Ještě chvílku, a začneš na pomoc volat Gutnika...“

Goblin se sice dusil, přesto se při zmínce o svém nenáviděném konkurentovi dokázal zatvářít pohrdavě: „Nich-nich-nichkdy!“

Gelerion opatrně přistoupil blíž. „Aiyanail... Bud' ho zabij, nebo ho nech – ale takhle si s ním nehraj... Děsíš mě. Kde se v tobě vzala taková krutost?“

Pohlédla na něj. Opět v jejích očích zahlédl tu hrozivou, spalující nenávist. Potom ji však vystřídalo cosi mnohem klidnějšího. Také takřka cizího, ale vyrovnanějšího.

„To zdroj...“ pronesla takřka šeptem. „Nikdy to nevzdá...“

Gelerion nechápal, co ta slova znamenala, ale goblinovi se do tváří začínala vracet barva. Aiyanail zřejmě povolila stisk.

„Sundej mi tu helmu, Hribniku,“ přála si tiše a postavila bělovouseho zelenokožce na zem. „Chtěl jsi mi vidět do očí, Gelerione...“

Goblin zkrotl a bez odmítnutí poslechl. Ve svém dlouhém bílém plášti měl schovanou spoustu nástrojů – vytáhl tlustý šroubovák a zarazil ho elfce do spánku. Pak odtamtud vyšrouboval kus železa dlouhý alespoň tři couly.

Gelerionovi se při tom pohledu udělalo špatně – ale nedal to na sobě znát.

A po uvolnění druhého šroubu uviděl to, čeho se po celou dobu nejvíc bál.

„Jsi to opravdu ty...“

Raději řekl tuhle očividnou větu, než aby pronesl to druhé, co ho v tu chvíli napadlo: „Kéž bys byla raději mrtvá, aby ses takhle netrápila...“

„Ne,“ odpověděla chladně. „Nejsem to já. Nejsem ona. Tvoje Aiyanail zůstala na tom bojišti. Já jsem Střelka.“

Zíral na její tvář jako na zjevení. Zelená barva z její brady už zčásti oprýskala, ale pod helmou zůstala jednolitá.

„Nebýt ona krásný?“ zasníl se Hribnik uneseně. „Ty nebát, já zavolat Muh a my opravít nátěr...“

Gelerion udělal dva rychlé kroky, srazil goblina k zemi a pokusil se mu kleknout na krk.

„Nezabíjet Hribnik, nezabíjet já!“ zakvílel svíjející se zelenokožec. „Já být génius!“

To už se však vojevůdci dávno zabořilo do břicha topůrko Kolosorkovy sekery a odstrčilo ho zpět.

„Proč mi v tom bráníš?“ vykřikl na svou ženu zoufale. „Chci tě osvobodit!“

„To ale nesmíš. Potřebuji ho. Bez něj propadnu šílenství. Bez něj tě zabiju.“

Dlouhý okamžik na sebe mlčky hleděli.

Hribnik se neodvažoval promluvit a jen čekal.

Rozhrnulo se křoví a objevil se Bangorg. Na zádech nesl sbalený batoh a svázané části Střelčiny poničené zbroje. Pod tím vším visela na provaze klec a komíhala se ze strany na stranu. V ní spokojeně klimbal ten obvykle maniakální goblin a sám sobě si k tomu tiše prozpěvoval ukolébavku:

„Svět houpy-houp, muh, svět houpy-houp, muh...“

Jinak panovalo ticho.

Orčí asistent pokrčil rameny. Chvilíčku čekal. Vypadal čím dál tím netrpělivěji. Pak se podrábnil na hlavě, dospěl k rozhodnutí a vzrušeně křikl: „Ha! Vy poslouchat! Tohle nesmět nechat ujít – až padat ta obrovská strom, co Kolosork mít v cesta, tak se určitě ozvat moc a moc velký rána! To určitě nezapomenutelná zážitek!“

Gelerion ho zprvu vnímal jen napůl, ale pak si uvědomil, že může jít jen o jeden jediný ‚obrovská strom‘. Zděšeně se ohlédl za stále poslepu kulhajícím gigantem.

Bylo to tak. Kolosorkovi už k velebnému Prastarému nechybělo ani deset kroků a zaseklá pila se stále točila.

„To ne!“ vykřikl vojevůdce zoufale a obrátil se zpět ke své manželce. „Musíš –“

„Nouze-stav!“ vychrlila už mezitím Střelka a rozběhla se. „Zdroj čerpat trojnásobný!“

Gelerion se za ní smutně díval. Pohybovala se trochu jinak, ale stále to byla ona. Ať říkala cokoli...

Musel jí pomoci. Musel ji zbavit nadvlády toho goblina. Koutkem oka si nenápadně vyměřil vzdálenost, aby se k němu dostal jediným skokem.

Maličký zelenokožec však jeho pohled zachytil. Ihned uskočil zpět a schoval se za nohy svého orčího asistenta. Vykukoval zpoza nich a s nově nalezenou převahou křičel: „Hlavní elfoun, ty přestat plést mezi já a Střelka, nebo já zabi... nebo Bangorg rána do tvůj hlava! Ona už má, ne tvá! Ty zapomenout! A doufat, že Ograhorg neposlat ona do šrot, protože ty tak hloupá a sobecká a neumřít! Jestli Střelka šrot, tak to tvůj vina!“

Skončil s obviňováním, nechal se zvednout na orkovo rameno a zavelel: „Bangorg, za Střelka! Snad my ještě zachránit situace!“

Gelerion po něm málem skočil, ork neork. Možná neměl sebemenší naději na vítězství, ale chtěl to udělat. Zranění a ztráta krve ho však zastavily. Musel se chytit stromu, aby neupadl.

Ork si ho nevšímal, rozběhl se pryč. Hribník se však otočil a na rozloučenou vyplázl na vojevůdce jazyk. Gelerion ho ignoroval. Díval se za svou ženou. Ne. Vlastně ne. Začínal chápat, že se dívá za Střelkou.

„Bohyně... Co je tohle za krutou zkoušku?“

* * *

Gutnik si neúspěch nepřipouštěl.

Bylo mu to ostatně jasné. Stal se obětí jakéhosi omylu. Souhry okolností. Dočasného výpadku ve fungování přírodních zákonů.

Ty se sice v přítomnosti gobliních inženýrů poroučely do mdlob v devíti z deseti případů – přičemž v tom desátém vydržely jen díky zákonu schválnosti –, to však Gutnikovi nebránilo nařknout je ze zrady.

Jedno bylo jisté. Kolosork-C neprchal z boje!

Jen si odcházel najít jiného nepřítele. Ten Hribníkův ubohý zmetek za to nestál. Kolosork potřeboval někoho většího, silnějšího, majestátnějšího! Někoho, kdo nebude podvádět a rychle uhýbat! Někoho, jako byl on sám!

Ano, to bylo ono! Zkrátka jen čeká, až narazí na sobě rovného a...

RACH!

Kolosork narazil.

Podle toho, jak to s Gutnikem hodilo o přední stěnu, ten nový soupeř musel být velký. Obrovský. Ohromná hmotnost – alespoň taková, jakou měl sám Kolosork, protože orčího giganta zastavila na místě.

Gutnik se instinktivně začal rozhlížet po nějakém úkrytu. Vzápětí mu sice došlo, že lepší než kabinu Kolosorka jen těžko najde – ale moc se mu neulevilo.

Přesytit kotel znovu už nemohl a zbývala mu jen jediná, napůl nefunkční zbraň. C-ork navíc co chvíli omdléval – nebo umíral? – což znamenalo, že Gutnika už hrozně bolelo chodidlo od toho, jak pilotovi neustále dupal na oteklý kotník, aby ho probral.

A teď navíc i to přestávalo fungovat, protože C-ork zadumaně oznámil: „Necítit... nic.“

Měl vytřeštěné oči a vypadal, že je v šoku.

Gutnik k tomu také neměl daleko. „To venku muset být KOLOSELFOUN!“ Málem zpanikařil, ale pak zatáhl za páku a poslepu mávl pilou. „Snad on leknout a nechat my!“

Jenže narazil na odpor. Tím skončily veškeré jeho naděje na nerozhodný výsledek. Nezbyvalo než přitlačit – a doufat.

Pila se rozječela a zabořila se do čehosi masivního.

Pak se ozvala strašlivá rána a Kolosorkův zadní pancíř pukl v polovině celé délky. Vydalo to ten zvuk, který Gutnik vždy slýchal, když nechával giganta cvičně štípat ocelové trubky.

Puklina byla tenká, ale maličko vidět skrz bylo. „Hribnik mi poslat svá elfouní přišera na záda...“ zazoufal si Gutnik. „Takhle ona prorazit kotel!“

Byl obklíčený, ale na ústup bylo pozdě. Nemohl dělat nic jiného, než přitlačit na pilu.

Překvapovalo ho, že obrovský nepřítel stále nevrací útok, ale možná to bylo proto, že jím pila procházela s podivnou lehkostí. A ječela také nějak příliš spokojeně. Rozhodně se nepropracovávala ocelí.

„Ta pitoelfoun inženýr snad udělat Koloselfoun ze dřevo!“ rozchechtal se Gutnik šíleně, přestal se bát zaseknout a přitlačil ještě.

Další rána do zad. Kotel ještě vydržel. Ozvalo se vrzání trhaného kovu, jak Hrib-27 páčila sekeru ven.

Vzápětí pila prošla skrz. Gutnik nadšeně zavýskl a ze samé radosti dokonce přestal nervózně dupat na C-orkův kotník.

Zvenčí se začalo ozývat ohlušující praskání.

„Vítězství! My zničit Koloselfoun! To ještě víc lepší než zabít hlavní elfoun! My sláva! Já sláva! Já šéf inženýr a poslat Hribnik na údržba Prasokrm M-l-ASK!“

Potom v něm však zahlodala pochybnost. Co když neřízl přesně? Přeci jen na to neviděl... Co když Koloselfoun jen přišel o něco nedůležitého, teď prchá a brzo se někde opraví? A jeho debielfouní inženýr ukradne Gutnikovo geniální řešení a oplátuje dřevo gutocelí?

S odvahou, kterou u sebe vždy obdivoval, se rozhodl na okamžik otevřít průzor. A raději to udělal tak rychle, aby si to nestačil rozmyslet a zamítnout to. Dobře se znal. Věděl, že by urči...

Trhl průzorem, podíval se – a hlasitě polkl.

Tyčila se tam ohromná silueta. Skutečně neskutečná. Neskutečně skutečná. Koloselfoun byl tak obrovský, že proti němu Kolosork vypadal jako Trpasork, a pila ho nejspíš jen rozzuřila. Očividně se totiž chystal na strašlivý protiútok. Skláněl se ke svému soupeři se stále výhrůžnějším praskáním.

Gutnik udělal to, co by na jeho místě udělal každý duchapřítomný goblin: Začal ječet, jako by ho na nože brali, a pokusil se skrýt za orka.

Otupělý C-ork byl však příliš těžký. Nenacpal se za něj.

„To nejít! Já nemoct umřít! Já génius!“

Na Koloselfouna to zřejmě neudělalo ten patřičný dojem, protože vzápětí rozmačkal Kolosorka na hromadu součástek.

* * *

Střelka to nedokázala. Prastarý padal. Kolosork ho pokácel přímo na sebe.

Okamžitě nastoupila Hrib-27, strašlivou ránou sekery doprorazila zadní pláty, vytáhla oba přátele ven a mohutným skokem je odnesla do bezpečí.

Velebný Prastarý, nejstarší ze stromů celého světa, padl tak, jak žil: Důstojně, pomalu a impozantně.

Ve srovnání s dunivou ozvěnou dopadu jeho tisíce centů těžkého těla byla exploze Kolosorkova kotle jen dýchavičným kýchnutím.

Klenba chrámu se zachvěla, praskliny se změnily v díry a celá střecha se propadla...

Pohled na rozbitou kamennou masu, která hrozivě visí ve vzduchu a nepadá dolů, vzbuzoval ve všech pod ní dojem, že museli zešílet.

Jen vrásčitá goblínka, která se právě vyšplhala na obrovitý pařez a oprašovala ho od pilin, aby si mohla sednout, se tomu potutelně usmívala. „To opravdu pěkná trik,“ uchechtla se spokojeně. „To já povést. Muset zapamatovat.“

Střelka nevěděla, jestli před ní padnout na kolena, nebo ji zastřelit. „Ty *jsi* Bohyně!“

„Ne, nebýt,“ zazubila se stařenka pobaveně. „Ale jestli ty chtěš, já tak zase zkusit vypadat?“

Střelka se zamračila levým obočím: „Já tě prosila o pomoc, ale ty *jsi* neposlouchala...“

„Každý nejvíc dobře pomoci si sám!“

Elfí bojovnice na ni nehybně hleděla a stále zvažovala střelbu.

Pak ji však vyrušil zvláštní zvuk. Gutník, kterého i s C-orkem stále nepřítomně držela v levé ruce, začal vzlykat.

Nebylo to smutkem, ale vztekem. Goblin se pokoušel vytáhnout nahoru a hryznout ji do prstů. „Ty nemoct ublížit já! Já ty rozkousat! Pomstít Kolosork-C!“

Povzdychla si. Pustila ho na zem. Sesypal se a už na ni jen nenávisťně zíral. Byl opravdu neuvěřitelně maličký – i na goblina.

A stejně tak malý byl C-ork – na orka. Svalnatý a rozložitý ano, nejspíš i neuvěřitelně silný – ale nebyl vyšší než Střelka.

Pro jistotu ho okamžik pozorovala, ale orčí pilot už po dalším boji netoužil. Zůstal na zemi a vypadal malátně.

Po chvilce se však přeci jen trochu sebral. Natáhl neskutečně oteklou nohu, dvakrát větší než tu druhou, a pak do ní pořádně uhodil pěstí.

Cosi uvnitř křuplo. Možná to skočilo na to správné místo.

„Už zase cítit!“ prohlásil C-ork s úsměvem, načež si lehnul do trávy a zafuněl – tráva příjemně chladila jeho popálená záda. „Vzbudit já, jestli přijít nepřítel a chtít boj!“

Zavřel oči a usnul.

Střelka si své dva zajatce prohlížela čím dál znepokojeněji. „Co s vámi?“ Hrib-27 v tom totiž měla jasno – oba dva zelenokožce překryla bílou barvou a nařizovala je chránit. „To snad ne...“

A pak se na mýtině objevily další tři bílozelené postavy. Hribníkův, Muhův a Bangorgův příchod byl ostatně slyšet už zdálky. Starý inženýr triumfálně ječel na celý chrám: „Hribník – sláva! Gutník – šrot! Chahahá!“

Gutnik okamžitě nechal pokusů o kousání do Střelčina nechráněného lýtky – na kterém si málem vylámal zuby – a rozběhl se trojici vstříc: „Tak to nebýt! Ty podívat! Já porazit Kolosel... eh... hlavní elfouní strom! A ty nic! Hlavní elfoun živý!“

To Hribníka ještě víc rozchechtalo. „Ty hloupá víc než obvyklá! Střelka porazit Kolosork! Tvůj povídačka o strom k ničemu! Náčelník chtít důkaz – a Hrib-27 nést tvůj gutocel sekera!“

„Já mít důkaz! Já vzít větev!“

„Ty vzít klidně celá les! Náčelník pak ty zadat výroba Lesorez-8 a ty zas jednou mít práce, který ty zvládnout!“

Gutnik opět nabíral ke vzteklému breku: „Ale ty schválně nechápat! Ty jen já ubližovat, celá moje život jen pošklebovat! Já vědět, že ta strom určitě moc a moc důležitá! Elfouni hlídat a uctívat! No říct ty, hlavní elfoun!“ vykřikl na Geleriona, který se právě také

objevil na kraji mýtiny. „Říct, že ty být našťvaná? Ze ta strom hodně chybět? Že já, Gutnik, brzy šéf inženýr, právě způsobit elfoun strašný věc?“

Vojevůdce sotva šel, ale musel se k Prastarému dostat. Nemohl ho nechat umírat samotného. Někdo musel u padlého velikána pokleknout a projevít svůj smutek...

Ale ten goblin nejdřív zemře.

Gelerion změnil směr a zamířil přímo ke Gutnikovi. V ruce svíral svůj zlomený meč a v očích mu žhnul chladný, vražedný vztek. Ránu po Perdě4 si ucpal cáry svého roztrhaného pláště a co nejlépe převázal, ale krev prosakovala skrz. Byl už úplně bledý a připomínal samu smrt.

„Vidět, Hribnik?“ zajásal mladý inženýr vítězně, „vidět, jak moc on chtít zabít já? Já to dokázat! Já velká nepřítel hlavní elfoun!“

V dalších třech vteřinách by si svůj triumf vzal do hrobu. Uvědomil si to, vypískl a ztichl – ale utéct by už nestačil.

„Máš neskutečné štěstí, že pro Hrib-27 jsi přítel...“ ucedila Střelka mezi zuby. To už stála před ním. Gelerion se zastavil.

Bílý chránit!

Gutnik se ohlédl po starém inženýrovi a rozčileně vykřikl. Hribnik ho totiž celou dobu vůbec neposlouchal, navedl Bangorga k troskám po Kolosorkovi a začal se tam zvědavě přehrabovat. Maličký goblin se za ním se zuřivým jekem vrhl, aby svá tajemství bránil vlastním tělem, a na rozlíceného elfa úplně zapomněl.

Střelka stála proti Gelerionovi. Tentokrát se na ni už nedíval smutně a lítostivě. Zachovával sice elfsky nehybný obličej, ale tak rozzuřeného ho ještě nikdy neviděla. Ztratil Qethilise, ztratil Prastarého – a ona toho všeho byla součástí... Nedivila by se, kdyby na ni zaútočil.

Ráda by mu ustoupila, ale nemohla. Hrib-27 ji nutila chránit přátele a dokonce si usilovně přála, aby Gelerion zaútočil. *Bílý chránit!* Stejně tak Aiyanail – její hlas bez přímé podpory zdroje už nebyl zdaleka tak silný, ale byl to další vliv, který by Střelku přinutil vojevůdce zabít, kdyby udělal jen jediný další krok.

Nemohla do toho zasáhnout. Zbylo jí jen doufat. Pomyslela na to, že je to celé její vina: stalo se to jen proto, že chtěla zastavit Kolosorka bez ztrát na životech – a v chrámu prosit o pomoc... Ale co jí Bohyně dala? Jak pomohla? Nijak! Ale nebylo to tak správně? Nespočívala ta pomoc v tom, že Střelce *nepomohla!*

Nakonec přece svou rovnováhu našla. I když o ni stále bojuje...

„Je mi líto, že Qethilis zemřel,“ pronesla elfsky. Gelerion ji probodával očima a neříkal nic. „A je mi líto Prastarého. Nestihla jsem ho zachránit.“

Už když to vyslovila, cítila se falešně. Prastarý mohl přežít. Nestihla to proto, že nechtěla ublížit dvěma přátelům uvnitř Kolosorka – jinak by už první ranou prorazila kotel a gigant by explodoval.

Jednu její polovinu však nějaký strom vůbec nezajímal a té druhé, znetvořené zdrojem, bylo z elfího smutku, slitování a dalších projevů slabosti dokonce špatně.

Přesto toho *chtěla* litovat. Ona nebyla jen pojídlem mezi dvěma zneprátenými osobnostmi, ovlivněným a určeným jejich touhami a pudy. Ne – to ony se snažily ovlivnit ji: vetřelec a vyhnanec, které v sobě musela strpět.

Bylo jí to líto. Měla Qethilise ráda. Ctila Prastarého.

Gelerion jí to ale nevěřil.

„Jestli mi ty vrahy nevydáš, sama jsi jedním z nich!“

Navzdory svým slovům však sklonil meč. Nepřekvapilo ji to. Její manžel nebyl horkokrevný hlupák – uvědomil si, že proti ní nemá naději a že pomsta nemusí přijít ihned. Věděl, že jeho rozkaz by mohl být to jediné, co elfům čekajícím venku zabrání zelenokožce zabít.

„Vrazi budou potrestáni. Ty... *Střelko*... máš na výběr. Vydej mi je – a my se ti pokusíme pomoci. Vzduchuj – a už ti pomoci nebude...“

Ta skrytá výhrůžka přivedla Hrib-27 k zuřivosti. *Rudý zničit! Rudý zničit! Zničit!*

Elfka ji však umlčela ráznou myšlenkou a opět se uklidnila. Obrátila se ke Gelerionovi zády a zahleděla se na masivní tělo Prastarého.

„Nejprve ho uctíme...“

Sklonila hlavu a ponořila se do vzpomínek.

Neviděla, jak se Gelerion zatvářil, ale po chvílce se postavil vedle ní.

Stáli tak několik dlouhých minut. Pak Střelka zaslechla uklidňující šumění listů. Měla pocit, že se z ní odplavuje veškeré nepřátelství, všechno zlé. Chtěla se do toho mírumilovného ševlení zaposlouchat a ztratit se v něm.

„To už stačit!“ zaskřehotala stará goblina netrpělivě. „On být pryč. Střelka, ty už konečně připravený pomoci sama sobě?“

Oba ji ignorovali.

Gelerion přistoupil k mrtvému kmeni a položil na něj dlaň. „Tak dlouho nám byl otcem a přítelem... Tak dlouho za nás hovořil s Bohyní... Jak se teď Matka dozví o všem, co se s elfy děje? Nedokázali jsme ochránit jejího nejmilejšího... Teď se k nám otočí zády nadobro!“

Okamžik bylo ticho. Pak to už goblina nevydržela a smíchy spadla z pařezu.

Gelerion sebou trhl: „Ona se mu vysmívá! Vysmívá se jeho smrti!“

Málem po ní sekl – ale ještě dřív se pohnula Střelka. Opět byla mezi nimi. Sekeru i Palhrom vši silou vůle tlačila k zemi, ale málem to nestačilo: „Zpátky! Jestli na ni zaútočíš, neudrším se!“

Poslechl ji, ale skřípal přitom zuby. „A já už málem uvěřil, že to překonáš...“

Pak zničehonic zoufale vykřikl: „Kdyby to celé mělo alespoň nějaký smysl!“ Zahodil meč, sesunul se k zemi a zády se opřel o padlý kmen. „Proč jste sem vlastně přišli? Jak mohlo pět zelenokožců – a ty! – napáchat tolik škody?“

Od trosek se ozvalo Gutnikovo zavýsknutí: „Ty slyšet, Hribnik? Já napáchat *tolik* škody!“

Hribnik si místo odpovědi jen pohrdlivě odfrkl, dál nechal Bangorga, aby mu konkurenta držel z cesty, a prohraboval se Kolosorkovými zaolejovanými vnitřnostmi.

Gelerion sebou trhl: „Ten goblin... mi také rozuměl?“

Mladý inženýr se vykroutil Bangorgovi, proklouzl mu mezi nohama a doběhl zpět k pařezu. Zastavil se v bezpečné vzdálenosti od vojevůdce, hrdě se nafoukl a spustil naprosto plynně: „Samozřejmě, že hovořím vaším jazykem! Kromě toho jsem ovládl i hlavní proudy řeči trpaslíků a lidí a pochytil jsem i základy nejrozšířenějšího dialektu maghronů. Pchá! Vždyť je to tak jednoduché! Žádný z cizích jazyků nemá tu okouzlující gramatiku a povznášející komplexitu Orkamluvu!“

Elfí vojevůdce poslouchal, jak rozšklebená zubatá ústa vypouštějí zpěvná slova jeho milovaného rodného jazyka, a začínal si být jistý, že tohle celé je jen nějaká noční můra, z níž se nemůže probudit.

„Hej, ty namyšlená spratek, tohle přece úplně nesmyslná napojení!“ zaječel od trosek Hribnik. „Tohle nemožný, aby fungovat!“

„Slyšíte? To je jazyk hodný géniů! Jednou se tak bude mluvit všude!“ usmál se mladý goblin zasněně, načež směrem k troskám zaječel: „Ha, ty už mít shnilá mozek a myšlenky ze zvětralá pískovec! To fungovat lepší než skvělá, stačí jen přidat do směs olovo!“ Vrhel se zpět, aby opět bránil tajemství svého miláčka, ale ještě předtím Střelka i Gelerion zaslechli jeho tichý povzdych: „On já prostě nikdy nepochválit...“

Střelka se za ním překvapeně ohlédla. Teď, když se na to zaměřila – a když si odmyslela Hribnikovy vousy – si najednou všimla, jak si jsou oba goblini podobní...

Stará goblini uklízečka už se mezitím nasmála dosytosti. Opět vylezla na pařez, uvelebila se a s posledním potlačeným uchichtnutím promluvila na zamlklého vojevůdce: „Takže ty věřit, že Bohyně zapomenout na elfouny, protože vy nepostarat o strom? A odpovědět mi elfounsky – ty nebýt moc zelená, Orkamluv pro ty moc těžké, mít hrozná přízvuk...“

Neodpověděl jí. Otočil se k ní zády. Mezi zuby ucedil: „Tohle není Bohyně! Byl to jen klam!“

„Ale to já už přece říkat!“ mávla goblínka netrpělivě prackou. „Elfoun, ty určitě strašná starý a ty určitě myslet, jak sežrat všechen moudrost ze svět – ale copak ty opravdu nepochopit, že všechno jednou umřít? Možná ten strom padnout, protože přijít jeho čas!“

Gelerion nevydržel mlčet: „Ten ‚strom‘ padl, protože ho podřízlo orčí monstrum!“

„Goblinská.“

„Tak goblinská!“ vyštěkl vojevůdce a omylem přešel do orčtiny. „Vy ho zavraždit!“

„Ne, umíněný elfoun, tak to nebýt,“ odporovala stařenka jemně. „My jen přijít, aby udělat, co vy nedokázat. Střelka, ty přece chtít pomoc Bohyně. Být to tak?“

Válečnice si nebyla jistá odpovědí. „Přišla jsem pro ni... ale byla to chyba.“ Smutně pohlédla na Geleriona. Udělala to schválně – aby ucítila, jak se Palhrom okamžitě pokusí zaměřit na cíl. „Velká chyba... Měla jsem raději odejít někam daleko, kde nežije nikdo, koho bych musela poslouchat nebo zabít...“

„To chytrá!“ zažlutil se goblinčin chrup v uznaném úsměvu. „To dobrý pomoc sama sobě. Ty nezapomenout – ale to možná těžký, protože ty zapomnětlivé. Copak ty už nevěděš, že kdyby ty nepřijít s Kolosork, mnoho a mnoho elfoun mrtvá? Díky ty zemřít jen sedm – a za to elfouni moct sami, protože si hrát s magie a přivolat maghron! Ty být pro elfoun hrdinka – i když oni nepřiznat!“

Gelerion se mračil a neříkal nic.

„Jak o tomhle víš?“ zamračila se Střelka také, ale jen levým obočím. „Nebyla jsi tu!“

„Bohyně být všude.“

„Takže jsi Bohyně!“

„Ne, nebýt!“ odmítla to stařenka unaveně. „To už ale ohraný písnička. Copak nemít rozum? Kdyby jen vy elfouni někdy dát práce a mluvit s my, vy určitě dávno pochopit, ale vy jen boj, boj, boj...“

„To vaše kmeny stále útočí!“ vykřikl vojevůdce popuzeně. „Jak to vůbec můžeš říct? My nechceme válku! Já přece vyjednal s Ograhorgem příměří a...“

Sám zmlkl.

Goblinka moudře pokývala hlavou: „...a pak ho zradit a zase začít boj, boj, boj. Vy prastará elfouní národ být víc horší než mladé bojechtivá ork. A vy nikdy nemluvit s my.“

Střelka zvedla ruku, aby zastavila další Gelerionův protest, a opatrně se zeptala: „Koho myslíš tím: ‚my‘?“ Obdržela shovívavý úsměv: „Gobla, orka...“

„Ale vždyť orci...“

Gelerion byl přerušen důrazně zdviženým prstem: „Gobla, orka!“

„Ale Ograhorg je váš náčelník! To on vede všechny vaše kmeny do války!“

„Ne! To špatně říct! Ograhorg vést náš kmeny *jen* do válka! Ale *my* vést národ ork a goblin všude. Vy *my* vůbec neznát, protože vy hloupá! Když vy nemít dobrá boj s náš bojovník, tak on vy nepozvat k pobitevní oheň... a vy nepotkat gobla a orka, aby my s vy uzavřít přátelství...“

Gelerion si to okamžik nechával projít hlavou.

„To mi chceš naznačit, že veškeré vaše útoky, že celá ta několik staletí trvající válka v Rozeklaných horách – že to byly vaše pokusy, jak se stát našimi přáteli?“

„Ne, to já nenaznačovat. To já říkat na plný huba! Ale jít o to jen na počátek. Pak vy už zabít moc naše bojovník. A boj s vy nebýt zábava, protože vy moc uskok a past. Naše bojovník začít vy považovat za špatná nepřítel a přestat s přátelský válka.“

Ale když vy před rok přijít za Ograhorg a mluvit o příměří a válka s maghron, to začít vypadat dobrý. Maghron dobrá nepřítel, dost pro oba. Ograhorg mluvit s my a nechtít věřit vy, protože vy nechovat jako dobrá nepřítel a přijít vyjednávat zbabělá, slabá, ale my mu poradit, aby on to s vy zkusit. A on souhlasit. Říct, že když vy přestat žít v uskok a past, on přivést vy za my... Ale že on vy nevěřit. On raději připravit na vaše uskok a past. On moudrá, dobrá náčelník a brzy dobrá manžel Bohyně...

A mít pravdu. Vy zradit. Vy nepřestat žít v uskok a past. Vy nebojovat dobrý. Ach, vy elfouni, vy tak hloupá..."

Elfí vojevůdce poslouchal a bledl. Vzpomínal si na první střet s orky, celá ta staletí zpět, když zelenokožci přišli ze severu a zničehonic zaútočili na hraničáře v Rozeklaných horách: „Tehdy na počátku nebyli žádní mrtví... jen ranění... Přátelská válka... Ale orci pálili naše lesy!“

„To pobitevní oheň! A vy přijít hasit a zabíjet! Vy urazit náš bojovník!“

„My chránili náš les!“

„Zachránit dřevo a přijít o přítel! A teď se to chystat udělat znovu, i když dřevo už mrtvá a být jeho čas! Nemít já pravda? Nemyslet ty teď na to, jak sem přivést víc elfoun a pobít my? A pak vést všechna elfoun na sever?“

Gelerion už s ní nevydržel mluvit. Obrátil se a vyrazil pryč.

* * *

„Hribnik, ty okamžitě mazat! Pryč! Já nechtít ty tu!“ ječel Gutnik čím dál vztekleji. Bránil trosky kotle – a hlavně maličké černé kousky speciálně obohaceného gutokoksu, tajnou složku Kolosorkova pohonu. „Vrátit ke svá maghron zmetek! Jestli ty nebýt dost génius na pochopit, že já víc dobrá inženýr než ty, tak my nemít nic, co si říct!“

Starý inženýr si ho však nevšímal. Jen opět naznačil Bangorgovi, aby mu maličkého konkurenta odstranil z cesty. Orčí asistent pokrčil rameny a znovu se pustil do toho, v čem byl nejlepší.

„Rána. Rána.“

Neměl z toho však žádnou zvláštní radost. Teď, když měl konečně volnější chvíli, mu zvolna docházelo, jak sprostě se

nechává využívat. Sice se v Hribnikových službách stal svědkem té nejnádhernější rány, jakou kdy kdo udělal, na druhou stranu ho však mrzelo, že s ní neměl nic společného. Ten obrovský strom rozplácl Kolosorka jak otravnou mouchu a Bangorg mu mohl jen závidět.

„Rána. Rána.“ Opravdu ztratil chuť. Mlátil bez nadšení, jen naprosto obyčejně, a vůbec do toho nedával srdce. „Hribnik slíbit nová kyj, já mít pořád stará kyj, pořád nemít nová kyj, pořád blbý dřina rána...“

I přesto však odváděl profesionální práci.

„C-ork! C-ork, sem k já!“ kvičel Gutnik zoufale, zatímco jen tak tak uhýbal a kličkoval. „C-ork, hovořit tvá stvořitel! Ty okamžitý pomoc já! Okamžitý!“

Orčí asistent ještě třikrát praštil. Pak se zastavil. Proti němu stál nízký, ale úctyhodně svalnatý protivník – bývalý pilot Kolosorka.

C-ork provokativně přišlápl Bangorgův kyj k zemi a začal pěst. Byl sice ještě celý bolavý, zle kulhal a záda měl v jednom plameni, ale jinak mu vlastně bylo dobře. Vyhlídka na nějaký ten boj mu přišla celkem lákavá, takže předpokládal, že se mu vrací síla.

Přesto tu výzvu neučinil dvakrát rád. Šklebil se takřka stejně rozmrzele jako mistr rány.

Když mu Gutnik proběhl mezi nohama a schoval se za něj, dokonce si povzdychl: „To zrada. Já myslet, že teď já svoboda, ale já muset poslouchat i bez Kolosork...“

„Já zas poslouchat bez nová kyj...“ přitakal Bangorg stejně smutně. „Vědět něco? Ty spřízněná duch.“

„Hm. My oba úpět pod nadvláda... gob.“

Ta poslední věta byla pro silné orčí bojovníky natolik urážlivá, že ji museli strávit chvilkou ticha.

Gutnik je v tu chvíli už vůbec nevnímal. Zíral zpoza C-orkových nohou zpět k troskám a vztek v něm zvolna převažoval nad opatrností. Pak najednou zaječel: „Ha! Hribnik! Nechat ta stisknutá spoj být! V tom budoucnost, tomu ty nerozumět!“ Úplně zapomněl na Bangorga a pelášil zpět.

Orci svého utiskovatele (potažmo cíl) nechali běžet. Oba dva měli pocit, že jsou na prahu nějaké velké, takřka revoluční změny. Víceméně shodným gestem se podrželi na hlavě.

Pak se C-ork usmál: „Ty říkat, že ty potřebovat nová kyj?“

„Nová nebo stará, to být jedno,“ mávl Bangorg rukou, „ale ono muset dělat velký rána!“

„Hm!“ křikl bývalý pilot a také se rozběhl k troskám. Chvíli se jimi prohraboval. Oba dva goblini se zatím hádali nad nějakou maličkou destičkou a vůbec mu nevěnovali pozornost. Mrkli po něm až po jeho vítězném zařvání: „Tady ono být!“, ale když uviděli, s čím běží zpět k Bangorgovi, hned se vrátili k bouřlivé diskuzi o využitelnosti polořidičů.

Zato mistr rány zalapal po dechu a poznal, jak chutná láska na první pohled.

„To... to... to úžasná nástroj! Umělecký práce!“

C-ork přikývl: „To Gutobuch B-NG. Já myslet, stvořitel vyrobit z gutocel podle posvátný kyj Gorgorg. Tvrdit, že být lepší než o...or...originál... To jedno. Já to mít v kabina jako záloha poslední záchrana.“

„Ty říct... Gutobuch... *beng*?“ vydechl Bangorg uctivě. „To být znamení...“

„Ne, B-NG!“ opravil ho bývalý pilot. „Ale to taky jedno. Možná opravdu znamení. Ty chtít? Kolosork už nepotřebovat. Být moc a moc daleko za poslední záchrana.“

„Ale... to tvá!“ zavrtěl Bangorg hlavou – ale ruce už se mu samy natahovaly. „Já nemoct používat cizí nástroj!“

C-ork také zavrtěl hlavou: „Nebýt má. Nikdy nepoužít. Ty vzít.“

Bangorg přijal kyj s takřka nábožným vytržením. Potěžkal ho, zkusmo s ním mávl a jeho nadšení se ještě znásobilo. „Já nechápat, jak ty mact darovat...“

„Já totiž nerad rána,“ pokrčil C-ork rameny. „Kyj k nic dobrý. Tupý rána trapné. Já chtít řez! To víc dobrý! Elfořez – to dobrý nástroj!“

Bangorg ztuhl. „K nic dobrý? Trapné? Řez dobrá?“

Podsaditý pilot bezstarostně přikývl.

Víc Bangorg nepotřeboval slyšet. Vděčnost odsud posud. Zlověstně přivřel oči: „Já slíbit, já naučit dobrý rána ta, kdo dát já dobrá kyj. Ty opravdu nechťt?“

„Nechťt. Rána nuda.“

„Aha. Já ale rád plnit slib. Přijmout aspoň vzorek zdarma? Rozhodnout pak?“

C-ork pokrčil rameny: „Jak ty chtít. To asi zbytečná. Já mít jasno.“

„To přejít,“ ujistil ho mistr rány. „Taková znalec já poděkovat s potěšením.“

* * *

Když o chvíli předtím Gelerion odcházel, stařícká goblina ho sledovala se smutným úsměvem. Pak významně pohlédla na Střelku a pokrčila rameny. Nakonec si na pařezu klekla, položila obě dlaně na drsný světlý povrch s osmi tisíci letokruhů a zavřela oči. Setrvala tak dlouho.

Střelka ji nerušila. Nehybně stála stráž u těla Prastarého. Přemýšlela o tom, co jim stařena vyprávěla – a jak s tím její manžel naloží. „Goblinky a orky uctívající Bohyni? To bude pro elfy hodně tvrdý oříšek... I pro něj. Vždy byl ten nejmírumilovnější z nás, ale tohle...“

Nad hlavou jí proletěl C-ork.

Povzdychla si: „Vždyť je to možná příliš i na mě.“

Opět chvíli mlčela a přemýšlela.

C-ork kolem ní proběhl zpět. Tiskl si ruku ke krvácející hlavě a tvářil se nesmírně zvědavě. Jako by změnil již dlouho zastávaný názor.

Nezajímalo ji to. Promluvila na goblina: „Prosím, mluv se mnou. Opravdu je to tak? Sloužíš Bohyni? Jsi její avatar – a nejsi strom?“

Stařenka si pohrdavě odfrkla: „Vy elfouni být ze strom úplně šílená.“ Dál tiskla dlaně k pařezu. „Kdyby vy jen chápat, že dnes Bohyně dát vy ten nejvíc dobrá dar, aby vy sami moct zastavit vpád maghron, než on zničit všechno...“

„Ty tvrdíš, že pro nás Prastarého obětovala?“

„Tak to být. Vy dostat první tři větve na šíp a vy použít dobře. Ono by to stačit, kdyby ork a elfoun dohromady. Pak vy ale zradit a děti Bohyně zas začít válka mezi ony...“ Goblina si útrpně povzdychla: „Ona pak dlouho s vy ani s my nemluvit, protože

smutná. Ona vědět, že když my nespoju, Prastarý muset zemřít. Jinak maghron zvítězit!“

„Ale vždyť je orci vytlačili! Na našem světě už žádní maghroni nejsou!“

Vrásčité stařence unaveně poklesla ramena. Ať dělala s pařezem cokoli, vyčerpávalo ji to. „Střelka, ty bláhový.

Copak ty před okamžik nebojovat s mnoho maghron? Jak ty moct říct, že maghron poražená?“

„Ale to se stalo, protože Trelmir a jeho mágové kouzlili a...“

„Ne!“ vyštěkla goblínka popuzeně. „Ty opravdu nic nechápat, tak ty mlčet a poslouchat!“ Trochu se uklidnila. „Kouzla jen maličkost! Jen poslední krůček – ale důležitá být zdroj! Copak ty nevšimnout, jak trhlina otevřít rychle, jak maghron tu rychle, jak za oni i arcimaghron drát sem rychle? A ty neslyšet, jak zdroj v ty křičet strach? Já slyšet! On obávat, že jiná maghron pohltit on! A on velký síla, Hribnik ho vyřezat ze srdce ten nejsilnější arcimaghron, který ty zabít v bitva!“

Střelka nehybně stála a na obličeji se jí nepohnul ani sval, ale uvnitř zuřila: „*Hribniku, ty šílence! Cos to udělal?*“

„Hribnik udělat moc zlý věc,“ souhlasila goblínka s jejím vztekem. „Jeho touha po dokonalý pohon málem udělat z ty arcimaghron. My mít štěstí, že šíp ze dřevo Prastarý tak dobrý proti magie. Proto zdroj z druhá dva arcimaghron už mrtvá, když tam Hribnik dostat, a třetí už umírat a ztratit moc a moc síla. Hribnik myslet, že on dokázat zdroj osekát a zkrotit, ale to on dokázat jen málo. Nejít to víc. V ty teď přebývat věc, který růst zpět, živit se krev maghron a magie, a když to silný, snažit se ovládnout ty. Moc a moc nebezpečná.“

„Tak to je v té láhvi... Proto musím nosit mrtvé maghrony Hribnikovi...“

„To nejvíc důležitý ale být, že všichni arcimaghron cítit, že v náš svět být raněná zdroj – a oni chtějí! A oni sem snadno dostat, protože vidět cesta, takže když někdo tady použít kouzlo, oni tu hned!“

„Hribniku, ty mizero...“

Na okamžik bylo ticho. Ne úplné – odborná rozprava obou goblinů se stupňovala a neméně odborná škola správné rány byla v plném proudu – ale na orčí a goblini poměry to ticho rozhodně bylo.

Goblinka zvedla dlaně z pařezu, promnula si je, opět je přiložila a pokračovala. „Ubohý Střelka. Ty teď být tělo elfoun, duše ork a síla maghron...“

„Já jsem elfka i duší!“

Vysloužila si dlouhý zpytavý pohled. „To možný. Ale nedůležitá. Ty v sobě nosit zkáza. Všechn vítězství proti maghron nebýt dost, když jeden jediná zdroj živá zde, v náš svět. Ty říkat, že lepší odejít, kde nebýt elfoun a ork. To dobrá nápad. Ty použít trhlina, jít do svět maghron a vzít zdroj, kam on patřit. To zachránit svět.“

Střelka pohlédla směrem, kde se předtím vlnila černá průrva, a najednou si uvědomila, že ji tam stále cítí. Zdroj si jí byl vědom. Sotva se na průlom opět zaměřila, ta nečistá věc uvnitř její mysli začala skučet strachy.

„On se návratu bojí!“

„On se bát setkat s jiná arcimaghron, když nebýt připravená. On stále doufat, že udělat arcimaghron z ty a pokračovat v dobývání náš svět. Zatím ale on slabá a to lákat na on jiná arcimaghron... jako před hodina, když otevřít ta průlom.“

Střelka se rozhodla: „Zabiju se! Jestli ho to zastaví, zabiju se!“

Goblinka však zavrtěla hlavou: „To špatná řešení. On jen počkat, až ty skoro mrtvá a slabá, a pak vzít tvá tělo a duše pro on.“

„Zabiju se dřevem Prastarého! Vrazím si větev do oka, projde skrz zdroj!“

„To víc dobrá řešení,“ uznala goblinka s pokrčením ramen. „Ale ty to nedělat. Bohyně nechtít žádná hloupý obět’ a další mrtvá dítě. A navíc ona nemocť tobě pomoci – ona potřebovat *tvůj* pomoc!“

Střelka chvíli mlčela. Pak pomalu přikývla.

„Poslouchám.“

„Svět nemocná, otrávená špatný magie. Maghron přicházet k my a žrát špatný magie, protože to pro něj velký síla. On pak vrátit do domov, bojovat válka s ostatní maghron a vyhrávat víc dobře. Mnoho svět tak otrávená, mnoho svět trpět vpád maghron...“

Maghron cítit otrávená svět. Vždy tam najít cesta, ale trvat to dlouhý. Když ale zdroj tady, to být velká silná puch a maghron mít cesta krátký a lehký. Když my zdroj zničit, to pomoci na dlouhá čas, i na staletí, ale nikdy ne na věčnost. Kam maghron najít cesta jednou, tam už chodit vždy. On přijít zas. A stačit několik velká kouzlo od hloupá mág a on tu být hned.

Zničit zdroj málo. Porazit maghron, co přijít, málo. Ale když ty jít a bojovat na svět maghron...“

Goblinka se dlouze odmlčela a čekala. Zřejmě si myslela, že Střelka začne protestovat.

Válečnice však mlčela. Stařenka tedy přikývla a pokračovala: „Ty nebojovat se všechna maghron sám. To hloupost, my vědět! Ale ty odnést zdroj, kam on patřit, a ty získat čas. Čas pro mír na náš svět a čas pro zázrak.“

Zvedla ruce a tleskla. Potom zvolna oddálila dlaně. Z pařezu vyrazil maličký semenáček.

Střelka zírala na stromek: „Tohle... Tento zázrak bude stačit, aby vám elfové odpustili!“

Goblinka pokrčila rameny, chytila semenáček a vytrhla ho i s kořeny. „Zázrak? Jaká zázrak? Tohle nebýt žádná zázrak. A my stejně nebýt ti, kdo muset odčinit příkoří. To elfouni muset přijít a konečně uctít oheň!“

Seskočila z pařezu, dopadla před Střelku a zvedla jí vytržený stromek k hrudi. „Jak ty rozhodnout, hrdinka? Chtít zachránit svět?“

Nebylo o čem přemýšlet.

Střelka si klekla. Goblinka jí přitiskla semenáček na hrud'. Vrostl dovnitř – i skrz pancíř. Zmizel v elfčině těle a zvolna ho celé prorostl.

Nebolelo to.

Bojovnice si prohlížela své ruce. Pod oprýskaným lakem už nesvítla bílá elfí pleť. Teď byla skutečně zelená. Sice to byla zeleň listů Prastarého, ale to Hribnik nikdy neuzná...

„Bude štěstím bez sebe.“

Cítla, jak kořínky stromku obrůstají její kostru. Snažily se bojovat s černotou, která jí líně tekla žilami. Vedly vyrovnaný zápas – jen poblíž zdroje chřadly a odumíraly.

„Střelka – ty vnímat ta boj? Ty vnímat, jak síla příroda zápasit s moc magie?“

Bojovnice váhavě přikývla.

„To dobrá. Teď ty připravený. Ta zápas trvat dlouho a dlouho a dlouho a potřebovat tvůj velký a velký a velký pomoc. Ty jednou určitě zvítězit a obrátit tvá zdroj v dobrá – zbavit magie otrava. Pak ty vrátit a my udělat magie v náš svět bezpečný.“

Střelka opět přikývla.

Goblinka tleskla rukama: „Takže konečný chápat? My hotovo. Ty vzít dar Bohyně a vyrazit! Průlom už dlouho čekat a Bohyně neudržet otevřeno věčný. Ale být opatrný – ta arcimaghron, co sem chtít dostat, tam pořád být...“

Střelku napadla myšlenka, kterou snad raději ani nechtěla mít v hlavě: *Co když si mě Bohyně takhle stvořila schválně, aby mě tam poslala?*

Ale pokud to tak bylo, vadilo to jen Aiyanail.

Potěžkala v ruce Kolosorkovu sekeru. Pak ulomila část kovového topůrka, aby se jí zbraň lépe ovládala, a začala osekávat ‚dar od Bohyně‘ – kmen nebohého Prastarého.

Stromový velikán soustředil sílu své smrti do jediného místa svého těla. *Cítíla*, které to je.

„To bude dobrý kláda. Stačit aspoň na deset pěkná šíp.“ Stará goblinka věnovala Střelce poslední žlutozubý úsměv: „Ty opravdu radši pospíšit. Ta strop neudržet věčný.“

Pak se za ní zavřelo houští.

Bohynina vyvolená se za ní okamžik dívala. Chvilíčku se vyrovnávala s novými pocity a bolestmi – kořínky se v její hlavě právě pokusily obtočit svého soupeře a zdroj jim upálil konečky. Zatmělo se jí před očima, ale trvalo to jen okamžik.

Pak vzdorně zkrabatila bradu.

„A stejně jsi to byla ty, Matko!“

* * *

Gelerion se vracel do chrámu v čele své gardy. Rameno měl obvázané a natřené hojivými mastmi, ve zdravé ruce třímal nový meč. Obličej se mu útrpně křivil s každou další ránou, která se tichým chrámem nesla.

Byl to nezaměnitelný zvuk sekery dopadající na dřevo – a nemusel hádat, aby určil, co je štípáno.

Nebyl si jistý, co udělá. Jeho vojáci při pohledu na ztuhlou provalenou klenbu pobledli, ale ještě víc je šokovalo prázdné místo po koruně Prastarého. Všichni chtěli potrestat viníky – a pak hned táhnout do války s těmi, kdo sem ty zrůdy poslal.

A najednou vstoupili na mýtinu, kde ležel mrtvý Qethilis.

Ve členech gardy to vyvolalo ještě větší vztek. Ne však na orky, nebo na maghrony, kterých kolem mnoho leželo mrtvých – místo toho ze všeho vinili sithlarienského knížete. Jeden z vojáků dokonce polohlasem pronesl: „Co si jen myslel? Pustil je do chrámu! Samotné! Uvěřil té černé maghronce – a uvěřil i mágům! Předtím se na nás Bohyně jen hněvala, ale teď se začala mstít!“

Mluvil z něj strach a nevědomost, ne nenávisť, ale i tak to bylo smutné. A Gelerion si dobře všiml, že by se přidali i další, kdyby je neumlčel zamračeným pohledem.

Stál a tiše hleděl na tělo svého přítele. Přišlo mu neuctivé, aby ho jen tak překročil a kráčel dál. Musel u něj alespoň chvilku setrvat. Pokleknout u něj a rozloučit se.

Ale neudělal to. Snažil se věnovat své myšlenky Qethilisově památce. Nechtěl vzpomínat na jeho chyby a omyly – chtěl vzpomínat na upřímnost, přátelství a odvahu...

V hlavě mu však znělo jen: „*Uvěřil maghronce. Uvěřil mágům.*“

Qethilis už mu to potvrdit nemohl – ale uvěřil by nakonec i goblinům a orkům?

* * *

Gobliní diskuse mezitím pokračovala:

„Tohle ty nazývat rozdělovač?“ zachechtal se Hribnik naprosto přehnaně, „vždyť to být jen velká uzel z kabel! Ty mladé nezkušená patlal muset mít jméno na všechno?!“

„To dobrá jméno!“ hájil se Gutnik neúnavně. „Ta uzel rozdělit spousta kabel na půlka, tak to rozdělovač! Ty vůbec nechápat, jak to důležitá! Ty být stará nadhrobní pitogob a nechápat dnešní doba, doba inovace!“

„A ty být mladá hloupé lempl a vidět inovace všude a ve všechno! Vždyť já dělat uzel na kabel, když ty být ještě chystaná plán na rýsovací prkno!“

„Co? Ty muset plánovat, jak ty...? Hachachá, Hribnik, ty zoufalec! Muset mít nákres, aby sbalit gobla!“

„Ano, já zoufalec, Gutnik, protože já zapomenout jedna nula v měřítko, nasadit chybný technika a ty teď maličká jak malíček!“

„Tak... tak... tak to určitě nefungovat! Ty snažit já zesměšnit!“

„Já nemuset snažit! V tom jediná ty mistchrrrrrr!“

Poslední slovo hovoru se plynule změnilo v zoufalé chrčení, protože se Gutnik rozhodl přejít do další fáze diskuze a zardousit oponenta. Stihl po něm však jen skočit a stisknout mu krk – pak se zničehonic houpal za vlasy ve vzduchu.

Držel ho za ně Bangorg. Před chvilkou totiž ukončil výuku.

Po poslední ráně (precizní, s předklepem na temeno a doklepem na spánek) totiž C-orkovi cosi vyletělo z ucha. Byla to maličká destička popsaná miniaturními, nicméně precizně vyvedenými písmeny:

Bývalý pilot ji nevěřičně sebral, chvíli na ni zíral a pak s lehce slavnostním a nesmírně šťastným výrazem prohlásil: „O skvělost rána já už nikdy nepochybovat!“

Bangorg nemohl doufat v lepší výsledek. Spokojeně poplácával absolventa po zádech (rukou); pak ho nechal meditovat nad získanými vědomostmi a třiceti různými důvody boležlavu. Měl ze zmoudření svého žáka takovou radost, že přešel k oběma rozhádaným goblinům a s obnovenou chutí do života vnesl do jejich diskuze nový úhel pohledu.

Alespoň, co se Gutnika týkalo. Mladý inženýr s hlasitým polknutím zjistil, že je konec Gutobuchu větší než jeho hlava – tudíž visel a neodvážil se ani pohnout.

„Bangorg! To dobrý práce!“ pochválil starý inženýr svého asistenta hlasitě a okamžitě konkurentovy bezmoci využil. Vyskočil, aby se mladšímu goblinovi zakousl do jedné z nohou.

Vzápětí také visel – za vousy. C-ork buď zvládl své meditace v rekordním čase, nebo mu také vypadly z hlavy, i s tou destičkou. Každopádně vypadal velmi spokojeně.

Zvedl si goblina k očím: „Hm. To nebýt moje. Být tvoje?“

„Ano. A to být tvoje?“

„Ano. Vyměnit?“

„Vyměnit.“

Výměna proběhla z ruky do ruky. Oba goblini okamžitě ožili. Měli za to, že byli právě osvobozeni, a začali svým podřízeným rozkazovat – vše od: „Okamžitý pustit!“ až po: „Utrhnout ta pitogob nožička, ať poučít!“

Orci je však dál drželi ve vzduchu. Bangorg přistrčil Hribnikovi nový kyj až pod nos. C-ork zase svíral v levé pěsti onu destičku a s úsměvem ji ukazoval Gutnikovi.

Přitom udržovali zdvořilou a nezávaznou společenskou konverzaci: „Taky tvoje gob tak křehká? Hribnik hrozný křehká.“

„Ano, já muset dávat víc než dobrý pozor! Gutnik tak křehká, že já úplně bát, že rozbít!“

„Moc a moc křehká. Vůbec nic nevydržet. Když já dát s Hribnik rána o strom, ono to hned přestat mrskat...“

„A kdybych já Gutnik říz, on hned půl!“

Do té chvíle to goblinům nedocházelo. Zmítali se, rozkazovali, zkoušeli kousat a velitelsky ječet.

Pak ale pochopili. Byli přece géniové.

Jejich orci právě provedli ukázkový puč.

* * *

Střelka odsekala z kmene Prastarého tři stopy dlouhou kládu, podélně ji naštěpala a došla si do trosek Kolosorka pro kabel, aby všech deset polen svázala.

Obou náruživě rozprávějících orků a zplihle visících goblinů si moc nevšímalá. Myslela už jen na své poslání a na to, jestli se na Bohyni hněvá, nebo jí je za tak velký osud vděčná. Proto si tu změnu vůbec neuvědomila.

Opravdu si nebyla jistá, jestli své poslání považuje za odporné vynucení poslušnosti, nebo za záchranu před propadem do nenávisti a podlehnutí zdroji. Na svůj minulý život se dívala s rozpaky – sebe, hraničářku Aiyanaíl, teď vnímala jako krvelačné monstrum.

A byla si jistá, že tehdejší hraničářka Aiyanaíl by ji, Střelku, naopak vnímala jako politováníhodnou otrokyni, která ve své podřízenosti uvízla tak hluboko, že to vnímá jako přirozený stav a nechce nic měnit...

Opravdu nechtěla? Nebyla si jistá. Možná, že už to udělala. Možná, že ona, Střelka, už byla tou změnou, kterou si na sobě sama provedla. A možná...

„Dost. Konec zpytování.“

Zahodila všechno za hlavu a rozhodla se zapomenout. Prostě jít dál. Už žádné utápění ve vzpomínkách a sebelítosti. Už žádné pochyby.

To nebylo zelené – a ona zelená byla.

Stále si nevšímalá, co se mezi orky a gobliny děje. Už se o to ani nehodlala zajímat. Ať to bylo cokoli, ať to bylo jakkoli hlasité a pro jednu stranu dokonce i bolestivé. Ostatně, do diskuzí mezi přáteli se míchat nesměla. Tak to přece sám tvůrce chtěl.

Cokoli je drželo dál od ní, bylo k dobru věci. Musela rychle vyrazit, než si Hrib-27 uvědomí, že je tam všechny nechá uprostřed elfího města...

Žádné pochyby. Žádné výčitky svědomí. Hribnik a Gutnik si za to mohli sami. Ostatně, stačilo, aby se přestali hádat a *rozkázali* jí, aby s nimi zůstala...

Ale to by nebyli goblini. Goblin diskusi miluje.

S takřka neznatelně zdviženým koutkem úst se vrátila k hromádce nasekaných polen ze dřeva Prastarého.

Svázat otep jednou rukou a zuby nebylo snadné. Přesto se o to dlouhou chvíli tvrdošíjně snažila. Klečela na dřevě, pokoušela se kabel utáhnout a zvolna ztrácela trpělivost.

Pak se před ní zastavily dvojce svalnaté zelené nohy.

Pomalů se napřímila. Takhle to neočekávala. Myslela si, že si pro ni přijde Hribnik – a ne jeho asistent s tím pilotem...

Tak či tak to ale byli přátelé. Jestli po ní budou chtít poslušnost, čekal ji těžký boj. Nebo rychlý útěk do průlomu jen s tolika poleny, co nepoztrácí.

Orci stáli před ní a zatím se jen dívali. Prohlíželi si ji. Usmívali se. A byl v tom zvláštní... obdiv.

Bylo jí to nepříjemnější, než kdyby se na ni vrhli s kyji. Hlavně proto, že Hrib-27 měla nutkání vypnout prsa a předvést se jim jako správná mladá orka.

Sama nevěřila tomu, že to dělá, ale zkusila najít pomoc u Hribnika. Vyhledala ho očima a čekalo ji překvapení: Starý inženýr stál za Bangorgem a byl úplně tiše. Nesl batoh s nástroji a skoro pod ním nebyl vidět. Gutnik neskončil o nic lépe. Táhl na zádech Muhovu klec a málem lezl po čtyřech.

Bylo to úplně neskutečné. Ani jeden z inženýrů si nestěžoval. Vlastně si nevzpomínala, kdy v přítomnosti goblina naposledy slyšela jen ticho. Oba dva, Hribnik i Gutnik, poslušně stáli za orky, s neskutečně podlézavými výrazy na ně hleděli a čekali...

...na svou příležitost.

„Muh!“ ozvalo se z klece moudře. „Taková být život goblin: Jednou být dolů, pak nahoru, pak ork pochopit a zas dolů!“ Odmlčel se, aby s varovně zdviženým prstem důležitě dodal: „Vy možná já nevěřit, ale z toho jeden i zbláznit!“

Orčí bojovníci ve stejné chvíli došli k názoru, že to, co vidí, se jim líbí. Bangorg zvedl nad hlavu lesklý kovový kyj, C-ork zase pilu i s koncem Kolosorkovy ruky; oba vypjali svalnatou hrud' a volnou pěstí se do ní uhodili. Pak na Střelku zařvali, až jim mezi kly vyletovaly sliny:

„Já být Bangorg! Ty být můj!“ – „Já být Cerorg! Ty být můj!“ – a pak na sebe navzájem: „Ty ustoupit! Já silná!“

Hrib-27 na to měla odpověď. Chtěla se divoce spářit s tím, kdo dokáže, že je silnější.

Aiyanail procitla a ječela, že jestli se to stane, zabije je i sebe.

Vzápětí je však přehlušila Střelka a už je vůbec nepustila ke slovu: *Já jsem tu pán! Už žádné pochyby!*

„Já být Střelka!“ vykřikla dovnitř i ven. „A já...“ Maličko zaváhala – pohled se jí nedobrovolně stočil na Hribnika – a to jí

dodalo, protože ten shrbený patolízal si nezasloužil být jejím tvůrcem – ovládla se, znovu se nadechla, uhodila se do hrudi a zařvala na celý chrám: „Já nebýt NIČÍ! To vy být MOJI!“

Orci si vyměnili pobavené pohledy a vrhli se na ni.

* * *

„Stát.“

Gelerion před sebou viděl to místo, kde se vzduch stále vlnil kolem černého průlomu.

Zaujal se svou gardou dobré postavení. Pokud se zelenokožci chtěli z nějakého důvodu dostat do světa maghronů, zabrání jim v tom. Museli by projít přímo kolem nich. Ted' už stačilo jen postupovat k tělu Prastarého.

Ozýval se odtamtud řev... v němž jen stěží poznával hlas Aiyanaíl.

Vojevůdce na sobě cítil pohledy všech svých vojáků. Očekávali rozkaz k útoku.

„Počkáme. S trochou štěstí se pobijí sami.“

Byla to chabá výmluva a on to dobře věděl.

* * *

Oba orci zahodili zbraně.

Cerorg u ní byl první. Máchl pěstí. Střelka mu uhnula tak rychle, že úplně minul a poroučel se na zem silou vlastního úderu.

Bangorg se ji pokusil chytit za rameno a přitisknout k sobě. Uchopila ho za kly, strhla ho za ně dolů na Ce-rorga a přidupla oba orky k zemi.

„Já být Střelka a vy moji!“ zopakovala panovačně. „Já –“

Lup!

Hrib-27 ji vypnula a všechno pohltila tma.

* * *

Ne.

Střelka otevřela oči.

Bylo to jen mrknutí. Orci se stačili vyplazit zpod její nohy, ale znovu zaútočit ještě ne.

Pohnula se vpřed. Necouvli. Oba je smetla k zemi jedinou ranou pěstí.

Lup!

Hrib-27 to zkusila znovu. Tentokrát už Střelce ani nezavřela oči. „Já být Střelka – vy být moji!“ zopakovala bojovnice potřetí. „Já jít odcházet zabíjet maghron! Vy nebránit já! Vy ustoupit, nebo zemřít!“

Orci neustupovali.

Střelka se připravila splnit svou hrozbu. Hrib-27 na ni zařvala, že to nedovolí – a elfka jí uvěřila. Zabít přítele, to skutečně byla hranice, kterou překročit nemohla.

Doufala, že její zaváhání nebylo poznat. Připravila se k útěku. Shýbla se k nedokončené otepi, shrábla co nejvíc polen do náruče a uskočila zpět.

Orci se na ni dívali se stále stejně zálibnými pohledy. Potom se přiblížili. Chtěla se obrátit a prchnout.

Pak se však začali přetahovat o zbylá polena.

Každý jich chtěl mít víc, než jich měl ten druhý. Po očku sledovali, jestli to Střelka vidí.

Pustila ta, která držela. Pomalu je rozdělila na dvě stejné hromádky.

Přijali to. Přestali na sebe cenit zuby a opět upřeli pohled na ni.

Bylo v tom něco jiného než předtím. Stále ji hltali očima, stále se naparovali – ale jinak.

„Já být Bangorg!“ – „Já být Cerorg!“ – a oba najednou: „Já být tvůj, náčelník Střelgha!“

Zamračila se na ně levým obočím.

Okamžik poté se však přidali i goblini – hlavně proto, že je Bangorg a Cerorg chytili a vymačkali to z nich společně s většinou vzduchu:

„Gutnik sloužit náčelník Střelgha!“

„Hribnik sloužit...“ – a starý goblin se zajíkl, protože dobře věděl, jaký budou mít jeho slova následek – „náčelník Střelgha...“

Muh pobaveně zavýskl: „A všechny moje tanec na nic!“

Hribnikovi se v očích zaleskly slzy. Právě se mu rozsypal jeho nejkrásnější sen.

* * *

Hrib-27 překvapeně vykřikla. Ta slova, která její milovaný tvůrce vyřkl, ji zasáhla až v samé podstatě. Pokusila se zabránit všem změnám jediným způsobem, který znala: Lup! Lup!

LUP!

Vypnout se Střelce navzdory ale nedokázala.

Pak zničehonic utichla. To na ni dolehl konflikt, který Hribnikova instrukce spustila.

Ještě okamžik byla ticho. Potom pod nesnesitelnou vahou těch čtyř slov zešléla.

Rozječela se neskutečnou rychlostí. Všechny věty opakovala. Neustále se jí vracely ozvěnou. Některé postupně umlkaly, jak je opouštěla, další se však ozývaly čím dál naléhavěji. Plnily jí hlavu a mísily se s dalšími, stále hlasitějšími a zoufalejšími.

„Hribnik být tvůrce!“

„Hrib-27 milovat tvůrce, sloužit tvůrce, milovat tvůrce!“

„Ograhorg být pán!“

„Hrib-27 sloužit pán!“

„Hribnik sloužit náčelník! Hribnik být tvůrce! Hrib-27 sloužit... tvůrce...“

„Střelgha být náčelník... Ograhorg být náčelník... Ograhorg být pán – Střelgha být pán!“

„Hribnik sloužit náčelník! Hribnik sloužit... sloužit... sloužit pán!“

„Hrib-27 sloužit pán! Hrib-27 být Střelgha! Hrib-27 sloužit Střelgha! Střelgha sloužit Střelgha!“

„Hrib-27 milovat... milovat...“

„Hribnik sloužit pán! Hribnik sloužit... Hribnik sloužit... sloužit...“

Poslední věta osaměla, ještě několikrát se tiše vrátila – a pak se ozvalo rázné a velmi sebevědomé:

„Já náčelník Střelgha a Hribnik sloužit já! My jít zabíjet maghron!“

Rozzuřená Aiyanail se teprve v té chvíli konečně dostala ke slovu, ale nedokázala už nic. Zakvílela cosi nesrozumitelného, pokusila se sáhnout po zdroji, neuspěla ani v nejmenším a omdlela vztekem.

Zdroj se jí ani nesnažil vyjít vstříc. Vyhlídka na návrat do jeho domovského světa ho tak šokovala, že se nemohl na odpor.

Hrib-27 usoudila, že ona a Střelgha jsou jedna a táž orka. A se Střelkou si najednou byly bližší než kdykoli předtím.

Náčelnice se rozhlédla po svém malém kmeni, mlčky přikývla a vykročila k průlomu.

O Gelerionovi věděla. On i jeho vojáci na pozadí lesa rudě svítili. Vedla své bojovníky oklikou, aby přišla z druhé strany.

Jestli elfové chtějí boj, ať si pro něj dojdou.

Orkové ji následovali s úsměvem plným očekávání. Goblini se ploužili jak mátohy, oba dva vzdychali, popotahovali a tvářili se jako o konci světa.

Také o elfech věděli, ale náčelník je vedla jinam a oni ji následovali.

Stejně boj s nimi nikdy nestál za nic.

* * *

Elfové zatím nezaútočili.

Trhlina zůstávala otevřená. Zdroj brněl strachy. Střelka cítila proč: na druhé straně je očekával arcimaghron.

Vybrala to nejvhodnější poleno a vrazila ho vzlykajícímu Hribnikovi do rukou. „Je mi jedno, jak to uděláš, ale do pěti minut z toho chci mít Perdu.“

Podíval se na ni ublíženým, vyčítavým pohledem, a nehýbal se. „Já ztratit svůj Hrib-27. Ty já nemilovat. Všechno už být jedno.“

„Jak chceš,“ pronesla Střelka chladně. Musela kvůli tomu ale umlčet Střelghu. V tomhle jediném si příliš nerozuměly: Rozkaz ‚Milovat tvůrce!‘ totiž změnu přežil.

Opravdu doufala, že na to goblin nikdy nepřijde.

„Jak chceš, nevadí,“ prohlásila netečně. „Gutnik to stejně udělá lépe.“

Účinek té poznámky se dostavil ihned. Oba dva inženýři po sobě vrhli pohled absolutního pohrdání, dokonale zapomněli na tíhu svých zavazadel a začali se o poleno prát.

Orci si toho nevšíмали. Po celou dobu hleděli mezi stromy.

„Být tam i hlavní elfoun.“

„A mít mnoho a mnoho elfoun. Jestli my muset čekat na výroba Perda, možná my zaútočit a užít boj s elfoun, než my mact jít na maghron?“

Rudě svítící elfové už Střelce nevadili. Nemusela na ně útočit. Střelgha to nechávala na ní, Aiyanaíl neposlouchala. Pokud si sama sobě nerozkázala, byla volná.

Doufala, že jí to vydrží.

„Užít boj s elfoun? Oni nebýt dobrý boj!“ pronesla pohrdavě. „Šetřit síla na maghron, aby to stát za to.“

Oba orci souhlasně zahučeli a obrátili se k průlomu. Už se nemohli dočkat.

Střelka však ještě váhala. Čekala na Geleriona. Chtěla se rozloučit. Doufala, že se přestane krčit a přijde.

Rvačka goblinů pokračovala. Mezitím se z Muhovy klece pomalu vysunula zelená pracka, chytila poleno a vtáhla ho dovnitř. Vzápětí se ozvalo krátké, ostré zaklapání.

„Muh, dobrá dřevo! Mňam!“

Klapání se ozvalo znovu a už nepřestalo.

Oba dva inženýři si toho konečně všimli. Okamžitě se přestali rvát a přiskočili ke kleci.

Sáhnout dovnitř se však neodvážili. Začali alespoň udílet odborné rady.

Střelka stále čekala.

* * *

„Pane! Dost čekání! Rozkaž a my je pobijeme! Usmířme si Bohyni!“

Mladý gardista byl horlivý. Nevěděl o ničem z toho, co se v chrámu stalo, ale viděl pět zelenokožců, maghronský portál a pokáceného Prastarého – tudíž měl jasno.

Gelerion mu neodpověděl. Místo toho jen zvedl oči k nehybně visící propadlé klenbě.

„Je to varování...“

Doufal, že ho pochopil správně.

„Pane! Ta maghronka nám uteče s tělem Prastarého! Musíme zasáhnout hned!“

Vojevůdce takřka neznatelně potřásl hlavou.

„Pane! Vydejte rozkaz – podívejte! Vždyť ona odejde! Ztratíme ho!“

Mladý elf vyrazil. Vojevůdce však zvedl ruku a zastavil ho.

„Ať jdou.“

„Pane! Se vši úctou, jste si...“

„Jsem. A ty si také buď jist. Věř.“

„Věř? Pane, my si nemůžeme dovolit jim věřit! To není vaše žena! To je jen maghronka s její tvá –“

„Věř Bohyni, příteli.“

Tím ho umlčel – a všechny ostatní také.

Pak už se jen díval, jak ta, která bývala jeho ženou, přijímá od goblinů v bílých pláštích šíp ze dřeva Prastarého, nabíjí si ho do té odporné zbraně, velí svému kmeni odchod a beze slůvka vysvětlení odnáší nejcennější elfí poklad maghronům.

„Věř Bohyni – a třeba zas ona začne věřit nám...“

Aiyanail už se ani neohlédla. Opustila ho bez rozloučení.

Trhlina se zavřela krátce poté.

Gelerion poslal vojáky ven, ale sám ještě z chrámu neodešel. Vrátil se k tělu svého přítele, aby mu vykopal hrob.

Měl na to jen meč a holé ruce, ale věřil, že strop chrámu nespadne, dokud s tím nebude hotov.

C. ZHODNOCENÍ MISE

REZIMÉ

Jednání na kulatá Kolostůl-C

Skrz lesy na hranicích Ilienganu se prohání jen skučení osamělého větru – dunění kroků mnoha bojovníků vyhnalo zvěř na jih.

Nyní už tu opět vládne ticho. Hluk vojska pochodujícího bránit svůj domov se přesunul na severní pláň.

Tam se srazil s orčím řevem.

A pak obojí ztichlo.

Ranní opar se zvolna rozplýval. Přízemní mrazíky odmítaly podlehnout slabým paprskům pozdně podzimního slunce. Čekající bojovníci zaujali pozice na jinovatku pokrytých lukách.

Gelerion Stříbrovlas, vojevůdce Ilienganu a v dobách války vládce Nejstaršího lidu, zvolna došel mezi obě vojska, zabodl kopí do země a pohlédl zpět.

Perfektně sešikované oddíly elfích válečníků stály v mlčenlivém očekávání krvavé bitvy. Před nimi popojížděla knížata ve zlatých zbrojích, hleděla před sebe na neuspořádaný houf orčích nepřátel a čekala už jen na mávnutí signálních praporců. Jakmile se tak stane, pěchota vyrazí vpřed v poklusu, všichni vojáci ve stejném rytmu a dokonale stejným krokem, jediná formace nebude porušena – a přesně tak se oboří na nepřátele: v jednodité řadě je zasypou přesně odměřenými seky svých dokonale vyvážených obouručních mečů, nesmiřitelně a chladně jako správní elfové.

Gelerion se zamračil. Věděl, že s takovou armádou nemůže vyhrát.

Porazit orky ano. Vyhrát ne.

Pohlédl před sebe.

Orci ho ničím nepřekvapili. Opilí válečníci slavící příchod bitvy, maniakálně rozchechtaní goblini – to už dobře znal. A ti tři nebo čtyři šilenci v bílých pláštích dnes byli spíš trapní než zajímaví. Dokonce ani vynález nového šéfa inženýra nebudil žádný respekt. Kdokoli viděl Kolosorka-C nebo Hrib-27, toho ten chabý pokus o vědu nemohl ohromit.

Gelerion se přesto nepřestával mračit. Věděl, že taková armáda nemůže prohrát.

Být poražena elfy ano. Prohrát ne.

Vyhledal pohledem Velkého orka. Ani ten dnes nevypadal, že by měl dobrou náladu. Takřka neustále se otáčel zády k bitevní pláni. Zdálo se, že ho rvačka s jeho vlastními válečníky láká víc než další boj s elfy.

Ještě před měsícem by to Geleriona ani nenapadlo, ale dnes to chápal. Orčí náčelník mu dával najevo, že se na něj zlobí.

Nejraději by mu to také dal najevo – kopím do břicha. Nemohl zapomenout na Qethilise, který odpočíval pohřben v obrovské mohyle, v níž se po vpádu orčího giganta změnil chrám Bohyně.

Jenže tu stále byla ta skutečnost, že sithlarienského knížete zabili maghroni, ne orci, a ty si na sebe elfové přivolali sami. Kdyby sám Qethilis neosvobodil mágy, průlom by se neotevřel a Aiyanail by s Kolosorkem bojovala nerušeně a sama...

Aiyanail...

Její role v tom celém byla stále obestřena tajemstvím. Podle všech hlášení, které vojevůdce po těch událostech posbíral, žena v černém pancíři skutečně zachránila nespočet elfů. Učinila to sice velmi nevybíravým způsobem, často je zranila, aby jim zabránila s Kolosorkem bojovat – ale přesto je zachránila. Díky ní byl jedinou orčí obětí Prastarý...

Aiyanail.

Nevěděl, jak o ní teď smýšlet. Vlastně měl pocit, že mu před tou osudnou bitvou byla vzdálenější, než když se později setkali v chrámu. Předtím byla jeho manželkou, ale vzdorovala mu při každé příležitosti. Nyní byla jeho nepřítelem, ale vši silou se jím pokoušela nebýt...

Bylo to zvláštní, ale už pro ni netruchlil. Měl pocit, možná i tušení, že Střelka žije mnohem šťastnější život, než by kdy mohla nenávisť šířaná Aiyanail. Dokonce se mu zdál sen, v němž se znovu setkali – stále byla zelená, ale její pravá ruka byla opět jen rukou...

Mohl to být příslib věcí budoucích.

Ta naděje mu poskytla mnoho sil. Znovu se postavil do čela elfích vojsk, opět vdechl život do skomírajících ilienganských srdcí. Shromáždil na obranu elfích lesů vojsko, které sice neohromovalo svou velikostí, ale každému muži i ženě v něm věřil, že raději padnou, než aby ustoupili.

Bylo to tak nutné. Bohyně od pádu chrámu k žádnému z elfů nepromluvila. Mnozí sice věřili, že se sama přišla s Prastarým rozloučit, že to skutečně byla ona a že její dlouhé mlčení neznamená nenávisť k elfům, jen únavu, ale Gelerion si tím tak jistý nebyl. Vymyslel sice plán, který stál a padal s její milostí, ale pohled na

Ograhorgova odmítavě vystavená záda mu nedával velkou šanci na úspěch.

Pokud skutečně selže, elfí meče a kopí budou to jediné, co orkům zabrání vypálit Iliengan až na kořeny.

Znovu přehlédli obě vojska. Usoudil, že už čekal dost dlouho. Náčelník proti němu nevyšel, čímž ho urazil – nebo úplně ignoroval. Gelerion doufal v to první.

„Ograhorg! Přestat se krčit! Já vidět ty, ty před já neschovat!“

Orčí náčelník se nenechal vyprovokovat. Něco pronesl k bojovníkům, mezi nimiž právě stál a pil, a za chvíli už se všechno kolem chechtalo.

Gelerion to chápal. Výzvy a posměšky od zrádce mohly jen stěží mít takovou váhu, aby jim bojovník naslouchal. Bylo to tudíž vážné.

Zůstal stát a čekal. Křičet nemělo smysl – jen by se v očích orků ještě víc snížil.

Trvalo to dlouho. Orci se opravdu chovali, jako by ani žádnou nepřátelskou armádu neviděli. Přišli na ilienganské hranice náhodou, aby tu popili, pobavili se... a nakonec vyrazili do těch lesů na jihu. A kdyby na ně někdo náhodou zaútočil, zabili by ho jak psa.

Jestli po nich totiž ten někdo chtěl skutečnou, dobrou bitvu, musel si ji zasloužit.

Gelerion si byl jistý, že by tento první útok dokázal odrazit. Za měsíc by tu ale stála ještě větší horda, zatímco elfů by ubylo. A tak či tak, maghroni by zvítězili.

A nejen oni. Dlouhá válka a zničení lidských království otevřely brány k moci dalším silám. Z východu se šířily zvěsti o mrtvých, kteří na rozkaz pokřivené magie vstávají z hrobů, aby dál sloužili svým zesnulým lidským králům. A trpaslíci se také začínali stahovat z hlubin zpět na povrch, hnáni neznámým zlem, které probrala divoká kouzla...

Svět se změnil, potemněl.

Dnešek byl tím posledním dnem, který vedl zpět ke světlu.

* * *

Trvalo celou hodinu, než se Ograhorg zastavil v předních liniích, a další půl hodinu, než svýma rudýma očima blýskl po elfím vojevůdci. Gelerion už byl unavený, ale ten okamžik neminul.

„Ograhorg, já přinášet dar!“

A pozvedl kopí nad hlavu.

Orčí náčelník se okamžitě postavil čelem k elfům a vykročil před orky. „Já znát dar elf! Ty mávnout, vy zabít z dálka! Ale mířit dobrý, ty zbabělec – já nepadnout tak snadno jak maghron!“

Gelerion se usmál. Nezklamal se – Ograhorg se skutečně nehodlal skrývat před smrtí.

Mávl kopím. Vzadu za elfím vojskem spustila balista a do vzduchu se vysokým obloukem vznesla těžká kovová střela.

Než dopadla, orci už do jednoho křičeli vztekem a pohrdáním. Smrt svého náčelníka hodlali pomstít smrtí každého elfa, kterého kdy potkají. Ograhorg roztáhl ruce, spaloval Geleriona svým ohnivým pohledem a přezíravě čekal.

Elfí střela minula.

Orky to překvapilo. Na to od bílých kůží nebyli zvyklí. Zírali na ten ohromný kovový předmět, který se zaryl na půl cesty mezi Ograhorgem a Gelerionem, a někteří z nich se zadumaně drbali na hlavě.

Vzápětí všichni goblini zaječeli, jako by ztratili veškeré příbuzné – aniž by věděli, kam ukryli své cennosti.

Ograhorg se na Kolosorkovu na rudo natřenou hlavu dlouho mlčky díval. Pak se trochu uchechtl, vyběhl kupředu, skočil a zastavil se až na ní.

Pozvedl sekeru nad hlavu a zařval svůj burácivý bojový pokřik. Celé jeho vojsko se okamžitě přidalo. Konečně tak uznali elfy jako své dnešní nepřátele.

Na tomto bojišti, které bylo pro orky jednacím stolem, to pro elfy představovalo nesporný úspěch. Gelerion si tím byl jistý. Jen doufal, že právě *nevyjednal* zánik Ilienganu.

Orčí řvaní přestalo, opět se ozvalo goblini lamentování. I to však utichlo – mnozí orci se o to velmi rádi postarali.

Jednání mohlo pokračovat. Gelerion s kopím v ruce vykročil proti Ograhorgovi.

Zezadu uslyšel, jak se řadami elfů šíří překvapené výkřiky. Tohle už nebylo součástí plánu. Ve skutečnosti nic z toho nebylo součástí plánu, který knížatům předestřel – raději jim svůj pravý záměr ani

neodhalil. Tvrdil jim, že bude hrát na orčí netrpělivost a dlouhým čekáním je vyprovokuje k útoku do kopce, proti elfím lukům. Tvrdil jim, že sám sebe použije jako návnadu, ale včas se stáhne. Také tvrdil, že trosky Kolosorka orky demoralizují a vezmou jim odvahu.

A místo toho teď sám vykročil do souboje s největším orkem, jaký snad kdy žil, a nepřátelé vypadali boječtivěji než kdy předtím.

Věděl, že elfové uposlechnou jeho rozkazy a budou čekat. Věděl také, že pokud se tak nestane a knížata zavelí k útoku, bude to přímá a brutální bitva, v níž nebude čas na taktiku – a ať dopadne jakkoli, orci odejdou spokojení, zapálí svůj pobitevní oheň a připraví se na hosty...

Věděl, že ho ta goblinka mohla obelhat – ale rozhodl se jí věřit.

A hlavně doufal, že to dopadne jinak. Ograhorg byl obrovský a svou sekerou vládl jak skutečný bůh války, ale Gelerion s kopím a mečem rovněž neměl soupeře. Orčí síla proti elfí rychlosti. Souboj velitelů před zraky obou vojsk mohl vyhrát kterýkoli z nich.

Proto Gelerion nejprve zahodil své kopí, pak tasil meč a zahodil ho také. Nevnímal ani rozčilené výkřiky z vlastních řad, ani pobavené řvaní orků. Nakonec vystoupal na Kolosorkovu hlavu a napřímil se. Náčelník mu schválně nechal jen málo místa. Gelerion se nosem téměř dotýkal jeho hrudi.

Pohlédl vzhůru a střetl se s orkovým rudým pohledem. Věděl, že jestli tam stále uvidí pohrdání, Ograhorg ho bez milosti zabije. Se zrádcem se jinak naložit nedalo. A pohrdání tam bylo. Ograhorg mávl sekerou.

Odletěla daleko. Než se Gelerion vzpamatoval, dostal zelenou pěstí a také letěl.

Dopadl tvrdě. Před očima mu přebíhaly mžitky. Zdálky uslyšel nervózní rozkazy elfích knížat a bylo mu jasné, že černý praporec útoku je už ve vzduchu.

Ale k tomu nedojde. Ještě ne.

Vzápětí byl zase na nohou, běžel zpět ke Kolosorkově hlavě, vyhoupl se vzhůru a pohlédl náčelníkovi do očí.

Stále tam bylo pohrdání – ale už i skrytý úsměv.

Tentokrát Gelerion umístil osm ran, než ho ohromná zelená pěst nabrala do břicha a poslala na další let.

Vrátil se ještě sedmkrát. Pohrdání nemizelo, úsměv už nerostl – ale byl tam.

A když nakonec sletěl dolů Ograhorg, někteří orci to malé elfí vítězství pozdravili uznaným řevem.

Gelerion stál na placaté kovové hlavě a podlamovaly se mu nohy. Věděl, že podruhé už náčelníka neshodí, ale doufal, že to stačilo.

A nezklamal se.

Trvalo to nekonečně dlouhou chvíli a začalo to jen několika nesmělými výkřiky, ale nakonec elfí vítězný řev přehlušil ten orčí.

Ograhorg vyskočil nahoru, třikrát se rozmáchl pěstí, Gelerion se třikrát vyhnul a třikrát útok oplatil – a pak oba přestali.

„Elfoun, ty možná přece jen naučit, co to znamenat být dobrá nepřítel! Přijmout rada? Ty přestat bojovat s klička a léčka a praporky – proč válčit, když z toho pak bolet hlava?!“

„Dobrý rada, ork! Přijmout taky jeden: Suchá dřevo hořet víc dobrý než čerstvá a my tam v údolí pro vy připravit celý hromada!“

Ograhorg se rozchechtal a plácl Geleriona po zádech. Vojevůdce se udržel na nohou. Z Kolosorkovy hlavy seskočili oba najednou.

Vyjednávání skončilo.

* * *

Na kopci nad bitevní plání, pod rozkvetlým stromem, seděla stará, vrásčitá goblina a celý souboj obou velitelů se zájmem pozorovala. Usmívala se.

„No tak vidět, elfoun. Ty nakonec obstát.“ Luskla prsty.

Daleko v Eldalionu, na vrcholku Qethilisovy mohyly, která bývala chrámem, se zvedl nejsvrchnější kámen. Potom spadl stranou.

Malý semenáček vystavil své listy hřejivému slunci.

D. NOVÍ INZTRUKCE

PROJEKT: INVAZE NA MAGOHAR

Zbírání potklat pro mise 2X

Na plamenném nebi právě vycházel čtvrtý temný měsíc.

Bylo teplo. Ozývalo se tiché bzučení takřka neviditelného hmyzu. Vzduch byl těžký a prázdný – chyběla v něm magie.

Průlom z této strany nebyl černý. Vypadal jako průrva z oslnivého světla.

Jako první se z něj vypotáceli oba goblini inženýři. Nezapomněli se okamžitě pohádat, zda jsou černé měsíce díry v obloze nebo nestvůry požírající světlo.

Druzí vyběhli orčí bojovníci. Bangorg se svým milovaným Gutobuchem ihned hledal arcimaghrona, Cerorg se maličko zdržel marným pokusem o roztočení pily.

Jako poslední vykročila ven Střelka. Rozhlédla se, levý koutek úst se jí trochu pohnul vzhůru. Její pobavení plynulo z úpěnlivého křiku zdroje, který ji prosil, aby se vrátila.

To však neměla v plánu. Právě svým odchodem zachránila celý svět. Jeden nepřítel, byť to byl arcimaghron a stál přímo před ní, ji k návratu nedonutí.

A třicet jeho služebníků, stahujících se k ní a cenících vlčí tesáky v hladovém úsměvu, na ni také žádný dojem neudělalo.

„Ti jsou vaši.“

Orci spokojeně přikývli.

Goblini se začali hádat, jestli mají pustit Muha z klece. Oba byli pro, ale ani jeden nechtěl být tím, kdo to udělá.

„Muh...“ rozhlížel se zatím maniak zasněně, „tohle dobrá místo. Tolik nová barva! A ona sama přicházet a vrčet, abych já narvat do plechovka!“

Někdy v tu chvíli se průlom nenápadně uzavřel.

Střelka zvedla Palhrom s nabitým šípem z dřeva Prastarého. Hribnik trval na tom, že se tento druh střel musí jmenovat PerdalP – bylo jí to jedno. Zamířila arcinestvůře na střed těla.

Bylo to obrovské tělo. Žádný div, že se nedokázalo vměstnat do průlomu. Svou velikostí připomínalo spíš menší horu než cokoli živého. Rozhodně však nesestávalo z kamene – ten by nebyl takřka průhledný, rozměklý a slizký. Mávalo to kolem sebe snad stovkou chapadlovitých úponků, vydávalo palčivý smrad, který by zahanbil smečku tchořů, a převalovalo se to sem a tam, aby si to přesunulo vnitřnosti mimo dosah vetřelce.

Všechno to bylo k ničemu. Žádná obrana nepomohla. Právě to prohrálo.

Střelka spustila Palhrom k zemi. Nemělo smysl střílet do mrtvol. Čekala, až se objeví nový cíl.

Rosolovitá hora přestala držet pohromadě a začala se roztěkat. Maghroni se přestali plížit kolem a ztuhle zírali, jak se přemožitel jejich pána vrací na vzduch.

Arcimág Trelmir na povrch doslova vyplaval. Roucho měl na cáry, hůl dávno ztratil, ale přesto se usmíval.

Byl to široký, plazí úsměv. V jeho šupinaté tváři ještě zůstávalo několik elfích rysů, takřka neznatelné dědictví, ale jen málokdo by je dokázal rozpoznat.

Ten úsměv byl tak spokojený, protože Trelmir právě pozřel zdroj a užíval si přílivu arcimoci.

Střelka zvažovala, zda vystřelit bez varování, nebo mu dát šanci.

Poznal to na ní. Usmál se ještě víc a mezi zuby mu vyšlehl rozeklaný jazyk. „Pro tento sssvět by bylo přízssnačné, kdyby ssse tu jediná dva elfové ihned pokusssili zssabít jeden druhého!“

„Já už nejsem elf.“

Podíval se na ni překvapeně: „Ale? Nečekané a potěšující sssebeuvědomění!“

Zřejmě ho to skutečně potěšilo. Přestal nenápadně hýbat prsty. Kouzlo, kterým se Střelky chystal zbavit, se mu neškodně vsáklo zpět do dlaně.

Věděla o tom. Díky semenáčku ve svém těle *cítla* i přípravu kouzla, i jeho rozplynutí. Už jí nic nehrozilo. Palhrom však zůstával v pohotovosti.

Trelmir se rozhlížel po maghronech, kteří ho očividně přijali za svého nového pána, a nepřítomně si odcvrnkával ze zbytků róby hrudky slizu.

„Tak tebe ssse Matka také zssbavila,“ pronesl konverzačním tónem. „Nedívím ssse. Nikdy neměla magii v lásssce. Ale musssím obdivovat eleganci, sss níž to řeší... Také jsssi přišla sssama? Nebo alessspoň dobrovolně? Všechno moc sssilné a posssskvrněné hezscky sssem...“

Střelka ho sledovala s nehybnou tváří. Orci a goblini se semkli vedle ní a za ní. Stále byli připraveni okamžitě zaútočit – popřípadě zalézt pod nejbližší kámen.

Arcimaghron Trelmir však jediným mávnutím poslal všechny své stvůry do bezpečné vzdálenosti a zůstal proti Střelce sám.

„Tak. My dva nemáme důvod k nepřátelssství. Pokud chceš nepřátele, tenhle sssvět tě nezssklame, ale přítel tu najdeš málo.“ Ukázal na dřevo Prastarého, které s sebou orci přinesli: „A sss tímhle žádné. Bohyně tu nemá nejlepší jméno.“

Střelka zvolna ztrácela trpělivost: „Netrvalo ti dlouho stát se zrádcem!“

Trelmir se syčivě rozesmál: „Tak přeci jen jsssi ještě elf.“

Namířila na něj. „Nejsem – ale to neznamená, že ji zradím! Přišla jsem jejím jménem. Vyčistím tenhle svět. Mám začít s tebou?“

„Jen klid. Začali jsssmo dobře, nekaž to. Neřekl jsssem, že Matku zavrhuji – ale narozssdíl od tebe vím, proč jsssem tu. To ona totiž zavrhla násss... a tobě to taky brzy dojde. Čissti si tohle sssmetišťe, dokud tě to bude bavit – nebo než pochopíš, kolik násss odpadků sssem Bohyně vlastně hází. Do té doby klidně počkám.“

„Proč bych tě měla nechat čekat?“

Podíval se na ni upřeným pohledem nemrkajících očí. Pak se opět usmál – a Střelka si poprvé uvědomila, že to možná není úsměv.

„Mezi námi jsssou dva rozssdíly: Ty jsssi přišla bojovat za Bohyni a to dřevo použiješ na ničení sssrdcí arcimaghronů. Já ani o jedno zss toho nemám zssájem.“ Na okamžik se odmlčel. „Nejsssou to ale propasstné rozssdíly. Já jsssem do tohoto sssvěta nepřišel bojovat *proti* ní a tamto poleno... by byla dobrá hůlka. Neříkám, že budu jejich sssrdce ničit... ale také je zssneškodním.“

Střelka si ho dlouho mlčky měřila. Pak, aniž by na něj přestala mířit, vzala poleno a hodila mu ho.

„Mezi námi je jen jeden rozdíl: Já se svému zdroji nevzdám.“

Bývalý arcimág zachytil dar šupinatým spárem a mírně se uklonil: „V tomhle ssse mylíš. Já ssse také nehodlám poddat. Všechno je to otázka disssciplíny.“ Tentokrát se skutečně usmál: „Já jí mám dossst. A až budeš ty držet v ruce sssvé první ukořisstěné sssrdce – a tím myslím opravdové, živé sssrdce, ne tu napůl mrtvou věc, co máš v sssobě, obtočenou falešnou nadějí – tak uvidíme, kolik jí máš ty.“

Obrátil se, mrskl ocasem a klidně odcházel. Vystavil Střelce svá rozložitá zelená záda.

Nevystřelila. Možná to byl opravdu jediný přítel, kterého tu její malý kmen bude mít.

Byl už docela daleko, když se ještě napůl otočil a křikl na ni zpět:

„Málem bych zssapomněl! Vítej doma!“

E. DODATKI

SCHEMA:

Hrozně Rychlí Inteligentní Balizta. prototyp 11.111111.

Vížka – 0,9 dospělá ork (pro nezelení: 8,1 stopa)

Hmotnozt – 3 dospělá ork (pro negéniuz: přibližný 960 libra)

Fik. 1a – Hledí ze smarakt – zvíraznit zelená pohlet na svjet.

Viřešit víc dobrý ochrana ok, – protože hledí třížtit!

(Zdroj – uložení v hlava, (víc než moc tajná!))

Fik. 2a – Posílit tohle kus ruka, abi ona vidržet zpětná ráz!

Předloktí zespodu (aby Muh dosáhnout) – střelovnik na 15 Perda4

Fik. 2b – Palhrom 1A – Aš uvidět, ti čubrnět, Gutnik!

Fik. 3a-c – Čtíři hlaveň na Perda4, střílet ze čtíři přídavná zásobník s kapacita 25

Horní hlaveň bít primární, napojení na střelovnik v předloktí

Středová hlaveň na Perda1

Rozvot síla – krevní potrubí muset vidržet magie, nahradit srdce dvojtaktní pumpa!

Játra – mazací pumpa (obstarat dodavatel Mažot X2000 – dobrí kvalita, viměnit jen každá desetitisícátý rána!)

Posnámka I: Přídavná modul k Palhrom – Perda5 – BUM?! (Dosut nevirobit)

Posnámka II: Perda2 – střela s vlastní pohon? Hledat cíl? Jak označit cíl? (Hodit na on Muh s rudé barva? Dořešit!)

TRELMIR

2

OPSACH

A. KONZTRUKCE

I. FÁZE: Přípravní práce na příprava projekt a plánování práce na plán projekt.	000
II. FÁZE: Provedení – (tajní) – ekstrakce a převos – (tajná) – do dílna.	000
III. FÁZE: ReKonztrukce, Konztrukce a DeKonztrukce – a vložit sdroj!	000
IIII. FÁZE: Prokrámovat <u>Programovat</u> Naučit(!) do misl fšechno ot záklat aš po fšechno, co se vejít!	000
IIIII. FÁZE: Protestovat a proskoušet fšechno, co moct pokazit!	000
IIIIII. FÁZE: Předváděcí ukáška pro náčelník.	000

B. MISE 1A

KROK I. Inztruktáš o cíl a důležitost úspěch	000
KROK II. Přetběžní průskum	000
KROK III. Přesouvat k cíl, oblazt 1A	000
KROK IIII. Údršba přet akce	000
KROK IIIII. Prolomit vnější obranná perimetr, abi mi dostat dovnitř	000
KROK IIIIII. Eliminimace primární cíl	000
KROK IIIIIII. Eliminometace sekundární cíl	000
KROK IIIIIIII. Změnit situace! Zahájit průskum boj a stanovit noví priorita!	000
KROK IIIIIIIII. Hrozit kataztrofa, provézt nouzoví údršba!	000
KROK VELKÁ I. Haknout a čítovat – úspěch zaručená	000

C. ZHODNOCENÍ MISE

REZIMÉ – Jednání na kulatá Kolostůl-C	000
--	-----

D. NOVÍ INZTRUKCE

PROJEKT: INVAZE NA MAGOHAR – Zbírání potklat pro mise 2X	000
--	-----

E. DODATKI

Martin D. Antonín

Zelená

Odpovědný redaktor Michael Bronec

Korektury Jana Kopečková & Zuzana Kupková

Sazba Michael Bronec

Obálka a ilustrace Michaela „Nyemi“ Hertlíkové

Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint

Vydalo nakladatelství *Straky na vrbě* (Horáčkova 1208,

Praha 4, 140 00) jako svou 93. publikaci,

svazek 57 edice Česká fantastika

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Vydání první, Praha 2008

Náklad 2.100 ks

Cena 180 Kč

ISBN 978-80-86428-88-8

Martin D. Antonín

ZELENÁ

Tragická sonda do hledání identity
elfského národa

— Brelathis Moudrovous, elfí mudra

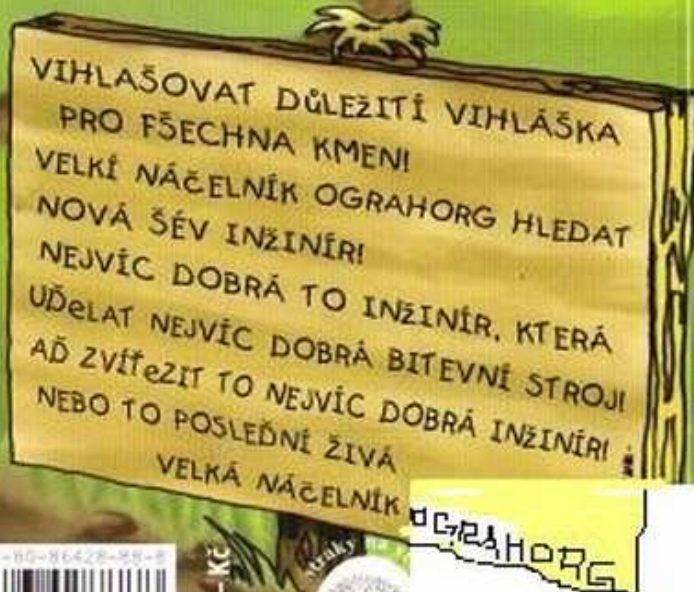
Já přečíst. Antonín přežít.

— Grangurg Kecokyj, orčí bojovník

Inu, o nás to není. Ale to nevadí.

Synek si dost užil v Křivém ostří.

— Draug Bělovousý, král trpaslíků

Cena 180,- Kč

